

၂၀ရာစု
ပြင်သစ်ခေတ်ပေါ်ဝတ္ထုတိုများ
ဒေါက်တာခင်လေးမြင့်

Ph.D (F.Litt)
Université de PARIS SORBONNE
Chevalier dans l'Ordre des Palmes Académiques
Writer and Translator (CIES) PARIS, FRANCE

၂၀ ရာစု

ပြင်သစ်ခေတ်ပေါ်ဝတ္ထုတိုများ

ဒေါက်တာခင်လေးမြင့်

ရတနာပုံစာစဉ် - ၄
[၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ]

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၉၅၁ / ၂၀၀၁ (၇)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၉၃ / ၂၀၀၁ (၈)

- စီစဉ်သူ ■ ဦးသိမ်းစိုး၊ မင်းထွဋ်ဝင်း
- အကြိမ် ■ ပထမအကြိမ် ၂၀၀၁ ခု၊ ဩဂုတ်လ
- အုပ်စု ■ (၁၀၀၀)
- ထုတ်ဝေသူ ■ ဦးသန်းဆွေ
၁၁၃၁ (က) ဥယျာဉ်လမ်း၊ ဒဂုံတောင်ပိုင်း
- အတွင်းစာစီ ■ ပုလဲ (သီဟရတနာ)
- မျက်နှာဖုံး နှင့် ■ ဒေါ်မာလာသိန်း Infinity
- အတွင်းပုံနှိပ် ■ ၁၆၂ ၃၃-လမ်း
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ ■ ကိုဆန်း Glory
- စာအုပ်ချုပ် ■ ကိုမြင့်
- တန်ဖိုး ■ ၂၂၅ ကျပ်

ရတနာပုံစာပေမှ ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၏ ကမ္ဘာကြီးပျက်စီးလုနီးပြီလော
- ၂။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ လောကီရတနာ
- ၃။ လေသူရဲတစ်ဦး၏ သန်းခေါင်ယံခရီးသည်နှင့်
ကိုယ်တွေ့လေကြောင်းဝတ္ထုတိုများ
- ၄။ ဒေါက်တာ ခင်လေးမြင့်၏ နှစ်ဆယ်ရာစု ပြင်သစ်ဝတ္ထုတိုများ

ရတနာပုံစာပေမှ ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့်စာအုပ်များ

- ၁။ နတ်နွယ်၏ ကမ္ဘာ့စာပေတစ်စောင်စောင်
- ၂။ မင်းဆွေ၏ ဓား
- ၃။ ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)၏ အရက်နှင့်ဆည်းဆာ
- ၄။ ဟိန်းလတ်၏ တရိုးအတွေး တရိုးအရေး

မာတိကာ

ဇယား

၁။	ပါရိမြို့တော်ကြီး ပျက်စီးလှပြီလော	
၂။	ဧည့်သည်	
၃။	ရော်ဘင်ဆန်ခရူးဆိုး၏ ဘဝနိဂုံး	၄၀
၄။	လက်တစ်ဖက်	၄၇
၅။	ပန်းအိုး	၅၂
၆။	ခေါ်သံ	၅၉
၇။	မည်သို့ ဝမ်ဖိုလွတ်မြောက်ခဲ့ပုံ	၆၆
၈။	စိမ့်နံ့အား စောင့်ကြိုလျက်	၈၉

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာစာ

ပြင်သစ်စာပေ ကဗျာ၊ ဝတ္ထုတို့၏ အရသာကို ဘာသာပြန် လက်ရာများကတစ်ဆင့် ခံစားနှစ်သက်နေကြသည့် မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်များအတွက် ပြင်သစ်စာပေဘာသာပြန်ကို ဆန်းသစ်သောရှုထောင့်မှ ဖတ်၍ အရသာခံနိုင်ကြစေရန် (ကျွန်မ၏ ပြင်းပြသောဆန္ဒဖြင့်) ၂၀ရာစုနှစ်ခေတ်ပေါ်ဝတ္ထုများကို ဘာသာပြန် တင်ဆက်လိုက်ပါသည်။

ဤ ၂၀ ရာစုခေတ်ပေါ်ဝတ္ထုများကို ဘာသာပြန်တင်ဆက်ခြင်းဖြင့် ဝတ္ထုများကို ရေးဖွဲ့သူ စာရေးဆရာကြီးများ၏ လျှို့ဝှက်ဆန်းကျယ်သော အတွေးသစ်များကို ခံစားနားလည်နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဝတ္ထုများထဲတွင် ထက်မြက်ပြီး အတွေးအခေါ် အားကောင်းမှု၊ ကရုဏာကြင်နာမှု၊ အချစ်နှင့်သစ္စာရှိရေး၊ ဘဝ၏လှည့်ကွက်များကို ကြံကြံခံနိုင်ရေး၊ စိတ်ကူးယဉ်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ထိုစိတ်ကူးယဉ်ခြင်းကပင် မိမိ၏ဘဝတစ်ခုလုံးကို အဓိပ္ပါယ်ရှိအောင် ဖန်တီးပေးနိုင်သော စွမ်းအားအကြောင်းများပါဝင်ပြီး၊ မည်သို့ပင် အတုအယောင် မှုန်းခြယ်ထားလင့်ကစား သဘာဝကို မလွန်ဆန်သင့်ဖို့၊ မမေ့ဖို့ ညွှန်ပြနေသော ဝတ္ထုတိုများပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဝတ္ထုတိုများကိုရေးသားသူ ထင်ရှားသည့်ခေတ်၏ စာရေးဆရာများ၏ ညှို့ကွက်၊ လှည့်ကွက်များတွင် နစ်မြောသွားနိုင်သည်ဟုလည်း ဆိုချင်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ အသက်ဝင်လှသော၊ စိတ်ပညာရပ်နှင့်လည်း သက်ဆိုင်
သော ဝတ္တုများအား မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်ကြီးအား မျှဝေခံစားလိုသော
အဖွဲ့နှင့် အပတ်တကုတ် အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစား၍ ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့သော်
လည်း ချွတ်ချော်အားနည်းချက်များ တွေ့ရှိခဲ့ပါလျှင် ဘာသာပြန်သူ၏
ပစ္စိဟာလိုအပ်ချက်ဟု မှတ်ယူခွင့်လွတ်ကြပါဟု ကြိုတင်တောင်းပန်လိုပါ
သည်။

စာပေကိုချစ်မြတ်နိုးသောပရိသတ်တိုင်း၏ရင်ထဲတွင် ပြင်သစ်ပြည်
၏ ၂၀ ရာစုနှစ်အတွေးအခေါ်များ တိုးဝှေ့စွဲထင်နေမည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်
နေပါသည်။

ဒေါက်တာခင်လေးမြင့်
ပြင်သစ်အနုစာပေပါမောက္ခ

DESTRUCTION DE PARIS

JEAN GIONO

ပါရီမြို့တော်ကြီး ပျက်စီးလုံပြီလော

ကျွန်တော် ပါရီမြို့တော်ကြီးက ပြန်ရောက်လာသည်။ မနေ့ညက သေးသွယ်သောလမ်းငယ်လေးတစ်ခုနှင့် ထိတွေ့ပွတ်တိုက်ဖြတ်သန်းရင်း လမ်းကလေး၏ စွတ်စိုသော မြက်ခင်းပြင်လေးက ကျွန်တော်၏ ခြေဖျက်စိ အဆစ်များကို ပွတ်သပ်ပေးလျက် ဆူးပင်၊ ဆူးခက် ချုံနွယ်များကလည်း ကျွန်တော့်ကုတ်အင်္ကျီကို မလွတ်တမ်း ချိတ်ဆွဲ ကုတ်ခြစ်နေကြသည်။ ကျွန်တော် တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ခွေးအမျိုးအစား အတိအကျ မခန့်မှန်းနိုင်သော ကျွန်တော်၏ခွေးတစ်ကောင်က ကျွန်တော့် မျက်နှာစေ့ မှောက်၍ လှမ်းခုန်၍ သူ၏လျှာဖြင့် ကျွန်တော့်အား လိုက်၍ လျက်လေတော့ သည်။ ကျွန်တော့်ကြောင်ကလည်း ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်သို့ လှမ်းခုန်တက် လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ကြောင်သစ်လေး တစ်ကောင်ပေါ့။ နီဝါနှင့် အမည်း ရောင်စပ်ထားသော ထူးဆန်းသည့် ကြောင်ကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ သစ်ကိုင်းများနှင့် ကမ္ဘာ့အလွှာအထပ်ထပ်ကို ဖြတ်ကျော်၍ လွန်ခဲ့သည့် တစ်လလောက်က ကျွန်တော့်ထံ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်

တောင်တန်းလေးများကို ဖြတ်သန်း၍ လမ်းလျှောက်နေစဉ် သစ်ကိုင်းထုကြားမှ ထိုကြောင်ရိုင်းကလေး ကျွန်တော့်ကမ္ဘာထဲသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

လမ်းကြီးကလည်း ထိန်ထိန်သာနေ၍ ဒီအလင်းရောင်နှင့် ဒီလကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပိုင်ဆိုင်ဖို့ ဖြစ်နေသလိုပင်။

ကျွန်တော်ဗူလဘာစိန် ဂျာမန်မှာ တွေ့ဆုံခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်ကို ပြန်ပြောင်း၍ သတိရနေမိသည်။ သူသည် သတင်းစာ ရောင်းသမားထံမှ သတင်းစာတစ်စောင်ကို အပုံထဲမှ ဆွဲနှုတ်ယူလိုက်သည်။ သူသည် တိကျလှသည့် အမူအရာ အသွင်အပြင်ကို ဆောင်ကြဉ်းလျက် သတင်းစာကို ဖွင့်မဖတ်သေးဘဲ လှမ်း၍ လက်ကမ်းပေးလိုက်သော ငွေ ငါးဖရန့်ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် လှမ်းပေးပြီးသည်နှင့် သတင်းစာအား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် လက်၌ဆုပ်ကိုင်၍ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လျင်မြန်စွာ ပြေးလေတော့သည်။ သူ၏ မျက်နှာသည် တင်းမာသောအသွင်ကို ဆောင်လျက် ဝမ်းနည်းရိဝေနေသော မျက်လုံးများဖြင့် အဝေးတစ်နေရာသို့ လှမ်း၍ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ အမောဆိုနေသော အသွင်အပြင်ကလည်း သူ၏ မှီင်တွေနေသောမျက်နှာကို ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ သူသည် မရပ်မနား ပြေးမြဲပြေးလျက် မြို့ကြီးအတွင်း အပြေးပြိုင်ပွဲတစ်ခု မြို့သူမြို့သားများ ကျင်းပနေဘိသကဲ့သို့ ကျွန်တော်လည်း သူ့နောက်က အပြေးအလွှားလိုက်တော့သည်။

“သူ သိပ်အရင်လို အရေးကြီးနေပါသလား၊ သူဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ၊ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ” ဟု ကျွန်တော့်ပါးစပ်က သိချင်သော မေးခွန်းများကို တဖွဖွရေရွတ်နေမိတော့သည်။

ရုတ်ခြည်း သူသည် ပလက်ဖောင်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ပြေးလွှားခြင်းကို မပြုလုပ်တော့ဘဲ၊ ထိုနေရာတွင် ခရီးဆက်သွားလိုသည့်ဆန္ဒ မရှိတော့သည့်အသွင်ဖြင့် ခြေစုံရပ်၍ နေလိုက်သည်။ မိမိခရီးကို ထိုနေရာတွင်အဆုံးသတ်ရင်း သူ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုရှိနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ အခြားလမ်းကို မရွေးချယ်တော့ဘဲ ကာမုန်ဘဲ ဒိန်ခဲ

ရောင်းသော ဈေးသည်ဘေးတွင် ရပ်နေလိုက်သည် မြို့ပြင်က နွားဆေးအနံ့ များကို ကျွန်တော် ရှုလေ့ရှုထရှိပေမယ့် အလွန်ပြင်းထန်သည့် ကာမုန်ဘဲ ဒိန်ခဲ၏အနံ့ကို ရှုရှိုက်နေရ၍ မခံမရပ်နိုင်၊ ကျွန်တော့် ရင်ထဲ၌ ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရသည်။

ကျွန်တော် ဆက်လက်၍ အဆုံးကို သိလိုသောဆန္ဒ ကျွန်တော့် ရင်တွင်း၌ ဆာလောင်ငတ်မွတ်နေသည်။ ကျွန်တော်လည်း မတ်တတ်ရပ် ၍ သူ့အား တစေတစောင်း ကြည့်နေမိသည်။ သူသည် သတင်းစာကို ဖွင့်ဖတ်နေပြီး မောပန်းနွမ်းနယ်နေသောအသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ သူ၏ ရှေ့မှောက်သို့ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လိုက်သည်။ ထိုလူသည် မခန့်မှန်း နိုင်သော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။ သူ၏ ဘေးဝန်းကျင်ကို သဲကွဲစွာမမြင်ရ၍ တစေတစောင်း လှမ်း၍ အကဲခတ် လိုက်သည်။ ထို့နောက် သတင်းစာကို ပြန်ဖတ်ရင်း ဘတ်စ်ကားလည်း အလျင်အမြန် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထိုလူ့အတွက် ဒီညနေ ကျွန်တော် သူ့အားစာရေးချင်ပါသည်။ “လူ ယောက်ျား၊ ခင်မင်ရသော လူယောက်ျား” ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဒီလို ရည်ညွှန်းပြီး ခေါ်ချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ။ “အို လူ ယောက်ျား” ခင်ဗျား အရင်မလိုပါနဲ့၊ ခင်ဗျား လျှောက်ပြေးမနေပါနဲ့၊ ခင်ဗျား လမ်းမှား၊ လမ်းဆိုးကိုရွေးချယ်ပြီး လျှောက်လှမ်းနေတယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျား ရဲ့ရည်ရွယ်ချက် ဘာလဲဆိုတာ အမြင်သစ်နဲ့ ခန့်မှန်း သိမြင်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့တူနေပါတယ်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆို သော် ကျွန်တော့်မှာ ကလေးများသိသောအသိ ရှိနေတယ်။ ခင်ဗျား ဆက် မပြေးပါနဲ့တော့၊ ခင်ဗျား လမ်းမှားကိုလိုက်နေတယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကြည့်နေမိတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တွေ့မြင်သိရှိခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ဟာ လူယောက်ျားတွေကို အကဲခတ်တတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ပြေးနေတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လမ်းခရီးဟာ ဒီ ဒိန်ခဲအနံ့တွေဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ ပလက်စတစ် လမ်းဆုံ သို့မဟုတ် ရွံ့ဩမှုများဖုံးလွှမ်းပေကျနေတဲ့ ကားမှတ်တိုင်အဆုံး

မဟုတ်သေးဘူးလို့ ကျွန်တော် မှန်းဆတွေးတောကြည့်မိတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ခီဝေဝမ်းနည်းနေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ လှမ်းကြည့်လို့ မြင်တွေ့ရတဲ့ အဝေး တစ်နေရာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ယူဆမိတယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာကို နားထောင်ပါ။ ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို ညင်သာစွာ ပြောချင်တဲ့ ကေားတစ်ခွန်းကတော့ ညနေတိုင်း ကွန်းကျော့(ဒ်) (Concorde) နေရာကြီး မှာ ကားများ မီးစုန်းကြူပြီး လှည့်ပတ်သွားလာနေကြတယ်။ အရာတစ်ခုခုက ဒီ မီးစုန်းကို အင်တိုက်အားတိုက် တွန်းကန်အားပေးနေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ဒီ မီးစုန်းကြီး ချာချာလည်ပြီး မြည်ဟည်းနေတယ်။ ဒီမီးစုန်းကြီး ကြွတက်၊ ဖောင်းပွလာခြင်း မရှိဘူး။ ကြည်လင်အေးမြသော ရေစီးကြောင်းကြီးတစ်ခု လို ဖီးဆင်းနေသောသဘောတရားရှိပြီး အိမ်များ၏ အောက်မြေလွှာရှိရာသို့ စီးဆင်း ကိန်းဝပ်ပြီး တန့်၍နေကြပေလိမ့်မယ်။

ပါရီမြို့တော်ကြီးတစ်မြို့လုံးရှိ လူသားတွေ ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကို ရောက်ဖို့ရာ ပြေးလွှားနေကြတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့ဟာ မျက်မမြင်တွေ့နဲ့ တူနေတယ်။ ခင်ဗျားတို့အားလုံးဟာ မျက်မမြင် တွေပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ပြေးချင်သလောက် ပြေးနိုင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ မျှော် လင့်နေတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်ဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကျောနောက်မှာပဲ ရှိတယ်။ ထိုပန်းတိုင်ခရီးကို သွားဖို့ကတော့ ဘတ်စ်ကားတွေမရှိဘူး။ ခြေကျင့်သွားမှ ရောက်နိုင်ပေလိမ့်မယ်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ကို သာ ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့ပါ” လို့ ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်။

“အို ယောက်ျား” ကျွန်တော်ပြောတာကို ကောင်းစွာနားထောင်ပါ။ ဒီမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ စပျစ်ခြံနဲ့ အရက်များ၊ သံလွင်ပင်နှင့် သံလွင်သီးများ ရှိပါတယ်။ ပွင့်လင်းသည့် လူပုံအလယ်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အခိုးအငွေ့ တလူ လူထွက်နေသည့် ကျွန်တော်ရဲ့ ဆီကြိတ်စက်အဟောင်းကြီးကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် အာရုံစိုက်ပြီး စောင့်ကြည့်နေမယ်။

“ခင်ဗျားတွေ့လား။ ကျွန်တော့်ပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခွေးလေး ထားရှိ

တဲ့မေတ္တာ”

“ဒါဟာ စဉ်းစားစရာကောင်းတဲ့ အကြောင်းတစ်ခု မဟုတ်ပေဘူးလား”

ကျွန်တော်အခု ခင်ဗျားကို စာရေးနေတဲ့အချိန်ဟာ ညနေစောင်းနေဝင်ဆည်းဆာအချိန်ရောက်နေပြီ။ သွေးနီရောင်ဖြာထွက်နေတဲ့ အိုင်ထဲမှာ နေလုံးကြီး အိပ်တန်းတက်စပြုနေပြီ။

ဒဏ္ဍာရီဆန်လှတဲ့ နေဝင်ဆည်းဆာအကြောင်းကို ကျွန်တော် စာအုပ်တွေထဲမှာ တစ်ခါမျှမဖတ်ဖူးဘူး။ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် စာအုပ်ကြီးထဲမှာပဲ ထိတွေ့သိရှိခဲ့ရတယ်။

မနေ့က ကျွန်တော် စိတ်နည်းနည်းကျဉ်းကျပ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ခိုအိမ်ထဲမှာ ခိုငှက်သုံးကောင် ထပ်တိုးလို့နေတယ်။ ဟန်နေ ဝါကြားသော အသွင်အပြင်ဖြင့် တွန်သံကျူပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲက မျိုးစေ့များကိုစားရန် ကျွန်တော့်အနားသို့ ချဉ်းကပ်လာကြတယ်။

ဟိုမှာ ကျွန်တော့်ပြတင်းပေါက်အောက်မှာရှိတဲ့ ရေပန်းတွင် ကျွန်တော် ပေါက်တူးနှင့်တူး၍ ရေကိုရှာဖွေခဲ့တယ်။

ဒါဟာ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုပဲ။ ဒါကိုခင်ဗျားရဲ့ ရီဝေနေတဲ့ မျက်လုံးအစုံက ရှာဖွေနေတာဖြစ်ရမယ်။ လာပါ။ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ။ ခင်ဗျားအတွက် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု အပြည့်အဝရရှိဖို့ရာ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဘေးရှိ နေရောင်ခြည်အောက်ကို ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားသိမြင် ခံစားရပါလိမ့်မယ်။

လိုက်ခဲ့ပါ။ ခင်ဗျား ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝှမ်းလုံးရဲ့ အကြောင်းအရာ သတင်းများကိုပြောပြပါ။ လိုက်ခဲ့ပါ။ အားလုံးလိုက်ခဲ့ကြပါ။ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု ရရှိမည့်နေ့ဟာ သစ်ပင်ကြီးများ လမ်းမများကို ဖုံးလွှမ်းသွားမည့်နေ့။ နွယ်ပင်များ၏ အလေးချိန်နှင့် “အိုဘောလိပ်(ခ) ကျောက်တိုင်ကြီးကို ရစ်ပတ်ဖုံးအုပ် လွှမ်းမိုးသွားမည့်နေ့။ အီဖယ်လ် မျှော်စင်ကြီး ကိုင်းညွတ်မည့်နေ့။ လူ့ဗိရိ (Louvre) ပြတိုက်ကြီး၏ လက်မှတ်

ဝယ်သည့်နေရာတွင် မုည့်နေသောသီးတောင့်များ ပေါ့ပါးစွာ ပွင့်အာ
 လာမည်နေ့။ မျိုးစေ့ရိုင်းများ ပလူပျံကျလာမည်နေ့။ ဂူဟောင်းများတွင်
 ရှိသော မြေအောက်ရထားများအစား၊ အံ့ဩပြီး မျက်စိကျိန်းနေသည့်
 တောဝက်သိုးများ အမြီးတုံ့နံ့၍ ထွက်ပေါ်လာကြမည်နေ့ ဖြစ်သည်။

x x x

DESTRUCTION DE PARIS

JEAN GIONO

မှ တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုပါသည်။

L'HÔTE
ALBERT CAMUS

ဧည့်သည်

ကျောင်းဆရာသည် လူနှစ်ဦး သူ့ထံ အဝေးမှ ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ တက်လာသည်ကိုစိုက်၍ ငေးကြည့်နေသည်။ တစ်ဦးမှာ မြင်းစီးပြီး တစ်ဦးမှာ ခြေကျင်လျှောက်လာသည်။ မြင့်မားသော တောင်ကုန်းပေါ်သို့ မတက်လာ ကြသေးပေ။ တောင်ခြေရင်းရှိ ကျောင်းဘက်သို့ ခက်ခဲစွာ ကြိုးစား၍ လျှောက်နေကြသည်။ တစ်ဖန် နှင်းထူထဲ၌ အားစိုက်၍ လျှောက်ရင်း ကျောက်တုံးများအကြားရှိ အထီးကျန် ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ အစဉ်တစိုက် ဆက်လက်လျှောက်လာကြပြီး တဖြည်းဖြည်း ကျောင်းရှိရာဘက်သို့ ရောက် လာကြသည်။ သူတို့၏မြင်းမှာလည်း မောပန်းလှုပ်ရှားနေရ၍ သူ၏ အော်သံအား ထင်ရှားသဲကွဲစွာ မကြားရသော်လည်း သူ၏နှာခေါင်းမှ ထွက် နေသောအခိုးအငွေ့များကို မြင်တွေ့နေရသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးထဲတွင် တစ်ဦး မှာ ဤနိုင်ငံကို သိကျွမ်းနေပုံရသည်။ ညွှန်းထားသည့်လမ်းပေါ်သို့ လျှောက် နေရသော်လည်း လမ်းမှာ နှင်းထူများ ဖုံးအုပ်လွှမ်းမိုးထားသည့်အတွက် လမ်းများ ညစ်ပေနေသည်။ နှင်းထူကြောင့် လမ်းများအား သဲကွဲစွာ မမြင်ရ

ပေ။ ကျောင်းဆရာသည် အချိန်ကို တွက်လိုက်ပြီး သူတို့နောက်ထပ် တစ်နာရီကြာမှ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ရောက်မည်ဟု သိရှိနားလည်ထားသည်။ အပြင်တွင် ရာသီဥတုမှာ လွန်စွာအေးနေသည်။ ကျောင်းဆရာလည်း အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားပြီး အနွေးထည်ကို သွားယူလိုက်သည်။

အအေးဓာတ် ပြင်းထန်လွန်း၍ ရေခဲများ သိုလှောင်ထားသည့် အခန်းနှင့်ပင် တူနေသည်။ သူသည်အတန်းများကိုဖြတ်၍ စာသင်ခန်း ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် မြစ်လက်တက် (၄)ခုနှင့် ပြင်သစ်ရေစီးကြောင်းများအား မြေဖြူခဲအရောင် (၄)မျိုးနှင့် အရောင်တင် ၍ ချယ်မှုန်းထားပြီး ထိုမြစ်လက်တက် (၄)ခုအား အဝေးမှ ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။ ၎င်းမြစ်လက်တက်များ စီးဆင်းနေသည်မှာ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် (၃)ရက်ပင်ကြာနေပေပြီ။ (၈)လမျှ ခြောက်သွေ့ခြင်းဒဏ်ကို ခံစားကြရပြီးမှ ယခုတစ်ဖန် ပြင်းထန်စွာကျသောနှင်းထုမှာ အောက်တိုဘာလတစ်ဝက်လောက်ကတည်းက အဆက်မပြတ် နေ့ရောညပါ ကျဆင်းနေသည်။ ထိုနှင်းထုမှာ ပထမဦးဆုံးကျဆင်းသော နှင်းထုဖြစ်သည်။

အပြောင်းအလဲအားဖြင့် မိုးရွာသွန်းခြင်းလည်း လုံးဝမပြုပေ။ ရွာများတွင် အနံ့အပြားနေထိုင်ကြသော ကျောင်းသား (၂၀)ခန့်မျှကျောင်းသို့ လာရောက်မတက်နိုင်ကြတော့ဘဲ ရာသီဥတုကောင်းမွန်လာသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ 'ဒါရူး'သည် အရှေ့စာသင်ခန်းဘက်၌ရှိသော သူနေထိုင်ရာ တစ်ခုတည်းသော အခန်းအား အပူဓာတ်ငွေ့ပေးထားသည်။ အလယ်ပိုင်းဘက်၌ တည်ရှိနေသော ပြတင်းပေါက်အား ဖွင့်ထားသည်။ ပြတင်းပေါက်ဘက်ကကြည့်မည်ဆိုပါက မဝေးကွာလှသော ကီလိုမီတာအတွင်းရှိ တောင်ဘက်ပိုင်းသို့ နိမ့်ဆင်းသွားသောလမ်းကို တွေ့မြင်ရသည်။ ရာသီဥတုသာယာသောနေ့ရက်များတွင် ခရမ်းရောင်သန်းနေသော တောင်တန်းကြီး များ၊ သဲကန္တာရဘက်ဆီသို့ တံခါးသဖွယ် ဖွင့်ဟပေးထားသည်။

အနည်းငယ် နွေးထွေးစပြုလာသည့်အချိန်တွင် ဒါရူးသည် ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့တက်လာသော လူနှစ်ဦးအား ပထမဦးစွာ နီးကပ်စွာတွေ့ မြင်ရလေ

သည်။ နက်စောက်သော ချိုင့်ဝှမ်းအား သူတို့ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပေပြီ။ ကောင်းကင်ကြီးလည်း တစ်စတစ်စနှင့် ဖျော့သောအရောင်အသွင်ကို ပြောင်းလဲစပြုနေသည်။ ကဖြည်းဖြည်းနှင့် ညကျရောက်လာပြီဖြစ်၍ နှင်းထုလည်း အနည်းငယ်မျှသာကျဆင်းတော့သည်။ မကြည်လင်၊ မသန့်စင်သော အလင်းရောင်အောက်တွင် မိုးလင်းစပြုနေဘိသကဲ့သို့ ကောင်းကင်၌ မိုးသားများ လှိမ့်၍ တက်လာပြီး ဆိုင်းတွဲနေတုန်းပင်။ နေ့လယ် နာရီပြန်နှစ်ချက် ရှိသေးသော်လည်း မိုးလင်းခါစအချိန်နှင့် တူလှသည်။ လွန်ခဲ့သည့် (၃)ရက် ခန့်က ပြင်းထန်စွာ မွေ့နောက်တိုက်ခတ်သွားသည့် လေမုန်တိုင်းထက် ယခု ပို၍ အခြေအနေကောင်းလာသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဒါဇူးသည်လည်း သူ၏ အခန်းထဲ၌သာ ကိန်းအောင်းနေလေ့ရှိသည်။ သူ၏တံစက်မြိတ် ခေါင်မိုးအောက်၌သာရှိသော ကြက်၊ ဘဲများကိုသာ သွားရောက်ကြည့်ရှုပြီး မီးသွေးသွားရောက်သယ်ယူခြင်းမှ လွဲ၍ အပြင်သို့ မထွက်ပေ။ သူ့အဖို့ ကံကောင်းချင်တော့ မြောက်ဘက်အနီးရှိ တာဂျစ်မြို့မှ အစားအသောက်များ လာပို့သည့်ကားသည် မုန်တိုင်းမကျမီနှစ်ရက်က လာရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ နောက်ထပ် (၄၈) နာရီအတွင်း ရောက်လာပေဦးမည်။

ဒါဇူး၏ အခန်းထဲတွင် ဂျုံအိတ်များ သိုလှောင်ထားရသည့်အတွက် ပြည်လျှံကျပ်သိပ်နေသည်။ ရုံးမှသူ့အား ခြောက်သွေ့ခြင်းဒဏ်၏ စားစာခံများဖြစ်ကြသော ကျောင်းသားများနှင့် သူတို့၏ မိဘများ အားဝေငှပေးရန် ထိုဂျုံအိတ်များအား ပို့ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်မှာတော့ လူသားအားလုံးအပေါ် ဤကဲ့သို့ ဒုက္ခကျရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကလေးများအား ဒါဇူးက ဂျုံများ ဤကဲ့သို့ခွဲဝေပေးနေရသည်။ ရာသီဥတုဆိုးသွမ်းသည့် အချိန်မှာ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးဒဏ်ကို ခံစားကြရမည်ကို ဒါဇူးသိထားလေသည်။

ကျောင်းသားများ၏ဖခင်များ သို့မဟုတ် ညီအစ်ကိုများ ယနေ့ညနေ လာရောက်ခဲ့ပါက သူတို့အား ဂျုံစေ့များပင် ပေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ဂျုံရိတ်သိမ်းချိန်ကို စောင့်ကြရပေဦးမည်။

ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ တင်လာသော ဂျုံသင်္ဘောများ ဆိုက်ရောက်လာကြပြီ။ ဆိုးရွားသော အချိန်ကာလများက တစ်စတစ်စဖြင့် ပြီးဆုံးစပြုလေပြီ။ ယခုလိုကျရောက်သော ဒုက္ခဆိုးကြီးကို မေ့ပစ်ဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ နေရောင်ထဲ၌ တပ်ချီ၍ လွင့်နေသော သင်္ဘောဟောင်းများမှာ နွမ်းပါးလွန်းလှ၍ အဝေးမှကြည့်လျှင် နာနာဘာဝနှင့်ပင်တူနေတော့သည်။ တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ မြေကြီးများသည်လည်း နေ၏အပူရှိန်ဒဏ်ကြောင့် အက်ကွဲပြီး ဖုတ်တထောင်းထောင်းထနေပြီး ခြေထောက်များအား မီးမြှိုက်ထားဘိသကဲ့သို့ ပူခြစ်တောက်လောင်နေသည်။ တိရစ္ဆာန်များဖြစ်ကြသော ဆိတ်ကောင်များ ထောင်ချီ၍ သေဆုံးကြရသည်။ လူတွေလည်း အနံ့အပြား သေဆုံးကြရသည်။

ဒုက္ခမိုးမှောင်ကျနေသော အချိန်ကာလအတွင်း ဒါဇူးသည် ပျောက်ဆုံးလုနီးပါး ကျောင်းဝင်းထဲ၌ ရဟန်းတစ်ပါးကဲ့သို့ နေထိုင်လေသည်။ သူ့၌ အနည်းငယ်သာကျန်ရှိတော့သည့် စားနပ်ရိက္ခာများနှင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်လျက် ကြမ်းတမ်းသောဘဝကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း မင်းတစ်ပါးဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယိုင်နေသော အုတ်ထရံ၊ ကျဉ်းမြောင်းသော နေရာထိုင်ခင်းနှင့် အဖြူရောင် သစ်သားအဆင့်များရှိသော သူ၏အခန်း၊ သူ၏ရေတွင်း၊ သူ၏ နေ့တိုင်းစားရသော အစားအစာများနှင့် ရေကို သူပိုင်ဆိုင်နေခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ နှင်းမိုးကျရောက်ခြင်း၊ ရာသီဥတု ပြင်းထန်ခြင်းကြောင့် ဒါဇူးလည်း ပြင်းထန်စွာခံစားရသည်။ ဤနိုင်ငံတွင်နေဖို့ရာ လွန်စွာခက်ခဲသည်။ ဒါဇူးမှာ ဤနိုင်ငံတွင် မွေးဖွားခဲ့သူမဟုတ်ပါလား။ သူ့အဖို့ ရာသီဥတုကလွဲ၍ မည်သည့်အခက်အခဲမျှ မရှိပေ။ ဆိုးသွမ်းလှသော ရာသီဥတုကပင် သူ့အား ဤနိုင်ငံတွင် မနေနိုင်အောင် ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးနေဘိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရသည်။

ဒါဇူးသည် ကျောင်းရှေ့ရှိ မြေပြန့်ရှိရာသို့ ထွက်လာသည်။ ထိုလူနှစ်ဦးမှာလည်း ကုန်းတက်တစ်ဝက်လောက်ပင်ရောက်နေကြလေပြီ။ မြင်းသည်တော် ဘလ်ဒူစီအား ကောင်းစွာမှတ်မိလေသည်။ သူသည် ပုလိပ်

ဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူ့အား သိကျွမ်းနေသည်မှာ ကြာလေပြီ။ ဘလ်ဒူစီသည် မြင်းကြီးအား ကျစ်လျစ်စွာကိုင်ထားပြီး သူ၏နောက်တွင် အာရပ်လူမျိုးတစ်ဦးလည်း လိုက်ပါလာသည်။

ထိုလူ၏ လက်နှစ်ဖက်မှာ ချည်တုပ်နှောင်ထားခြင်းခံရပြီး ဦးခေါင်း ငိုက်စိုက်ဖြင့် ဘလ်ဒူစီနောက်မှဖြည်းညှင်းစွာ တပ်၍ လိုက်ပါလာသည်။ ပုလိပ်သည် ဒါရူးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သော်လည်း ဒါရူးက မည်သည့်အမူအရာ တစ်စုံတစ်ခုမျှ မတုံ့ပြန်ပေ။ ဘေး၌ကပ်၍လိုက်ပါလာသော အာရပ်လူမျိုး အမျိုးသားကိုသာ စိုက်၍ကြည့်နေလိုက်သည်။ အာရပ်အမျိုးသားသည် အာရပ်လူမျိုးများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော ဂျဲလ်ဘာ ဝတ်စုံအပြာရောင်အား ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ကိုလည်း ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ထူထပ်သော သိုးမွေးနှင့် ပိုးခြေအိတ်များကိုလည်း စွပ်ထားသည်။ ကျဉ်းမြောင်းသေးငယ်သော ဦးထုပ်တစ်လုံးကိုလည်း ဆောင်းထားသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့နှစ်ဦး ဒါရူး၏အနားသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဘလ်ဒူစီသည် သူ၏မြင်းအား အုပ်ထိန်း၍ ဂရုတစိုက်ဆွဲလာရင်း နောက်ဆုံး သူတို့နှစ်ဦး ဒါရူး၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ကြလေတော့သည်။

အသံအားမြင့်၍ ဘလ်ဒူစီက “ကျုပ်တို့ အလ်အာမာကိုရောက်ဖို့ ကီလိုမီတာသုံးရာကို လျှောက်ရတာတစ်နာရီတောင်ကြာတယ်” ဟု ဘလ်ဒူစီက အော်၍ပြောလိုက်သည်။ ဒါရူးသည် မည်သည့်အဖြေကိုမျှ ပြန်မပေးဘဲ ထူထပ်သော အနွေးထည်ကို ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး သူတို့ နှစ်ဦးအား စိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။ အာရပ်သည် တစ်ချိန်လုံး သူ၏ဦးခေါင်းအား ငုံ့ထားပြီး မည်သူ့ကိုမျှ မော့မကြည့်ဘဲ အနောက်မှ စိုက်စိုက်လိုက်ပါလာသည်။

မြေပြန့်ပေါ်သို့ရောက်မှ ဒါရူးက “ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ” ဟု လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“လာကြပါ။ အထဲကိုဝင်ပြီး အနွေးဓာတ်ကို ခိုလှုံပါ”

ဘလ်ဒူစီသည် ဖြည်းညှင်းစွာ သူ၏ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ တိုင်ထားသောကြိုးအား လက်မှ မဖြုတ်သေးဘဲ ကျောင်းဆရာအား ပြောပြ

လိုက်သည်။ ထိုးထိုးထောင်ထောင်၊ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ပေါက်နေသော နှုတ်ခမ်း
 မွေးများအကြားမှ ကျောင်းဆရာက ဒါရူးအား ပြုံးပြလိုက်သည်။ အထဲသို့
 ချိုင်ဝင်နေသော သူ၏ နက်မှောင်သောမျက်လုံးများ၊ သူ၏ ပါးစပ် တစ်ဝိုက်
 ၌တွန့်နေသော ပါးရေများကပင် သူ့အား တည်ကြည် သေချာသောအသွင်
 ကို ဆောင်နေသည်။ ဒါရူးသည် မြင်း၏ နဖားကြီးကိုကိုင်၍ သေးငယ်သော
 အဆောက်အဦး ရှိရာဘက်သို့ မြင်းအား မောင်းနှင်သွားပြီး၊ တစ်ဖန် ဒါရူးတို့
 ရှိရာဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

ထိုသူနှစ်ဦးအား ဒါရူးက သူ၏အခန်းထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။
 “ကျွန်တော်အခန်းကို အပူငွေပေးလိုက်ဦးမယ်” ဟု ဒါရူးက ပြောလိုက်
 သည်။ “ဒါမှ ကျွန်တော်တို့ နေသာထိုင်သာရှိမှာ” ဟု ပြောရင်း အခန်းထဲသို့
 ပြန်ဝင်သွားသည်။ ဘလ်ဒူစီလည်း လျောင်း၍ထိုင်နိုင်သော ထိုင်ခုံပေါ်၌
 ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကြီးနှင့် တုပ်နှောင်ချည်ထားသော အာရပ်လူကိုလည်း
 ကြီးဖြေပေးလိုက်၍ ထိုလူသည် မီးဖိုဘေး၌ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်နေလိုက်သည်။
 သူ၏လက်များမှာ တုပ်၍ချည်နှောင်ထားခြင်းကိုခံရလျက်ပင် ဆောင်းထား
 သောဦးထုပ်အား အနောက်သို့တွန်းလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ စူးစိုက်
 ၍ လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

ဒါရူးသည်လည်း အရင်ဆုံး အာရပ်၏ ပြည့်ဝ၍ ထူထပ်သော
 နှုတ်ခမ်းများအား သတိထားမိလိုက်သည်။ ချောမွတ်နေသောအသွင်ကို
 ဆောင်နေပြီး ကပ္ပလီလူမျိုးနှင့် နီးစပ်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆလိုက်သည်။
 သူ၏နှာခေါင်းမှာလည်း ချွန်မြနေသည်။ မျက်လုံးအစုံမှာလည်း နက်ရှိုင်းပြီး
 အရောင်တောက်ပနေသည်။ သူ၏ မောက်နေသော နဖူးအား ဦးထုပ်ဖြင့်
 ဖုံးအုပ်ထားသည်။ နေရောင်၏ဒဏ်ကြောင့် နီစပ်၍ ကျက်နေသောအသား
 မှာ ယခုတစ်ဖန် အအေးဒဏ်ကြောင့် အသားရောင်ဖျော့နေသည်။ သူ၏
 မျက်နှာပေါ်တွင် ပူပင်စိုးရိမ်၍ ခံပြင်းနေသောအသွင်ကို ဆောင်နေသည်။
 အာရပ်သည် ဒါရူးဘက်သို့လှည့်၍ ဒါရူးအား စိုက်၍ကြည့်နေသည်။

“ဒီနားကို တိုးလာပါ။ ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို ပူဒီနားနဲ့ဖျော်ထားတဲ့

လက်ဖက်ရည်ကိုတိုက်မယ်”ဟု ကျောင်းဆရာ ဒါဗ္ဗေက လှမ်းပြောလိုက်သော အခါ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟုဘလံဒူစီက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “တကယ့် မောပန်းခြင်းပဲ၊ မြန်မြန်အနားယူရမယ့်အချိန် ရောက်ပါစေ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် အာရပ်ဘက်သို့ လှည့်၍ “လာဒီနားကို တိုးလာ” ဟု အာရပ်ဘာသာစကားဖြင့် ပြောလိုက်၍ အာရပ်သည် ထ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ဖြည်းဖြည်းတုတ်နှောင်ထားသောလက်များအား အရှေ့ဘက်သို့ဆန့်၍ ကျောင်းထဲသို့ ဖြတ်ဝင်လာသည်။ လက်ဖက်ရည်နှင့်အတူ ကုလားထိုင်တစ်လုံးအားလည်း ဒါဗ္ဗေ ယူ၍ ထွက်လာသည်။ ဘလံဒူစီသည် ကျောင်းသားများထိုင်သော ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်နှင့်နေလေပြီ။ အာရပ်လူသည် ပုဆစ်တုပ်ပြီး ကျောင်းဆရာ၏စားပွဲအားမှီ၍ ထိုင်နေလိုက်သည်။ အကျဉ်းသမားအား လက်ဖက်ရည်ခွက်ပေးရန်၊ အကျဉ်းသမားရှေ့၌ သူ၏ ချည်၍တုတ်နှောင်ထားသော လက်များအား ငေးကြည့်၍ တွေဝေနေမိသည်။ “ဖြစ်နိုင်ရင် လက်တွေကို ဖြုတ်ပေးလိုက်ရရင် ကောင်းမှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်သောအခါ “ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါခရီး သွားဖို့အတွက်ပဲ ချည်နှောင်ထားတာ”ဟု ဘလံဒူစီက ပြောရင်းမတ်တတ်ရပ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ ဒါဗ္ဗေသည် ဖန်ခွက်အား ကြမ်းပေါ်သို့ချထားလိုက်ပြီး ပုဆစ်တုပ်၍ အာရပ်လူမျိုးဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဒါဗ္ဗေသည် စကားမပြောသေးဘဲ အခိုးသန်းနေသော အာရပ်၏ မျက်လုံးအစုံအား စိုက်၍ကြည့်နေလိုက်သည်။ လက်များ ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်နှင့် နာကျင်သော လက်နှစ်ဖက်အား ပွတ်သပ်နေသည်။ သူ၏ လက်များမှာ ရောင်ကိုင်နေ၍ လက်ဖက်ရည်ဖန်ခွက်အား ကြိုးစား၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် တစ်ကျိက်ပြီးတစ်ကျိက် မော့ချလိုက်သည်။

“ကောင်ပြီး အခု ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကိုသွားကြမလို့လဲ” ဟု ဒါဗ္ဗေ ထို့ မေးလိုက်သည်။

ဘလံဒူစီသည် လက်ဖက်ရည်နှင့် မထိစေရန် သူ၏နှုတ်ခမ်းမွှေး

အား လက်နှင့်သပ်လိုက်ပြီး “ ဒီကိုပါပဲ သားရယ်” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ရယ်စရာကောင်းတဲ့ တပည့်တွေပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာ ညအိပ်ကြ မလို့လား” ဟု ဒါဇူးက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မအိပ်ပါဘူး၊ ဘဲလ်အာမာမြို့ကို ပြန်ကြမှာပါ။ ဒီမိတ်ဆွေကို တောင်ဂိမြို့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါ။ သူ့ကို စုပေါင်းမြို့က စောင့်နေကြတယ်” ဟု ဘလ်ဒူစီက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဘလ်ဒူစီသည် ဒါဇူးအား ခင်မင်သော အပြုံးကလေးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေပြီး “ ခင်ဗျား ဘာများ နောက်ထပ် ပြောစရာ ရှိသေးသလဲ” ဟု ကျောင်းဆရာက ဘလ်ဒူစီအားမေးလိုက်သည်။ “ခင်ဗျား က ကျွန်တော့်ကို ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ဆိုချင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ ဒါဟာ အမိန့်တွေပဲ”

“အမိန့်တွေလား၊ အမိန့်ဆိုရင် ကျုပ်မလိုက်နာနိုင်ဘူး” ဟု ပြောရင်း တွေဝေသောအမူအရာဖြင့် စဉ်းစားနေလိုက်ပြီး ကော့စ်လူမျိုး အဘိုးကြီးအား စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်၍ . . .

“ဒါ ကျွန်တော့်အလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“အင်း . . ဒါ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ စစ်အချိန်အခါမှာ ကျရောက်တဲ့ အလုပ်မှန်သမျှ အားလုံး လုပ်ကြရမှာပဲ၊ မင်းရွေးချယ်နေလို့ မရဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်စစ်ဖြစ်ဖို့ ကြေညာတာကိုပဲ စောင့်နေတော့မယ်”

ဘလ်ဒူစီသည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး “ကောင်းပြီ၊ အမိန့်ထုတ်ထားတော့ ခင်ဗျားနဲ့လည်း သက်ဆိုင်တာပေါ့လေ၊ အားလုံး လှုပ်ရှားနေတယ်လို့ သိရတယ်။ နောက်ပေါ်လာဦးမယ့် တော်လှန်ရေးကြီးအကြောင်း ပြောနေကြတယ်။ ကျုပ်တို့တစ်နည်းအားဖြင့် တက်ကြွနေတာပေါ့” ဟု ဘလ်ဒူစီက ပြောလိုက်သောအခါ ဒါဇူးသည် သူ၏ မချောမွတ်သောလေသံအား နားစွင့်နေသည်။

“နားထောင်ပါသားရယ်၊ မင်းကို ငါချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းနားလည်ရမယ်၊ ဆယ့်နှစ်ယောက်လောက်ရှိတဲ့ တို့တစ်တွေဟာ အလ်အာမာမှာ

ပတ္တရောင်လှည့်ဖို့ ရောက်နေကြတယ်။ အဲဒီကို အခု ကျုပ်ပြန်သွားရမယ်”

“ဒီမြင်းကျားကောင်ကို မင်းနဲ့ အပ်ထားခဲ့ပြီး ပြန်သွားရမယ်။ ဒီလူကို ဟိုမှာထားလို့မဖြစ်ဘူး။ သူ့ရဲ့မြို့ကလည်း လှုပ်ရှားနေတယ်။ သူ့ကို ပြန်လိုချင်နေကြတယ်။ သူ့ကို တောင်ဂီကို မနက်ဖြန် မင်းခေါ်သွားပေးပါ။ မင်းလို သန်စွမ်းတဲ့လူအဖို့ကတော့ ကီလိုမီတာနှစ်ဆယ်ခန့်ဟာ ဘာမှရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပြီးရင် ပြီးတာပါပဲ။ မင်းလည်း ကျောင်းသားတွေနဲ့ ပြန်တွေ့ပြီး အလုပ်ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ရင်း ကောင်းသောလမ်းခရီးကို လျှောက်ရမှာပဲ” ဟု ဘလ်ဒူစီက ဒါရူးအား ပြောလိုက်သည်။

ကာထားသော ထရပ်အနောက်မှ မြင်း၏ ပြင်းထန်စွာ အသက်ရှူသံကိုကြားရသည်။ ဒါရူးသည် ပြတင်းပေါက်ရှိရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ အပြင်တွင် မိုးလင်းစပြုနေ၍ အလင်းရောင်များ ဖြာထွက်နေသည်။ နှင်းများ ဖုံးအုပ်ထားသော တောင်ကုန်းများပေါ်သို့ နေရောင်ခြည်ကျရောက်သည်နှင့် နှင်းထုများအရည်ပျော်ပြီး ပူပြင်းသောနေရောင်ခြည်ကြောင့် ကျောက်ခဲပြင်ကြီးလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်အောင် ပူနေပေလိမ့်မည်။ ကောင်းကင်၏ အပြောင်းအလဲကြောင့် ရက်ပေါင်းများစွာ အထီးကျန်လွင်ပြင်ကြီးသည် ခြောက်သွေ့သောအလင်းရောင်နှင့် အပူရှိန်အား အပြည့်အဝ ရပေဦးမည်။ လူတွေအတွက်တော့ ထူးခြားမှုရှိမည် မထင်ပေ။

ထို့နောက် ဒါရူးသည် ဘလ်ဒူစီဘက်သို့ ပြန်လည်ကြည့်လိုက်ပြီး ပုလိပ် ပါးစပ်မဟာခင် “ဒီလူ ပြင်သစ်လိုပြောတတ်လား” “ဟင့်အင်း၊ တစ်လုံးမှ မပြောတတ်ဘူး သူ့ကိုလိုက်ရှာနေကြတယ်။ ဒီလူဟာ သူ့ရဲ့ ညီတစ်ဝမ်းကွဲတို့ သတ်လိုက်တာလေ” ဟု ဘလ်ဒူစီက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့အတွက်ရော အသက်အန္တရာယ်ရှိသလား”

“မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အတိအကျတော့ ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ သတ်လိုက်တာလဲ”

“မိသားစုပြဿနာကြောင့်လို့ ထင်တာပဲ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စမ်းအကြွေးပေးစရာရှိတဲ့ကိစ္စကနေ အခုလိုဖြစ်ရတာပဲ။ သိပ်တော့ မသဲကွဲဘူး။

အတိအကျမသိရဘူး။ ဘယ်လိုဘဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတော့ သူ့ရဲ့ ညီဝမ်းကွဲကို ဆိတ်သတ်တဲ့ မှိန်းနဲ့ “စစ်” ဆိုပြီး ထိုးသတ်လိုက်တယ်လို့ သိရတယ်။ ဆိတ်ကို မင်း ဘယ်လိုသတ်တယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

ဘလ်ဒူစီသည် ဓားသွားဖြင့် သူ၏လည်ပင်းသို့ ပိုင်းဖြတ်မည့်အသွင် လုပ်ပြလိုက်၍ အာရုံစူးစိုက်၍ ဘလ်ဒူစီအား စိုက်ကြည့်နေသော အာရပ်သည် ပူပင်နေသောအသွင်ကိုဆောင်နေသည်။ စိုးရိမ်တကြီး ဘလ်ဒူစီအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဒါရူးသည် ရုတ်ခြည်း အာရပ်အား ဒေါသထွက်သော အမူအရာပြလိုက်သည်။ လူတွေအားလည်း ဒေါသဖြစ်မိသည်။ သူတို့၏ ရက်စက်ယုတ်မာ၍ သွေးဆူသော သဘောတရားကိုလည်း ခံစားလိုက်ရသည်။

ရေနွေးအိုးမှာ မီးဖိုပေါ်၌ပွက်ပွက်ဆူနေသည်။ လေချွန်သံပေးနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဒါရူးသည် ဘလ်ဒူစီအား လက်ဖက်ရည်ထပ်တိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အနည်းငယ်တွေဝေနေပြီး အာရပ်အားလည်း လက်ဖက်ရည်ထပ်တိုက်လိုက်သည်။ အာရပ်လည်း တစ်ကျိက်ပြီးတစ်ကျိက် မော့ချလိုက်သည်။ သူ၏လက်အား မြှောက်လိုက်သောအခါ အင်္ကျီလက်ကြားမှ သူ၏နံရိုးအပြိုင်းပြိုင်း ကိုယ်ခန္ဓာအား လှမ်း၍ ဒါရူး တွေ့မြင်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ရယ်၊ အခုပဲ သွားတော့မယ်” ဟု ဘလ်ဒူစီက ပြောလိုက်ပြီး အာရပ်ဘက်သို့ စိုက်စိုက်လျှောက်လာကာ အိတ်ထဲမှကြိုးခွေကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ” ဟု ဒါရူးက ဘလ်ဒူစီအား ခြောက်သွေ့သောအသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဘလ်ဒူစီသည် ကြိုးခွေကို လှမ်း၍ ပြလိုက်သည်။

“မလိုပါဘူး”

ပုလိပ်အားကြီးမှာ တွေဝေနေပြီး “မင်းသဘောပဲလေ၊ တကယ်တမ်း ကျတော့ မင်းကလည်း စစ်ထဲကပဲမဟုတ်လား”

“ကျွန်တော့်မှာ အမဲလိုက်တဲ့ သေနတ်ရှိပါတယ်”

“ဘယ်မှာ ထားသလဲ”

“သံသေတ္တာထဲမှာပါ”

“အိပ်ရာဘေးမှာထားဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်တော် ဘာကိုမျှ မကြောက်ပါဘူး”

“မင်း မှားနေပြီ။ အကယ်၍ သူတို့ ထကြွခဲ့ရင် ဘယ်သူမှ အကာအကွယ်ယူထားတာမဟုတ်ဘူး။ တို့ဇာနည်တွေ အားလုံးဒုက္ခရောက်ကြလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် အကာအကွယ်ယူပါမယ်။ ကျွန်တော် သူတို့လာတာကို တွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်”

ဘလဒူစီသည် စ၍ရယ်မောလိုက်ရာ သူ၏ နှုတ်ခမ်းမွှေးသည် ဖြူစင်နေသော သူ၏သွားများအား ဖုံးအုပ်သွားသည်။

“မင်းအချိန်ရသေးလား။ ကျုပ် ပြောချင်တာကတော့ မင်းဟာ ဦးနှောက်နည်းနည်းချောင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို ပိုချစ်ရတာပဲ။ ကျုပ်သားလည်း ဒီအတိုင်းပဲ” ဟု ပြောရင်း သူ၏ခါးကြား၌ထိုးထားသော သေနတ်အား ဆွဲထုတ်၍ စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

“ဒါကို ယူထားလိုက်ပါ။ ကျုပ် အဲလ်အာမာအတွက် လက်နက်နှစ်ခု မလိုပါဘူး”

သေနတ်မှာ စားပွဲပေါ်ရှိ အနက်ရောင်ပန်းချီကားချပ်၏ အရောင်ဖြင့် ရော၍ ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်။ ပုလိပ်သည် ကျောင်းဆရာဘက်သို့ ထည့်လိုက်သည်နှင့် သူ့ထံမှ သားရေအနံ့နှင့် မြင်းနံ့ရသည်။

“နားထောင်ပါဦး၊ ဘလဒူစီ... ” ဟု ဒါရူးက ရုတ်ခြည်းပြောလိုက်သည်။

“အားလုံးကို ကျွန်တော်ရှုံ့မုန်းတယ်၊ အထူးသဖြင့် အဓိကကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ကောင်ပဲ။ သူ့ကို ကျွန်တော်သွားမပို့နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ချင်ရိတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားခိုင်းတာကိုတော့ မလုပ်နိုင်ဘူး”

ပုလိပ်အိုသည် ဒါရူးရှေ့မှောက်၌ ရပ်လိုက်ပြီး စူးရှသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေလိုက်သည်။

“မင်းဟာ အရူးတစ်ယောက်လို မငြင်းပါနဲ့။ ကျုပ်လည်းပဲ ဒါကို ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးနဲ့တုပ် နှောင်ထားခြင်းကို ကျုပ်တို့မှာ အလေ့အထမရှိဘူး။ ရှက်တောင် ရှက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် မလုပ်ဘဲနေလို့ မရဘူး။”

“ကျွန်တော်သွားမအပ်နိုင်ဘူး” ဟု ဒါရူးက ထပ်ပြောသည်။

“ဒါဟာ အမိန့်ပဲသားရယ်” ဟု ဘလ်ဒူစီက ပြောလိုက်သောအခါ “ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားက အမိန့်ပေးပေးမယ့် သွားမအပ်နိုင်ဘူး။”

ဘလ်ဒူစီသည် တစ်ခဏမျှ တွေးတောလိုက်ပြီး ဒါရူးနှင့် အာရပ်လူအား တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း နောက်ဆုံး ဤကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မင်း ကျုပ်ကို ပစ်ထားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်မင်းကို အလျှော့မပေးနိုင်ဘူး။ ကျုပ်ဒီလူကိုပြန်အပ်ဖို့ အမိန့်ထုတ်နိုင်တဲ့အတွက် ကျုပ် လုပ်ရမှာပဲ။ မင်း အခု စာရွက်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ရေးထိုးရမယ်”

“မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်ခင်ဗျားခိုင်းတာကို မငြင်းပါဘူး။”

“မင်း ကျုပ်အပေါ်မှာ မယုတ်မာပါနဲ့၊ မင်း အခုလို အမှန်တရားကို ပြောမယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ မင်းဟာ ဒီကလူ၊ မင်းဟာ လူပဲ။ လက်မှတ် မထိုးဘဲ မနေရဘူး။ ဒါဟာ ဥပဒေပဲ”

ဒါရူးသည် အံ့ဆွဲအား ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ခရမ်းရောင် မင်ဘူးတစ်ဘူး ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူးဟု ကမ္မည်းထိုးထားသော သစ်သားကလောင်တံ တစ်ချောင်းအားလည်း ထုတ်လိုက်ပြီး လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်သည်။ ထို့နောက် စာရွက်အားဂရုတစိုက်ခေါက်လိုက်ပြီး သူ၏ပိုက်ဆံအိတ်၌ ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးရှိရာဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လိုက်ပို့မယ်” ဟု ဒါရူးက ပြောလိုက်သည်။

“နေပါစေ၊ အခုမှ မင်း ငါ့ကို ယဉ်ကျေးကျေးဆက်ဆံနေဖို့ မလိုပါဘူး။ မင်း ငါ့ကို ဆန့်ကျင်မှု ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးပဲ” ဟု ပြောရင်း မလှုပ်မယှက်

သူ့နေရာ၌ထိုင်နေသော အာရပ်အား လှမ်း၍စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် တံခါးဘက်သို့ လှမ်းထွက်သွားသည်။

“သားရေ” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ထွက်သွားသည်။

ဘလ်ဒူစီသည် တစ်ဖန် ပြတင်းပေါက်မှ ပေါ်ထွက်လာပြီး တစ်ဖန် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ နှင်းထုထဲ၌ သူ၏ခြေလှမ်းများ တုံ့နှေးနေသည်။ အကာအကွယ်ပြုထားသော ထရပ်နောက်မှ မြင်း၏ လှုပ်ရှားသံကို ကြားရသည်။ ကြက်များ ဟိုပြေးဒီပြေးနှင့် ထိတ်လန့်သွားကြသည်။ ဘလ်ဒူစီသည် မြင်းနဖားကြိုးကိုကိုင်၍ ပြတင်းပေါက်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။ ရှေ့တည့်တည့် မတ်စောက်သောတောင်ကုန်းရှိရာသို့ လှမ်းမကြည့်ဘဲ လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ သူ၏မြင်းလည်း အနောက်မှ လိုက်ပါသွားတော့သည်။ ကျောက်တုံးတစ်တုံး လိမ့်သွားသောအသံကို ကြားရပြီး ဒါရူးသည် အကျဉ်းသမားရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာကာ သူ့အား မျက်ခြေမပြတ် စိုက်၍ကြည့်နေသည်။ အာရပ်စကားဖြင့်လည်း လှမ်း၍ “နေဦး” ဟုပြောလိုက်ပြီး အခန်းရှိရာဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

တံခါးဝအပေါက် အပေါက်သို့ ဖြတ်မည်အပြုတွင် သူသည် အာရပ်ပြောင်းလိုက်ပြီး အခန်းရှိရာဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။ သေနတ်ကို တိုင်၍ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ၌ လက်လျှို၍ အခန်းထဲသို့ တစ်ဖန် ပြန်ဝင်သွားသည်။

အချိန်ကြာညောင်းစွာ သူ၏ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေဆန့်လက်ဆန့် ထိုင်နေပြီးလျှင် ကောင်းကင်အား မော့၍ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ကောင်းကင်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်လည်း တစ်စတစ်စဖြင့် မှောင်စပြုလာသည်။ ထို ဆိတ်ငြိမ်တိတ်ဆိတ်ခြင်းပင် စစ်ပြီးသောကာလ၊ သူ၏ ပထမရောက်စရက်များ ပြန်ပြောင်း၍ သတိရစေသည်။ နေမထိထိုင်မထိ ခံစားနေခဲ့ရသည်။ သဲကန္တာနှင့် ကုန်းမြင့်များအား ခြားနားထားသော တောင်ခြေရင်းရှိ မြို့ကလေးတစ်မြို့၌ အလုပ်တစ်နေရာ တောင်းဆိုခဲ့

သည်။ ထိုဒေသ၌ အစိမ်းနှင့်အနက်ရောင်သန်းနေသော အုတ်တံတိုင်းကြီးများ မြောက်ဘက်၌ ကာဆီးထားပြီး တောင်ဘက်ပိုင်းတွင် ပန်းရောင်နှင့် ခရမ်းရောင်သန်းနေသော တောင်ခြေကိုပင် တွေ့မြင်နိုင်သည့် အချိန်ကာလ ကြာညောင်းစွာ နွေရာသီက ထိုပတ်ဝန်းကျင်အား စိုးမိုးထားသည်။

ဒါရူးအား မြောက်ဘက်ပိုင်း တောင်ကုန်းပေါ်၌ အလုပ်ခန့်အပ်လိုက်သည်။ ပထမပိုင်းတွင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့် အထီးကျန်ဘဝနှင့် နေရခြင်းကြောင့် သူ့အတွက်များစွာ အနေအထိုင်ခက်ခဲခဲ့သည်။ လူများ လာရောက်နေထိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများသာ ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မြေထဲ၌ပေါ်နေသော လမ်းကြောင်းများအား ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တစ်နေ့ မြို့တည်မည်ဟု ထင်မှတ်ရသော်လည်း ထိုမြေကြီး၏ ချိုင့်ဝှမ်းတွင် ပန်းခြံများ ပျိုးထောင်ထားကြသည်။ ကျောက်စရစ်ခဲများက မြို့၏သုံးပုံတစ်ပုံအား ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ ထိုဒေသများတွင် မြို့များ ပေါ်ထွန်းလာပြီး ပြန်၍ပင် မြုပ်သွားသည်။ တစ်စတစ်စဖြင့် လူများ လာရောက်နေထိုင်ကြပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မေတ္တာမျှကြ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပါးနားကိုက်ကြရင်း နောက်ဆုံး ဘဝဇာတ်သိမ်းသွားကြသည်။ ထိုသဲကန္တာရထဲတွင် သူနှင့် သူ၏ ဧည့်သည်မှလွဲ၍ အခြားဒေသများတွင် ဘဝထူထောင်နေထိုင်ရန် မလွယ်ကူလှပေ။

ဒါရူး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည့်အချိန်တွင် အခန်းထဲ၌ မည်သည့်အသံမှ မကြားရပေ။ သူသည်အံ့ဩ၍ တွေ့ပြီးဝမ်းသာနေမိသည်။ အကယ်၍ အကျဉ်းသမားထွက်ပြေးမည် ဆိုပါက သူ့ဘာလုပ်ရမည် မသိပေ။ အထီးကျန်ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ သို့သော် အကျဉ်းသမားသည် သူ့နေရာ၌ပင် အမြဲရှိနေသည်။ မီးဖိုနှင့် စားပွဲကြားတွင် အမြဲ လဲလျောင်းနေတတ်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးအစုံအား ဖွင့်လှက် မျက်နှာကျက်ကိုငေး၍ စိုက်ကြည့်နေလေ့ရှိသည်။ သူ၏အသွင်အပြင်အား အခုမှပင် ဘေးတိုက်မြင်ရ၍ ထူထပ်သော နှုတ်ခမ်းများစူးထားသည်ဟု ထင်ရသည်။

“လာ” ဟု ဒါရူးက အာရပ်အား ခေါ်လိုက်သည်နှင့် အာရပ်လည်း

ထရပ်လိုက်ပြီး သူ့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင် ကျောင်းဆရာက သူ့အား ပြတင်းပေါက်အောက်ရှိ စားပွဲဘေးတွင်ရှိသော ကုလားထိုင်တစ်လုံးအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။ အာရပ်သည် ဒါရူးအား မျက်ခြေမပြတ်ကြည့်ရင်း ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“မင်းဆာသလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ဆာနေပြီ” ဟု အာရပ်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ဒါရူးသည် နှစ်ယောက်စာအတွက် စားပွဲခင်းလိုက်ပြီး ဂျုံနှင့် ဆီအား ယူလိုက်သည်။ ဂျုံကို ရှေးဦးစွာ နယ်လိုက်ပြီး ပန်းကန်ထဲတွင် နံပြားပုံသွင်းလိုက်ပြီး ဂက်(စ်) မီးဖိုအား မီးညှိထွန်းလိုက်သည်။ နံပါးဖုတ်ထားသည့် အချိန်၌ ဒိန်ခဲ၊ ကြက်ဥ၊ စွပ်လွန်သီးနှင့် နို့ဆီအား ယူလိုက်သည်။ နံပြားကျက်သောအခါ ပြတင်းပေါက်လက်တန်းပေါ်တင်၍ အအေးခံထားလိုက်သည်။ ရေနှင့်ရော၍ နို့ဆီအား ကျိုလိုက်ပြီး အဆုံးသတ်ရန် ကြက်ဥများ ခေါက်၍ကျော်ရန် ဟန်ပြင်နေသည်။ ဤကဲ့သို့ လျှပ်ရှားနေချိန်၌ တစ်ခါ တစ်ရံ သူ၏ အိတ်ထဲ၌ရှိသော သေနတ်နှင့် သူ၏လက်မှာ မကြာခဏ ထိတွေ့မိသည်။ သူသည် စားပွဲပေါ်တွင် ပန်းကန်တင်လိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့ဝင်၍ သေနတ်အား အံ့ဆွဲထဲ၌ ပြန်၍ ထည့်ထားလိုက်သည်။ အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သော အချိန်တွင် မှောင်စပြုနေလေပြီ။ အလင်းရောင်ညှိထွန်းပြီး အာရပ်အား စားရန်အဆင်သင့် ပြင်ထားလိုက်သည်။

“စား” ဟု ပြောလိုက်သောအခါ အကျဉ်းသမားလည်း လျင်မြန်စွာ နံပြားအား ကောက်ယူ၍ အားပါးတရစားလေတော့သည်။

“ခင်ဗျားရောမစားဘူးလား” ဟု သူက ဒါရူးအားမေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြီးမှ ကျုပ်စားမယ်”

ထူထပ်သော နှုတ်ခမ်းလွှာများ ပွင့်လာပြီး အားပါးတရ နံပြားအား တိုက်စားလေတော့သည်။ စားပြီးသောအခါ ကျောင်းဆရာအား စိုက်၍ ကြည့်နေပြီး ဤကဲ့သို့ မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက တရားသူကြီးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို မနက်ဖြန်အထိ ထားဦးမယ်”

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်နဲ့ စားသလဲ”

“ကျုပ်ဆာလို့”

အာရပ်လဲည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နေလိုက်သည်။ ဒါရူးလည်း ထ၍ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ သူ၏ ရွက်ဖျင်အိပ်ရာအား အိမ်ထဲသို့ သယ်ဆောင်လာပြီး အာရပ်သည် မီးဖိုနှင့် စားပွဲအကြား၌ ခင်းလိုက်သည်။ သူ၏အိပ်ရာနှင့်ယှဉ်၍ ခင်းထားလိုက်သည်။ စာရွက်များတင်ရန် တန်းအဖြစ် ပြုလုပ်ထားသော အခန်းထောင့်တစ်ဖက်၌ရှိသော သေတ္တာထဲမှ အိပ်ရာခင်းနှင့် အိပ်ရာဖုံးနှစ်ခု ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အိမ်နိမ့်ဘက်ရှိရာသို့ သယ်ဆောင်လာပြီး ကုတင်ပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ခြေဆန့်လက်ဆန့် မလှုပ်မရှားထိုင်ပြီး အနားယူလိုက်သည်။ အနားယူရင်း အာရပ်အား စိုက်၍ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူ၏ ရက်စက်ကြမ်းတမ်းပြီး ဒေါသလွမ်းနေသည့် မျက်လုံးများအား ဒါရူး သတိထားမိလိုက်သည်။ သူ၏ ရင့်သီးခက်ထန်သောအကြည့်နှင့် သူ၏ပါးစပ်အား အဆက်မပြတ် ဒါရူး အကဲခတ်နေသည်။

“မင်းဘာဖြစ်လို့သတ်တာလဲ” ဟု ဒါရူးကလှမ်းမေးလိုက်သည်နှင့် ဒါရူး၏ မာကြောသောအသံက အာရပ်အား တုန်လှုပ်သွားစေသည်။

အာရပ်သည် ဒါရူး၏အကြည့်အား ရှောင်လွှဲလိုက်ပြီး “သူ ထွက်ပြေးတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း နောက်ကပြေးလိုက်တာ”ဟု ပြာရင်း ဒါရူးအား အဖြေပေးလိုက်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် နောင်တရဟန်အသွင်ကို ဆောင်လျက် မှေးမှိန်သွားသည်။

“အခု ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

“ခင်ဗျားကြောက်သလား”

အာရပ်သည် သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်လိုက်ပြီး ဦးခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနောင်တ မရဘူးလား”

အာရပ်သည် အတိအကျဘာကို ပြန်ဖြေရမည်ကို နားမလည်၍ ဒါရူးအား စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ တစ်ဖက်သတ်ဆန်လွန်းသော အမူအရာ အာရပ်၏ရင်တွင်း၌ ကိန်းအောင်နေသည်ဟု ဒါရူး ခန့်မှန်းသိရှိရသည်။ အာရပ်သည် ခုတင်နှစ်လုံးကြား၌ ညပ်နေသည့်အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

“မင်း . . . ဒီနေရာမှာ အိပ်ရမယ်”

အာရပ်သည် လှုပ်ရှားခြင်းမပြုဘဲ ဒါရူးအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကဲ . . . ဆို၊ မင်းဘာပြောမလို့လဲ” ဟု မေးရင်း သူ့အား ကျောင်းဆရာက စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ပုလိပ် မနက်ဖြန် လာဦးမှာလား”

“မသိဘူး”

“ခင်ဗျား၊ မနက်ဖြန် ကျွန်တော်တို့နဲ့လိုက်မှာလား”

“မသိသေးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အကျဉ်းသမားသည် ထ၍ စောင်အား ဖြန့်ခါလိုက်ပြီး ခြေထောက်များအား ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းနေရာယူလိုက်သည်။

မီးလုံးမှ မီးရောင်သည် သူ၏ မျက်လုံးအစုံထဲသို့ ထိုးဖောက် ဝင်လာ၍ သူ့မျက်စိအစုံအား ပိတ်လိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ဒါရူးက ခုတင်အရှေ့၌ မားမားရပ်၍ မေးလိုက်သည်။

အကျဉ်းသမားသည် မီးရောင်အောက်၌ ကျိန်းနေသော မျက်စိများအား အနည်းငယ်ဖွင့်၍ ဒါရူးအား အမှတ်မထင်စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ” ဟု အာရပ်ကပြောလိုက်သည်။ ညလယ်လောက် ရောက်နေသော်လည်း ဒါရူးသည် ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်သေးပေ။ အဝတ်အစားမပါဘဲ ဒါရူး အိပ်နေရသော်လည်း ဤသို့ ဝတ်လစ်စားလစ်နေရသည်ကို မသင့်တော်ဘူးဟု တွေးတောမိသည်။ ခါတိုင်းမှာ အဝတ်အစားများခွတ်၍ အိပ်လေ့ရှိသော်လည်း ယခုတဖန် ပြန်စဉ်းစားပြီး အဝတ်

အစားများပြန်ဝတ်ရန် ဟန်ပြင်နေသည်။ သူသည် ပုခုံးအားတွန့်၍ အခြားသူများလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း အိပ်ကြသည်ကို စဉ်းစားမိသည်။ သူသည် ခုတင်ပေါ်မှ အကျဉ်းသမားအား စောင့်၍ ကြည့်နေသည်။ အကယ်၍ လိုအပ်ပါက အကျဉ်းသမားအား နှစ်ပိုင်း ပိုင်းပစ်မည်ဟု စဉ်းစား တွေးတောနေမိသည်။ အကျဉ်းသမားသည် သူ၏ ကျောအားဆန့်၍ မလှုပ်မယှက်နေသည်။ တောက်ပသောအလင်းရောင်အောက်၌ သူ၏ မျက်လုံးအစုံအား မှိတ်ထားလိုက်သည်။

ဒါရူး မီးပိတ်လိုက်သောအခါ အမှောင်ထုသည် အခန်းတစ်ခန်းလုံးအား လွှမ်းမိုးသွားတော့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ည၏လှုပ်ရှားမှုလည်း ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်၌ ကြွတက်လာသည်။ မိုက်သောည၏ အမှောင်ထုသည် တစ်စတစ်စနှင့်လှုပ်ရှားစပြုလာသည်။ သူ့ရှေ့မှောက်၌ လဲလျောင်းနေသော အကျဉ်းသမားအား ဒါရူး ထင်ရှားစွာတွေ့မြင်နိုင်သည်။ အာရပ်သည် လှုပ်ရှားခြင်းမပြုဘဲ ငြိမ်သက်စွာနေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများအား ဖွင့်ထားပြီး စဉ်းစားတွေးတောနေဟန်တူသည်။

လေအေးသည် ကျောင်းဘေး၌ ဝှေ့ရမ်းတိုက်ခတ်သွားသည်။ ကောင်းကင်ရှိ တိမ်တိုက်များအား လိုက်လံတိုက်ခိုက် မောင်းနှင်နေဟန်တူသည်။ မိုးသောက်ချိန်၌ တစ်ဖန် နေရောင်ပြန်လည်ပေါ်ထွက်လာပေဦးမည်။ လေမှာ အဟုန်ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေသည်။ လှောင်အိမ်အတွင်းရှိ ကြက်များပင် လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ထို့နောက် အသံများပြန်လည်ငြိမ်သက်စပြုလာသည်နှင့် အာရပ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာအား တစ်ဖက်ခြမ်းသို့စောင်း၍ လှည့်အိပ်လိုက်သည်။ ဒါရူးဘက်သို့ ကျောပေးထားလိုက်သည်။ ဒါရူးသည် အကျဉ်းသမား ညည်းနေသည်ဟုထင်မိသည်။ သူ၏ အသက်ရှူသံအား ဂရုစိုက်၍ နားစွင့်နေမိသည်။ အသံမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြင်းထန်လာသည်။ အနားကပ်၍ စူးရှသောအသံကြောင့် ဒါရူး အိပ်မရနိုင်သေးပေ။ အခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်းအိပ်ခဲ့ရသည်မှာ တစ်နှစ်ပင် ရှိခဲ့လေပြီ။ ဤကဲ့သို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် အတူတကွ နေရခြင်းအတွက် ဒါရူးအတွက် ကြီးစွာသော

အနောက်အလှူကံတစ်ခုပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

သူ့အတွက် ထူးကဲသောအကြောင်းတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်နေသည်ဟု ဒါဇူးယုဆကွေးတောမိသည်။ ဥပမာ - စစ်သားများသူတို့ ဝတ်စုံချွတ်လိုက်ပြီး ထိုင်၍ စိတ်ကူးယဉ်နေကြသလို ထိုအသိုင်းအဝိုင်းထဲ ရောက်နေဘိသကဲ့သို့ ဒါဇူးလည်း အတွေးလွန်နေရမှ တဖန် ပြန်၍ သူ၏ ကိုယ်အား ခါလှုပ်၍ အိပ်ရန်ကြိုးစားလိုက်သည်။ အချိန် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ အာရပ်သည် လှုပ်ရှားစပြုလာသည်။ မခန့်မှန်းနိုင်သေးသော လှုပ်ရှားမှုတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဆရာသည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မပျော်သေးပေ။ အာရပ်သည် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာအား ဆန့်လိုက်ပြီး နိုးကြားနေပြီဖြစ်၍ သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ထောက်၍ ကုန်းထလိုက်သည်။ သူသည် ခုံပေါ်၌ ထိုင်လိုက်ပြီး အသံများအား စူးစိုက်၍ နားထောင်နေသည်။ ဒါဇူးသည် လှုပ်ရှားမှုမပြုလုပ်ဘဲ သူ၏သေနတ် အံဆွဲထဲ၌ ထည့်ထားသည်ကို ဖျတ်ခနဲသတိရလိုက်သည်။ ထ၍လှုပ်ရှားလျှင် ကောင်း၊ မကောင်း ချင့်ချိန်နေသည်။ အကျဉ်းသမားအား စောင့်၍ အကဲခတ်နေလိုက်သည်။ အကျဉ်းသမားသည် တဖန် တုလားထိုင်ပေါ်မှ ခြေလှမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး တွေးတောနေသောအသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ ဒါဇူးသည် အကျဉ်းသမားအား လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်မည်အပြုတွင် အကျဉ်းသမားသည် အံဩဖွယ် ကောင်းလှသော ဖြည်းညင်းတိတ်ဆိတ်ဖွယ်ခြေလှမ်းဖြင့် အိမ်အနိမ့်ဘက်၌ တံခါးဘက်သို့ လျှောက်သွားလေသည်။

သူသည် သော့ခလောက်အားဖွင့်၍ အပြင်ဘက်သို့ ညင်သာစွာ ထွက်သွားပြီး တံခါးအား ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်လည်စေ့ထားလိုက်သည်။ ဒါဇူးသည် အိပ်ရာထဲ၌ ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

“သူတော့ ထွက်ပြေးပြီနဲ့တူပါတယ်” ဟု တွေးတောစဉ်းစားနေမိသည်။

“ဒါလည်း ကောင်းသော လွတ်မြောက်ခြင်းပဲ” ဟုသာ ထင်မှတ်ရသော်လည်း ဒါဇူးသည် အားစိုက်၍ နားစွင့်လျက်ပင် အပြင်ဘက်၌ ကြက်

များပင် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

အပြင်ဘက်တွင် ရေသံသဲ့သဲ့ပင် ကြားရပြီး မကြာခဏအချိန် အတွင်း အကျဉ်းသမားသည် တံခါးအား တွန်း၍ ပြန်ဝင်လာသည်။ တံခါး အား ဖြည်းနှေးစွာ ပြန်ပိတ်ထားလိုက်ပြီး အသံမပြုဘဲ အိပ်ရာပြန်ဝင်၍ အိပ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒါရူးသည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး အပြင်ဘက်၌ ခြေသံများ ကျောင်းသို့ပတ်၍ လျှောက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရင်း “ကျွန်တော် အိပ်မက် မက်နေတယ်” ဟု တဖွတဖွ ရွတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ ဒါရူးအိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ ကောင်းကင်ကြည်လင်နေပြီး လေအေး လေသန့်မှာ ဟထားသော တံခါးမှ တိုးဝင်းလာခြင်းကို ခံစားလိုက်ရသည်။ အကျဉ်းသမားသည် ပုဆစ်တုပ်၍ သူ၏ ခြုံစောင်အောက်တွင် ပါးစပ်အားဖွင့်၍ အိပ်မောကျနေဟန်တူသည်။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသောအသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

ဒါရူးသည် အကျဉ်းသမားအား လှုပ်၍ နိုးလိုက်သောအခါ အကျဉ်းသမားသည် လန့်၍ ထခုန်လိုက်သည်။ အရူးများ၏အသွင်ကို ဆောင်လျက် လည်နေသော မျက်လုံးများက ဒါရူးအား ဝါးစားမည့်ဟန် ဒါရူးအား စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဒါရူးအား စိုးရိမ်ကြောက်လန့်စွာဖြင့် ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းစာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည့်။

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ကျုပ်ပါ၊ စားဖို့ အချိန်ရောက်နေပြီ” ဟု ဒါရူးက လှမ်းပြောလိုက်သည်။ အာရပ်လည်းခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သော်လည်း သူ၏ မျက်နှာတည်ငြိမ်သလောက် သူ၏အမူအရာမှာ အဓိပ္ပါယ်ကင်းမဲ့နေဟန် ဆောင်နေလေသည်။

ကော်ဖီလည်း အဆင့်သင့်ဖြစ်နေ၍ ခုတင်ပေါ်တွင် နှစ်ဦးစလုံးက အပြိုင်ထိုင်လိုက်ပြီး နံပြားနှင့် ကော်ဖီအား စားသောက်ကြလေသည်။ ထို့နောက်အာရပ်အား ကိုယ်လက်သန့်ရှင်းရေး၊ ဆေးကြောရန် ဒါရူးက နေရာညွှန်ပြလိုက်သည်။ ဒါရူးသည် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာပြီး စောင်အား ခေါက်၍ အိပ်ရာသိမ်းပြီးသောအခါ ကျောင်းနံဘေး၌ရှိသော မြေပြန့်ဘက်

သို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ နေလုံးသည် ပြာနေသော ကောင်ကင်းပေါ်သို့ တော်တက်လာသည်။ အထီးကျန် ကုန်းမြင့်သည် နေရောင်အောက်၌ အလင်းရောင် ကွန်မြူးနေသည်။ မတ်စောက်သော တောင်ကုန်းပေါ်သို့ နှင်းများ တစ်တစ်စနှင့် အရည်ပျော်စပြုနေသည်။ ကျောက်တုံးများ ပြန်လည်ပေါ်လာပေဦးမည်။ ဒါရူးသည် ကျယ်ပြန့်သောကုန်းမြင့်အား လှမ်း၍ ငေးကြည့်နေရင်း ဘလ်ဒူစီအား စဉ်းစား သတိရနေမိသည်။ သူ့အား ဘလ်ဒူစီက သက်သက်ဒုက္ခပေးနေသည်ဟု ယူဆနေသည်။ အကျဉ်းသမား လွတ်ရန် ကိစ္စအတွက် ဘလ်ဒူစီက သူနှင့် မပတ်သက်သလိုနေသည်ကို တွေး၍ မကျေနပ်မှုဖြစ်နေသည်။ ပုလိပ်၏ နှုတ်ဆက်သံကို ကြားယောင်နေသည်။ ဒါရူးသည် အံ့ဩလောက်သော အဓိပ္ပါယ်ကင်းမဲ့သည့် အားနည်းမှုကို ခံစားနေရသည်။ ကျောင်းဘက်မှ အကျဉ်းသမား ချောင်းဆိုးနေသံကြားရသည်။ ဒါရူးလည်း နားစွင့်၍ နားထောင်နေသည်။ ခဲလုံးတစ်လုံးအား ကုန်း၍ တောက်လိုက်ကာ ဒေါသအရှိန်ဖြင့် အဝေးသို့ လှမ်း၍ ပေါက်လိုက်သည်။ တျောက်စရစ်ခဲလည်း လေအဟုန်အရှိန်ဖြင့် ကျယ်လောင်သော အသံမြည်ပြီး နှင်းထုထဲ၌ နစ်မြုပ်သွားသည်။

အကျဉ်းသမားသည် သမံတလင်းခင်းထားသော အိမ်ပေါ်တွင် သူ၏ သွားများအား လက်နှစ်ချောင်းနှင့် ပွတ်တိုက်နေလေသည်။ ဒါရူးသည် သူ့အားကြည့်၍ “ဒီကိုလာခဲပါ” ဟု လှမ်း၍ ပြောလိုက်ရင်း အကျဉ်းသမား ရှေ့မှဖြတ်၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ဒါရူးသည် ဆွယ်တာအင်္ကျီပေါ်၌ အမဲလိုက်သော ကုတ်အင်္ကျီအား လျှို၍ဝတ်လိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်ဖိနပ်များအား စွပ်လိုက်သည်။

သူသည် မတ်တတ်ရပ်၍ အကျဉ်းသမားဖိနပ်များ ဝတ်ပြီး ဦးထုပ်ဆောင်းပြီးသည်အထိ ရပ်၍ စောင့်နေသည်။ သူတို့ ကျောင်းထဲမှ ဖြတ်၍ အပြင်သို့ထွက်လာကြသည်။ ဒါရူးသည် ထွက်ပေါက်အား အကျဉ်းသမားသို့ လှမ်း၍ ညွှန်ပြလိုက်ပြီး “သွား” ဟု ပြောလိုက်သည်။ အကျဉ်းသမားသည် လှုပ်ရှားခြင်း မပြုသေးပေ။

“ကျုပ်လိုက်ခဲ့မယ်”ဟု ပြောလိုက်မှအာရပ်လည်း ဖြည်းနှေးသော ခြေလှမ်းဖြင့် ထွက်သွားသည်။ ဒါဇူးသည် အခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်လာပြီး၊ ပေါင်မုန့်ခြောက်၊ သကြားနှင့် စွဲပလွန်သီးများအား အထုပ်ထုပ်လိုက်သည်။ အပြင်မထွက်မီ ကျောင်းခန်းထဲရှိ သူ၏စားပွဲရှေ့၌ တစ်ခဏမျှ တွေဝေနေသည်။ ထို့နောက် ကျောင်းအပေါက်သို့ ထွက်လာပြီး တံခါးအား ပြန်၍ ပိတ်ထားလိုက်သည်။

“ဟိုဘက်က ထွက်ရမယ်” ဟု ပြောရင်း ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် အရှေ့ဘက်သို့ လျှောက်သွားရာ အကျဉ်းသမားလည်း နောက်က လျှောက်၍ လိုက်ပါသွားတော့သည်။ ကျောင်းနှင့်အနည်းငယ် အလှမ်းဝေးသွားသောအခါ ကျောင်းဘက်ဆီမှ ပေါသောခြေသံ ကြားရသည် ထင်မှတ်၍ ကျောင်းဘက်သို့ခြေဦးတည်၍ ပြန်လှည့်၍လာကာ ကျောင်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်အား အကဲခတ်၍ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်သည်။ မည်သည့်အရာကိုမျှ မတွေ့ရသောအခါ “လာသွားကြစို့”ဟု ဒါဇူးက ပြောလိုက်၍ အကျဉ်းသမားသည် ဒါဇူးအား နားမလည်နိုင်သောအကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဒါဇူးနောက်မှ လိုက်ပါသွားတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ပြီး တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ ချွန်ထွက်နေသော ကျောက်တုံးများနဘေး၌ တစ်ခဏ အပန်းဖြေကြလေသည်။ နှင်းထုကြီးလည်း တစ်စတစ်စနှင့် ပြိုကွဲစပြုလေပြီ။ နေရောင်ခြည်သည် ရေအိုင်များအား ထိုး၍ အပူရှိန်ပေးလိုက်ပြီး ကုန်းမြင့်အား ခြောက်သွေ့စေငှာ လေနှင့်အတူ အပူရှိန်ပေးလိုက်ရာ အားလုံး ခြောက်သွေ့စပြုလာသည်။ ခရီးလမ်း ပြန်လည် ဆက်၍လျှောက်လာရာ ခြေအောက်၌ မြေကြီး၏အသံကိုပင် ကြားနိုင်ပေသည်။ ဝေးသည်ထက် ဝေးလံသော ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေသည့် ငှက်အုပ်စုအား ကောင်းကင်အောက်၌ တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ဒါဇူးသည် တစ်ဖန် တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ လတ်ဆတ်သော လေအေးအား တစ်ဝ ချွန်လိုက်လိုက်သည်။ သူ့အား တက်ကြွသော စိတ်ဓာတ်ပွဲစည်းဖန်းတီးပေးနေသည်ဟု သူထင်မှတ်သည်။ ပြာသောကောင်းကင်နှင့်

နေရောင်ခြည် အရှိန်အဝါရောင်များ ရောစပ်ဖြာထွက်နေသည်။ သူတို့ နောက်ထပ် တစ်နာရီမျှ လမ်းလျှောက်ပြီးသောအခါ တောင်ဘက်ပိုင်းသို့ ဆောင်ကုန်းပေါ်သို့ ဆင်းသွားသည်။ ထို့နောက် ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲ များဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော မြေပြင် ပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုနေရာ မှာ၍ မြေသည် တစ်စတစ်စ ပြန့်ကျယ်လာပြီး သစ်ပင်များ ပေါက်နေသည် တို့ တွေ့ရသည်။ ကြီးမားသော ကျောက်တုံးများကပင် သဘာဝရွှေခင်းအား ချောက်ချားစေရန် ကာဆီး ပိတ်ပင်ထားသည်။

လမ်းနှစ်သွယ် ဖြာထွက်နေ၍ ဒါရူး စူးစမ်းလေ့လာလိုက်သည်။ လှမ်းမိုးထားသော ကောင်းကင်ကြီးမှလွဲ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ သေး။ အာရပ်ဘက်သို့လှည့်၍ ဒါရူးက ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့အားကိုင်ထားသော အထုပ်ကို ပေးလိုက်သည်။

“ရှေ့ . . . မင်းဒါကို ယူထားလိုက်၊ ဒါတွေဟာ စွပ်လွန်သီးတွေ၊ သဘားနဲ့ ပေါင်မုန့်ခြောက်များဖြစ်တယ် . . .”

“မင်းအတွက် နှစ်ရက်စာ လုံလောက်တယ်။ ရှေ့ . . မင်း ဒီငွေ ထစ်ထောင်ကိုလည်း ယူပါ” ဟု ပြောရင်း အာရပ်အား ပစ္စည်းနှင့် ငွေအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။ အာရပ်သည် အထုပ်နှင့်ငွေအား လှမ်းယူ၍ ပိုက်ထား ထိတ်ပြီး ပေးလိုက်သော ပစ္စည်းများအား ဘယ်လိုအသုံးချရမှန်း မသိနား မလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ . . . မင်းအခု သေသေချာချာကြည့်” ဟု ပြောရင်း လမ်း ညွှန်ပြလိုက်သည်။ “ဟိုဟာ တောင်ဂီလမ်းပဲ။ အဲဒီမှာ အုပ်ချုပ်ရေးရုံးနဲ့ မူလိပ်ငှာနဂ္ဂိတယ်” အာရပ်သည် ညွှန်ပြသော နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ ပစ္စည်းနှင့် ငွေအား ကောင်းမွန်စွာ ရင်ခွင်ထဲ၌ ပိုက်ထားသည်။ ဒါငွေသည် သူ၏လက်မောင်းအားကိုင်၍ ကျန်ရှိသော သုံးပုံလေးပုံ ခမိုးအား လျှောက်သွားရန် ညွှန်ပြသည်။ ကုန်းမြင့်ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ မထင် မရှား မခန့်မှန်းနိုင်သော လမ်းကလေးတစ်လမ်းအား လှမ်းမြင်နိုင်သည်။

“ဒီလမ်းပေါ့၊ ကုန်းမြင့်ကို ဖြတ်တာ၊ တစ်ရက်တည်းလျှောက်တာနဲ့

မင်းမြက်ခင်းတွေနဲ့ လူတွေ သွားလာနေတာကို တွေ့ရမယ်။ သူတို့ မင်းကို ကြိုဆိုကြမယ်။ နောက်ပြီး မင်းကို ဥပဒေအရ ခိုလှုံခွင့်ပြုလိမ့်မယ်”

အကျဉ်းသမားသည် ဒါရူးရှင်းပြနေသည်ကို နားထောင်နေရသော်လည်း သူ့တွင် တစ်စုံတစ်ခု စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေဟန်တူသည်။

“နားထောင်ပါဦး။ ကျွန်တော် ပြောစရာရှိပါတယ်” ဟု အကျဉ်းသမားက ပြောလိုက်သော်လည်း ဒါရူးမှာ ခေါင်းခါရမ်း၍ သူပြောမည့်စကားအား နားမထောင်လိုသော ဆန္ဒရှိကြောင်း ပြလိုက်ပြီး . . .

“တော်ပြီ မင်းဘာမှ ပြန်မပြောနဲ့တော့၊ မင်းကို ငါဒီနေရာမှာပဲ ထားခဲ့ရတော့မယ်” ဒါရူးသည် ပြောရင်း ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး ကျောင်းဘက် ရှိရာသို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။ မဝေခွဲနိုင်သော အကြည့်ဖြင့် ဒါရူးလည်း လှည့်၍ ထွက်ခွာသွားရာ အကျဉ်းသမားသည် မလှုပ်မယှက်နေပြီး ဒါရူးသည် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်၍ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ မြေကြီးပေါ်၌ သူ၏လေးလံသောခြေသံမှ လွဲ၍ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရပေ။ အချိန်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဒါရူးသည် သူ၏ ဦးခေါင်းအား ပြန်လှည့်၍ အကျဉ်းသမားအား ကြည့်လိုက်ရာ အကျဉ်းသမားသည် သူ၏နေရာ၌ ရပ်ဆဲပင်။ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရပ်၍ နေသည်ကို ဒါရူးတွေ့မြင်ရ၍ အကျဉ်းသမားသည် ဒါရူးအား မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေဆဲပင်။ ဒါရူးသည် သူ၏ ရင်ထဲ၌ ဆို့ကျပ်ကျပ် ခံစားနေရသည်။ ထို့နောက် အကျဉ်းသမားအား အချက်ပြလိုက်ပြီး တစ်ဖန် ထွက်ခွာသွားသည်။ အလှမ်းဝေးသွားသောအခါ အကျဉ်းသမားအား တစ်ဖန်ရပ်၍ ပြန်ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ တောင်ထိပ်၌ အကျဉ်းသမားကို မတွေ့ရတော့ပေ။ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရတော့ပေ။ နေလည်း အတော်မြင့်နေပေပြီ။ အပူရှိန်ပင် သူ၏နဖူးအား လာရောက်ဟပ်နေသည်။ ကျောင်းဆရာသည် ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်ရင်း အကြောင်းအရာများအား တွေး၍ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ခွေးပြိုက်ပြိုက် ကျနေလေသည်။ ကြိုးစားအားစိုက်၍ တောင်ထိပ်ပေါ်သို့

တက်သွားသည်။ တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အမော့ဆိုနေသည်။
ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ဆောင်များ ခင်းထားသော လမ်းကို တွေ့မြင်ရသည်။
အပူငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ထိုလမ်းမပေါ်တွင် အာရပ် အကျဉ်း
သမားလျှောက်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၍ ရင်ထဲ၌ မချိမဆန် ခံစားမိ
သည်။ လွန်စွာစိတ်ထိခိုက်မိသည်။

မကြာမီပင် ဒါရူးသည် အတန်း၏ ပြတင်းဝသို့ ရောက်လာသည်။
ထိုပြတင်းဝတွင် အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်ရောက်လာသော အလင်းရောင်အား
စိုက်၍ကြည့်နေသည်။ သူ၏အနောက်တွင်ရှိသော ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်၌
ပိပြင်စွာရေးသားထားခြင်း မရှိသော ပြင်သစ် မြစ်လက်တက်များ ရေးဆွဲထား
ရာ အလယ်၌ စာကြောင်းတစ်ကြောင်းအား တွေ့မြင်ဖတ်ရှုလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ညီရင်းအား ခင်ဗျားအပ်နှင်းလိုက်ပြီ။ ဒီအတွက် ခင်ဗျား
ပေးဆပ်ရမယ်” ဟု ရေးဆွဲထားသော မြစ်လက်တက်များအကြားမှ ထိုစာလုံး
များအား ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ဖတ်ရှုလိုက်ရသည်။

ဒါရူးသည် ကောင်းကင်အား စိုက်၍ကြည့်နေလိုက်သည်။ ပင်လယ်
နှင့်ထိတွေ့နေသော မြေကြီးများအား ငေးမော၍ စိုက်ကြည့်နေရင်း သူ
ချစ်မြတ်နိုးသော ဒေသ၌ အထီးကျန်တစ်ယောက်တည်းပင် ရှိနေတော့မည်။

x x x

LA FIN DE ROBINSON CRUSOÉ MICHEL TOURNIER

ရော်ဘင်ဆန်ခရူးဆို၏ ဘဝနိဂုံး

“သူ အဲဒီမှာပဲ ရှိနေတယ်။ ဟိုမှာလေ မြင်တွေ့ရတဲ့အတိုင်းပဲ။
၂၂ မြောက်လတ္တီတွဒ်ရှိ တရီနီတေး ပင်လယ်ကြီးကို မြင်ရတယ် မဟုတ်
ဘူး။ မှားနိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။”

အရက်မူးနေသော သူသည် သူ၏ နက်မှောင်သောလက်ညှိုးဖြင့်
စားပွဲပေါ်ရှိ အဆီစွန်း၍ စုတ်ပြီနေသောမြေပုံအား အကြိမ်ကြိမ် ခေါက်၍
ပြလိုက်သည်။ သူ့စားပွဲဘေး၌ ဝိုင်း၍ ရပ်ကြည့်နေကြသော တံငါသည်နှင့်
အလုပ်သမားများက သူ၏ပြင်းပြသောဆန္ဒအား သိရှိနားလည်လိုက်သည်နှင့်
သူတို့၏ရင်ထဲ၌ ရယ်သံများ တက်ကြွလှိုက်ဆူနေသည်။ သူ့ကို သိကြပါ
သည်။ သူ၏အခြေအနေကို သူ ဝမ်းမြောက်နှစ်သက်နေသည်။ သူသည်
‘ငွေ့သူဟောင်း’ အသင်းဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ၏ တစ်မူထူးခြားသည့်
အတွေ့အကြုံ၊ စွန့်စားခန်းများ နားထောင်ရန် သူ့အား အရက်သောက်ရန်
စိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ သူ၏ စိတ်ဓာတ်ကျစရာ၊ သောကရောက်စရာ စွန့်စားခန်း

အတ္ထုပ္ပတ္တိများမှာ ပြိုင်စံရှား၍ စိတ်ထိခိုက်ဖွယ်ရာများ မကြာခဏ ဖြစ်တတ်သည့်အကြောင်းအရာများပင် ဖြစ်ကြသည်။

အနှစ် (၄၀) လောက်က အခြားသူများနှင့်အတူ ပင်လယ်ထဲ၌ ပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီး မိမိဘဝကို လွင့်ခဲ့ရ၍ သူနှင့်လိုက်ပါသွားကြသော အဖွဲ့နှင့်သူ၏အမည်အား ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်း၌ ကပ်ထားသည်။ ထို့နောက် ဤအကြောင်းအရာအား မေ့သွားကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူ့အား မသိနိုင်စရာ၊ မမှတ်မိနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ (၂၂)နှစ် ကြာသောအခါ သူပြန်လာသည်။ အမွေးကြမ်းများ ပေါက်၍ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်၍ ကပ္ပလီတစ်ယောက်နှင့် သူပြန်လာခဲ့သည်။ အခွင့်အခါရတိုင်း ရင်ဖွင့်၍ ပြန်ပြောသော ပုံပြင်များမှာ အံ့ဩလောက်ဖွယ် ကောင်းလှသည်။

သင်္ဘောပျက်မှ တစ်ဦးတည်းသော အသက်ချမ်းသာရာရသူ ဖြစ်ပြီး အကယ်၍ ထိုကပ္ပလီက သူ့အား လိုက်ပါမပို့ခဲ့လျှင် သူသည် ဆိတ်များ၊ ကြက်တူရွေးငှက်များ ထူထပ်သည့် ကျွန်းဆွယ်တစ်ခုတွင် နေထိုင်မည်မှာ မလွဲပေ။ သူ့အား လူသားစားသော ရှေးသူဟောင်းအုပ်စုတစ်စုမှ ကယ်တင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ဦးက သူ့အား ကြိုဆို၍ ထိုခေတ်ကာလ၌ အလုပ်အကိုင်အမျိုးမျိုး လွယ်ကူစွာ လုပ်ကိုင် စားသောက်နေကြသော Caraibe ကျွန်းဆွယ်တွင် အချိန်မရ၍ စီးပွားချမ်းသာမှုရယူရန် ပါဝင် မဆင်နွှဲခဲ့ရပေ။ သူပြန်လာခြင်းအတွက် လူအများက ပွဲတော်များ ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ သူသည် သမီးငယ်တစ်ဦးအရွယ်ရှိသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးနှင့် လက်ဆက်ခဲ့ပြီး သူ၏ နားမလည်နိုင်သောဘဝကို ရိုးရိုးပင် ကျောင်း၍နေထိုင်ခဲ့သည်။ ငှက်များ ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေသည့် စိမ်းလန်းစိုပြည်နေသော မြက်ခင်းပြင်ကြီးကပင် သူ၏ နားမလည်နိုင်သော နောက်ကြောင်းကို ဖွင့်ဟတင်ပြထားသလို ရှေ့အနာဂတ်၏ မာယာကိုပင် ရင်ဆိုင်ရန် ဖိတ်ခေါ်နေသလို ထင်မှတ်ရသည်။

ထင်သည့်အတိုင်း မှန်ပါသည်။ တကယ်တမ်းမှာတော့ တစ်နှစ်

ထက်တစ်နှစ် ရော်ဘင်ဆင်မိသားစု၏ ဘဝမှာ တငွေငွေနှင့် လှိုက်စားခဲ့ရသည်။ စိတ်ဆင်းရဲမှုများနှင့် ကြုံတွေ့ရသည်။ သူ့အား ပြုစုလုပ်ကျွေးသမှု ပြုခဲ့သော လူမည်း “သောကြာ” လည်းသေဆုံးခဲ့လေပြီ။ လူမည်း သောကြာသည် လပေါင်းများစွာ မိမိ၏ ကြေကွဲဖွယ်ရာဘဝကို ကျောင်းခဲ့ရာမှ တစ်စတစ်စနှင့် အရက်ကိုစွဲ၍ သောက်စပြုလာလေတော့သည်။ ပထမတွင် အရက်အား ဖုံးကွယ်၍သောက်ခဲ့သော်လည်း စွဲလမ်းတပ်မက်မှု ပြင်းထန်လာ၍ သဲသဲမဲမဲ အဆက်မပြတ် မှီဝဲသောက်သုံးလေတော့သည်။ ထို့နောက် မတည်ကြည်၊ မမှန်သောဘဝကို ကျောင်းရင်း “သောကြာ” သည် အရက်အလွန်အကျွံပေးပြီး မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ဖောက်ပြန်ခဲ့ရာ တစ်ပြိုင်တည်း ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိကြသည်။ “စိန့်တေစပရီ”က ကူညီခဲ့၍ တစ်ပြိုင်တည်း မရှေးမနှောင်း ကလေးနှစ်ယောက်မွေးဖွားခဲ့ရာ လူမည်းနှင့် စပ်မွေးသောကလေးများဖြစ်ကြပြီး ရုပ်ချင်းလည်းဆင်ကြသည်။ ထိုဖြစ်ချက်မှာ အကောင်အထည်မပေါ်ခဲ့ပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရော်ဘင်ဆင်သည် သူ၏ တပည့် ‘သောကြာ’အား အင်တိုက်အားတိုက် အကူအညီ၊ အကာအကွယ်ပေးခဲ့သည်။ သူ့ကို ဘယ့်အတွက်ကြောင့် နှင်မထုတ်သလဲ။ မည်သို့သော လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိနေသလဲ၊ ထုတ်ဖော်ဝန်မခံနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်များ ဖြစ်နေလေသလား။ ဒီလူမည်းကို မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ငြိတွယ်နေမိသလဲ”

နောက်ဆုံးအဖြစ်ကတော့ သူတို့၏ အိမ်နီးနားချင်းထံမှ ငွေမြှောက်ပြားစွာ ခိုးယူထားခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သူမည်ဝါဟု စွပ်စွဲခြင်း မပြုမီ တပင် ‘သောကြာ’ ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“အသိတရားမရှိတဲ့အရူးပဲ” ဟု ရော်ဘင်ဆင်က ဝေဖန်လိုက်သည်။
 “အကယ်၍ သူ့သွားခါနီး ငွေလိုနေရင် ကျုပ်ဆီမှာတောင်းရင် ရတာပဲ”

ထို့နောက်တစ်ဖန် ဆက်၍ . . .
 “သူ့ဘယ်ကို သွားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်”

အခိုးခံရသော သူသည် ရော်ဘင်ဆင်ထံမှ ငွေပြန်ပေးရန် တောင်းဆိုသည်။ သို့မဟုတ် သူခိုးအား ဥပဒေအရ တရားစီရင်ရန် ဖမ်းအပ်ရမည်ဟု တောင်းဆိုလေတော့သည်။ ရော်ဘင်ဆင်လည်း အားနာစွာဖြင့် ဥပဒေကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ ငွေအားပေးဆပ်လိုက်ရသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ရော်ဘင်ဆင်သည် ထိုင်းမိုင်းတွေဝေ၍ နေတတ်သည်။ မြစ်နံဘေးရှိ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်၍ ဆိပ်ကမ်းဘက်ရှိ လမ်းမပေါ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာလျှောက်ရင်း ဤကဲ့သို့ ပြောလိုက်သည်။

“သူပြန်လာပြီဆိုတာ သေချာတယ်။ ဒီအရူး၊ ဒီအချိန်မှာ အဲဒီမှာပဲ ရှိမှာပဲ”

အမှန်တကယ် သိမြင်နိုင်တာကတော့ ‘သောကြာ’ ၏ ရင်ထဲ၌ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ဖုံးကွယ်ထားသည်။ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်မှာ သူပြန်ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ အစိမ်းရောင်အကွက်တစ်ကွက် ပြာသော ကာရာရီ(ဘ်) ပင်လယ်မြေပုံပေါ်တွင် ထပ်လောင်း၍ မှတ်ကျောက်တင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ထိုကျွန်းဆွယ်မှာ သူ၏ ငယ်ရွယ်သောဘဝကို အသိအမှတ်ပြုထားသော ကျွန်းဆွယ်ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဘဝအတွေ့အကြုံနေရာ၊ သူ၏ အထီးကျန်ပန်းခြံတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။

မိုးရွာသွန်းသော ကောင်းကင်အောက်၌ လူတွေငြိတွယ်နေသော မြို့ကြီးထဲ၌ အရောင်းအဝယ်နှင့် လှုပ်ရှားနေသော လူတွေနှင့် အနားယူနေကြသော လူများအလယ်၌ သူဘာကို စောင့်ဆိုင်းနေသလဲ။ သူ၏ ငယ်ရွယ်သောဇနီးက ဉာဏ်မိသလောက် သူ၏ခံစားချက်နှင့် အမူအရာကို ကြိုသိထားနှင့်လေပြီ။

“ရှင်စိတ်ထိခိုက်နေပုံရတယ်။ ရှင်ဒီကျွန်းဆွယ်ကို သံယောဇဉ်ဖြစ် ‘နေတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကိုတော့ ရှင်ဝန်ခံရမယ်”

“ကျုပ်လား . . . ကျုပ်ဘာကို နောင်တရနေရမှာလဲ၊ မင်းဇွဲနေသလား၊ ကျုပ်က ဘယ်သူ့အတွက် နောင်တရနေရမှာလဲ”

“ရှင်ရဲ့ ကျွန်းဆွယ်အတွက်ပေါ့။

“ရှင်ဘာကို တမ်းတ၊ လွမ်းဆွတ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ရှင်သွားဖို့ဟာ မသွားနိုင်ဘဲ ဘာကို ကြောင့်ကြနေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ အသေအချာသိပါတယ်။ ကျွန်မအတွက်ကြောင့် ရှင်နှောင့်နှေးနေတယ် မဟုတ်လား။”

သူသည် အော်၍ပင် ကန့်ကွက်လိုက်သည်။ သူပို၍ အော်လေလေ ပို၍ သူ့အတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိလာလေလေဟု ထင်မှတ်ရသည်။ သူ၏ဇနီးသည် သူ့အား ကြင်နာစွာချစ်မြတ်နိုးသည်။ မည်သည့်အခါမျှ သူ့အား မလွန်ဆန်ခဲ့ပေ။

ယခုတော့ သူမလည်း သေရှာလေပြီ။ သူ့ဇနီးမရှိတော့သည်နှင့် အိမ်နှင့် ခြံခင်းများ အမြန်ဆုံးရောင်းချပြီး ကာရာရီ(ဘ်) ပင်လယ်ထဲ၌ ရွက်လှေတစ်စင်းလွင့်၍ သူထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

နှစ်များကုန်ဆုံး၍ အချိန်ကြာညောင်းသောအခါ လူတွေသည် သူ့အား တဖြည်းဖြည်းနှင့် မေ့စပြုလာတော့သည်။ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာသောအခါ သူ၏ ပထမမခရီးထက် အသွင်အပြင်များမှာ ပြောင်းလဲစပြုနေသည်။ ပင်လယ်ကို ဖြတ်ရန် သင်္ဘောတစ်စီးပေါ်တွင် ထမင်းချက်အဖြစ်နှင့်လိုက်ပါသွားသည်။ သူသည် အထက်ကြီးသောသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ဘဝအခြေပျက်ခဲ့ရသည်။ အရက်ကို အစဉ်မပြတ်သောက်ခဲ့သော အရက်သမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေပေပြီ။

သူပြောလိုက်သောစကားသံကြောင့် သဘောကျ ကြိုက်နှစ်သက်သော ရယ်မောသံများ ပေါက်ကွဲသွားသည်။

“ရှာမတွေ့တော့ဘူး။”

လပေါင်းများစွာ သူ၏ကျွန်းဆွယ်အား ရှာခဲ့ရာ ရှာဖွေ၍မတွေ့နိုင်တော့ပေ။ ဤကဲ့သို့ အင်တိုက်အားတိုက်ရှာဖွေခဲ့၍ များစွာသော အင်အားများ သူ ကုန်ခန်းခဲ့ရသည်။ လူအင်အားတင်မက ငွေအင်အားလည်း များစွာ ကုန်ဆုံး၍ နှိုးနှိမ့်ခဲ့ရသည်။ သူလည်း မကျေနပ်လွန်း၍ ဒေါသဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ပျော်ရွှင်မှုကိုသော်လည်းကောင်း၊ လွတ်လပ်မှုကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဖန်တီးပေးမည့် မြေကြီးအား ရှာမတွေ့တော့၍ လွန်စွာ ဝမ်းနည်း စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းမိခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီမြေကြီးဟာ တစ်နေရာမှာတော့ ရှိနေမှာပဲ” လမ်းညွှန်ပြရသော အဘိုးကြီးတစ်ဦးသည် လူအုပ်ထဲမှ ခွဲထွက်လိုက်ပြီး ရော်ဘင်ဆန်၏ပခုံးအား လက်နှင့် ပုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ်ပြောရမလား ရော်ဘင်ဆန်၊ ခင်ဗျားရဲ့ စွန့်လွှတ်ခြင်းခံထားရတဲ့ အထီးကျန်ကျွန်းဆွယ်ဟာ တစ်နေရာမှာ တော့ရှိနေတယ်” ဟုပြောရင်း သူ၏လက်ညှိုးနှင့် မြေပုံကို ခေါက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ရှာဖွေလို့ရမှာပါလို့ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်”

“ပြန်တွေ့နိုင်တယ်၊ ဟုတ်လား” ဟု မေးရင်း ရော်ဘင်ဆန် အသက်ရှူ အနည်းငယ်ကျပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား . . . ပြန်တွေ့နေပါပြီလို့ ကျွန်တော်ပြောချင်ပါတယ်။ (၁၀) မိုင်အကွာအဝေးမှာ ရှိမှာပါ။ ခင်ဗျားမမှတ်မိတော့လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်မမှတ်မိတော့ဘူး ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား ဘယ်မှတ်မိတော့မလဲ၊ သူလည်း ခင်ဗျားလို အိုမင်းသွားပြီလေ၊ ခင်ဗျားမြင်သလား၊ ပန်းပွင့်ကလေးတွေဟာ အသီးများ အသွင်ပြောင်းသွားကြပြီလေ။ ဒီအသီးတွေဟာ တစ်ဖန်ထင်းဖြစ်သွားကြဦးမယ်၊ ထင်းစိမ်းတွေဟာ ထင်းခြောက်တွေအသွင် ပြောင်းသွားကြဦးမယ်။ ဒီ အပူပြင်းတဲ့ ကျွန်းမှာ အပြောင်းအလဲတွေက အလွန်အမင်း မြန်နေတယ်”

“ခင်ဗျားရော . . . ခင်ဗျားကိုခင်ဗျား မှန်ထဲမှာ ပြန်ကြည့်ပါဦး။ ခင်ဗျားဟာ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့တဲ့လူပဲ ”

“ဒီမှန်က ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ကျွန်းဆွယ်ကို ခင်ဗျားဖြတ်သွားတိုင်း မှတ်မိမယ်ထင်သလား”

ရော်ဘင်ဆန်သည် တစ်ခါဖူးမျှ မှန်ကို သူမကြည့်ခဲ့ဖူးပေ၊ အကြံ

ပေးခြင်းပင် သူ့အတွက် အချိုးနီး အဓိပ္ပါယ်ကင်းမဲ့နေသည်။ ရော်ဘင်ဆင်သည် ဝမ်းနည်းသောအသွင်အပြင်ဖြင့် သူ့အားဝိုင်းထားသော လူများ၏ မျက်နှာများအား ငေး၍ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ရယ်သံလှိုင်းလုံးကြီးလည်း ရုတ်တရက် တန့်၍ ဆိတ်ငြိမ်သွားသည်။ ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် အိမ်ထဲသို့ တစ်မုဟုတ်ချင်း ထိုးဖောက်ဝင်၍ ဖြိုးခွင်လိုက်လေသည်။ ။

x x x

LA MAIN COLETTE

လက်တစ်ဖက်

သူ့ဇနီးငယ်၏ လက်မောင်းပေါ်တွင် သူနှစ်ချိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေ၍ သူ့ဇနီးမှာလည်း လေးလံသော ခင်ပွန်း၏ဦးခေါင်းအား သူမ၏ လက်မောင်း တစ်ဖက်ဖြင့် အမှီပေးထားရ၍ နှစ်ခြိုက်ဂုဏ်ယူနေမိသည်။ သူ၏ သန်မာ ကြီးထွားသော လက်မောင်းအား ပေါ့ပါးသော ကျွန်မ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအောက်၌ လျှို့၍ လက်မောင်းတန်းထားလိုက်သည်။ ငယ်ရွယ်နုနယ်သော ကျောနိုး အောက်မှ ဖြတ်ကျော်၍ အိပ်ရာ၏ ဓမ္မရာခင်းပေါ်တွင် သူ၏ကြီးမားသော လက်တစ်ဖက်အား ဖြန့်၍တင်ထားသည်။ သူ့ဇနီး၏ တံတောင်ဆစ်ဘေး တွင် ထိုကြီးမားသော လက်တစ်ဘက်မှာ ထီးထီးမားမား ပြန့်၍ လက်ခောင်း များ ကားနေသည်။ ဇနီးသည်လည်း သူမခင်ပွန်း၏ ဖြန့်ကားထားသော လက်ကြီးတစ်ဖက်ထွက်ပေါ်နေခြင်းအား ကြည့်၍ ပြုံးနေမိသည်။ တစ်ဖက် တည်းသောလက်မှာ သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ဝေးနေဘိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ သည်။ ထို့နောက် သူမသည် အလင်းရောင်တစ်ဝက် ဖြတ်သန်းဝင်နေသော အခန်း၏အတွင်း၌ မျက်စိကစား၍ လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိသည်။ ခဗ္ဗဗွေ

ရတနာပုံစာပေ

တဲ့သို့ သဏ္ဍာန်ရှိသော အရှေ့မျက်နှာစာအပေါက်မှ တိုးဝင်နေသော ခရမ်း
 ပြာရောင်သန်းနေသော အလင်းရောင်သည် ခုတင်ပေါ်သို့ ဖြာကျနေသည်။
 “အခုလို အိပ်နေရတာ သိပ်စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းပါလား” ဟု သူမ
 တွေးတောစဉ်းစားနေမိသည်။ စိတ်လည်းကြည်နူးမိသည်။ မကြာခဏ သူ၏
 အခြေအနေအသစ်ကို ကြည့်၍ အံ့ဩနေမိသည်။ သူတို့သည် လူငယ်
 အိမ်ထောင်ရေးဘဝကို ထူထောင်ခဲ့သည်မှာ ဆယ့်ငါးရက်မျှပင် ရှိသေး
 သည်။ မသိကျွမ်းခဲ့သော လူတစ်ယောက်နှင့် လက်ဆက်ခဲ့ရသော်လည်း
 ဖော်ရွှင်ချစ်မြတ်နိုးသောအရသာကို ခံစားနေခဲ့ရသည်။ ဆံပင်ရွေ့ဝါရောင်
 ရှိသော ငယ်ရွယ်ချောမောလှပသည့် မုဆိုးဖိုတစ်ဦးအား တင်းနစ်ရိုက်ရင်း၊
 လှေလှော်ရင်း မိမိခင်ပွန်းဖြစ်သူအား စတင်ကျွမ်းခဲ့ဖူးသည်။ တစ်လကြာ
 သောအခါ လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။ သူမ၏ အိမ်ထောင်နှင့် ပေါင်းစပ်ထိတွေ့
 ခဲ့ရသမျှမှာ ပြန်ပေးဆွဲခံရသော မိန်းကလေးနှင့်ပင် တူနေသည်။ ယခုလည်း
 ဤကဲ့သို့ပင် ခံစားနေရတုန်းပင်။ သူမခင်ပွန်း၏ နံဘေးတွင် မျက်လုံးအစုံ
 အား ကြာညောင်းစွာ ပိတ်လိုက်၊ တစ်ဖန် ပြန်ဖွင့်လိုက်နှင့် သူမ၏ အပျိုစင်
 ဘဝက နေထိုင်ခဲ့သော အခန်းအတွင်းထဲသို့ ဖောက်ဝင်နေသော ပန်းနီ
 ရောင်အစား အပြာရောင်အား စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။

သူမ၏နံဘေးတွင် အိပ်မောကျနေသော သူမခင်ပွန်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာ
 မှာ ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားသည်။ အားနွဲ့သူပီပီ ခင်ပွန်းသည်၏ လည်ပင်း
 တစ်ဝိုက်အား ကြပ်မတ်စွာ ဖတ်ထားလိုက်သည်။ သူမ၏ ခင်ပွန်းမှာ မနိုးဘဲ
 အိပ်မောကျနေသည်။

“သူ့ရဲ့ မျက်တောင်တွေကလည်း ရှည်လိုက်တာ” ဟု ပြောရင်း
 မျက်လုံးများအား စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ အုတ်ခဲနီရောင်သန်းနေ
 ပြီး သူ၏ ထူထပ်သောနှုတ်ခမ်းများ ချောမွတ်နေသည်။ မဟာနဖူးပေါ်
 တွင်လည်း အသားအရေတွန့်ခြင်းမှ ကင်းစင်နေသည်။ သူမခင်ပွန်း၏
 လက်ကြီးတစ်ဖက်မှာ တစ်စတစ်စ လှုပ်ရှားစပြုလာပြီး တဖျတ်ဖျတ်နှင့်
 ခါ၍တုန်နေသည်။ ကျောဦးအောက်၌ သူ၏ လက်မောင်းအပေါ် လေးလံစွာ

ဖိထားရသော်လည်း ထိုလက်ဝါးတစ်ဖက်မှာ ခါရမ်းနေသည်။

“လေးလံတဲ့ ငါ့ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ ဒဏ်ကြောင့်နဲ့ တူပါတယ်” ဟု ပြော၍ အိပ်ရာမှထကာ မီးပိတ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ သို့သော် ကောင်းမွန်နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသူ၏လက်မောင်းမှာ အားလျော့၍ ကွေးလိမ်သွားသည်။ ပို၍ပေါ့ပါးရန် သူမ၏ ကျောရိုးများအား ခုံး၍ တင်ထားလိုက်သည်။

“တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်အပေါ် ဖိအိပ်နေရသလိုပါလား” ဟု သူမက စဉ်းစားရင်း ပြောလိုက်သည်။ သူမသည် ခေါင်းအုံးပေါ်၌ အိပ်နေရာမှ ခေါင်းအုံးအား တစ်ဖက်လှည့်၍ သူမ၏ နံဘေးတွင် ဖြန့်ခင်းထားသော သူမခင်ပွန်း၏ လက်တစ်ဖက်အား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“တကယ်ကြီးမားတဲ့လက်ပဲ။ အားလုံးလက်တွေထက် တစ်မူထူးခြားနေတယ်”

ဖန်အပြာရောင်ပန်းအိုး၏ အနားအောက်တွင် အလင်းရောင်ဖြာထွက်နေသည်။ ခေါင်းအား တင်းမာစွာ တွန်းကန်ထားသည်။ အကြောများ ဆတ်ဆတ်ခါ၍ လှုပ်ရှားနေသည်။ လက်ချောင်းများအောက်၌ အမွှေးနုများ ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ ထိုအမွှေးနုများမှာ စပါးနံ့များ လေဒဏ်ကြောင့် ကိုင်းညွတ်နေဘိသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ လက်သည်းခွံမှာလည်း လေးထောင့်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိပြီး အရောင်မရှိသော သဘာဝအလက်ရောင် လက်သဲဆိုးဆေးအားဆိုးထားသည်။

သူ၏ ဇနီးမှာ လက်သည်းဆိုးဆေးမဆိုးရန် သူ၏ ခင်ပွန်းအား ပြောမည်ဟု စဉ်းစားထားလိုက်သည်။ ဤကဲ့သို့လက်မိုးဖြင့် လက်သည်း ဆိုးဆေးနှင့် မအပ်စပ်ပေ။

“တကယ်လက်တွေပဲ”

“ဓာတ်လိုက်ခံရသလို လက်ဝါးမှာ တဆတ်ဆတ်နှင့် တုန်ခါနေ၍ ထိုလက်အား မည်သည့်အရာနှင့် နှိုင်းရမည်ကို မသိသလောက်ပင် ဖြစ်နေသည်။ တန်းနေသော လက်မကို တွေ့ရသည်။ ထိုလက်မမှာ လွန်စွာ

အနံ့ရှည်လျားသည်။

ကျန်လက်ချောင်းများမှာ လက်ဝါးနှင့် ကပ်နေသည်။ ဤကဲ့သို့ပင် ထိုလက်တစ်ဖက်၏ လက်ဝါးမှာ ခွက်၍ ချိုင့်ဝင်နေသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မြောက်လက်များနှင့် တူနေသည်။ သူ၏ဇနီးမှာ နေမထိထိုင်မသာ ရှိ၍ "အို" ဟု တိုးတိုးလေးရေရွတ်လိုက်သည်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းအား စူးရှသော ကားသံတစ်သံက ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။ အိပ်မောကျနေသောခင်ပွန်းမှာ မနိုးပေ။ သို့သော် လက်တစ်ဖက်မှာ ခုံးထပြီး တဖျစ်ဖျစ်မြည်နေသည်။ ကဏန်းကောင်ကဲ့သို့ ကြွတက်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် စိုင်းပြင်းနေသည်ဟုလည်း ထင်ရသည်။ ထို့နောက် နာကျင်သော အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကဏန်းကောင်ကဲ့သို့ ညှပ်တော့မည့်အသွင် ပြောင်သွားပြီး တစ်ဖန်ပြန်၍ အရှိန်လျော့သွားပြီး ပျော့ခွေနေသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်အသွင်ကို ဆောင်နေပြန်လေသည်။ အမောဖောက်နေသကဲ့သို့ ရှည်လျား၍ တောက်ပြောင်နေသာ လက်မမှာလည်း တဆတ်ဆတ်နှင့်တုန်နေသည်။ သတိမထားမိသော လက်သန်းလေးမှာလည်း လူးလွန်လာပြီး အသားထူ၍ ဖောင်းကြွနေသောလက်ဝါးကြီးမှာ ခုံး၍ကြွလာပြီး နီရဲနေသော ဝမ်းဗိုက်သည် ဖောင်းကြွ လာဘိသကဲ့သို့ ထိုလက်ပုံပုံကြီးလည်း တစ်ဖန် ခုံး၍ အရှိန်ဖြင့်တက်လာပြန်သည်။

"ဒီလက်ကြီးကိုနမ်းခဲ့ရတယ်၊ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ တစ်ခါ ဖူးမျှ အခုလို စိုက်မကြည့်ခဲ့သေးဘူး" ဟု သူ၏ဇနီးက စဉ်းစားလိုက်ရင်း လက်ကြီးကတော့ တစ်ဖက်သားရဲ့ သူ့အပေါ် ရန်စရင် ခုခံဖို့ တုံ့ပြန်ရန် ကြိုးစားနေဟန်တူတယ်။ အားများကို စုစည်းနေဟန်ပြုပြီး လက်ဝါးကြီးအား တစ်ဖန်ပြန်ကားထားလိုက်သည်။ အနီရောင်သန်းနေ၍ စစ်တိုက်ရသော လက်များနှင့်လည်း တူနေပြန်သည်။ ဖြန့်ကားထားရာမှ တစ်ဖန်ပြန်၍ ဆုပ်ဆိုင်းကွေးသွားပြီး အိပ်ရာခင်းအား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆွဲဆုပ်၍ လိမ်ညှပ်ထားလိုက်သည်။ ကွေးကောက်နေသောလက်ချောင်းမှာလည်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော အိပ်ရာခင်းထဲတွင် နစ်မြုပ်ဝင်နေကြသည်။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အား လည်ပင်းကို ဆုပ်ကိုင်ညှစ်နေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရသည်။

“အမလေး” ဟု သူ၏ ဇနီးက ထ၍အော်လိုက်သည်။ လက်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ပူနွေးနေသော အုတ်တံတိုင်းကြီးပမာ ရှည်လျားသော လက်မောင်းရှည်ကြီးမှာ အားလုံးသော ချောက်ချားဖွယ်ရာများအား အကာအကွယ်ပေးထားလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် မိုးသောက်သောအခါ နံနက်စာ ပေါင်မုန့်နှင့် အမြှုပ်စီနေသော ချောက်လက်သောက်ရန် ဗန်းနှင့် သူမ၏ ခင်ပွန်း စားသောက်ရန်ယူလာသောအခါ အနီရောင်သန်း၍ ကောက်နေသော လက်မအား ဓားကို ညှပ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

“ဒီပေါင်မုန့်ယိုသုတ်လေး စားချင်သလားအချစ်ရေ၊ မင်းအတွက် အသင့်လုပ်ထားတယ်လေ”

သူမသည် အသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တုန်ခါသွားပြီး ကြက်သီးများလည်း တဖျန်းဖျန်းထနေသည်။

“ဟင့်အင်း . . . မစားချင်ဘူး၊ မစားချင်ပါဘူး”

သူ၏ လွန်စွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းကို ဖုံးကွယ်ထားလိုက်စေရန် မိမိကိုယ်မိမိအား ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။ မိမိ၏ဘဝအတွက် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဆက်ဆံမှု ပြေပြစ်စေရန် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော သူမခင်ပွန်း၏လက်ကြီးအား ကုန်း၍နမ်းလိုက်သည်။

x x x

LE VASE GISELE PRASSINOS

ပန်းအိုး

ကျွန်တော် ပန်းအိုးအသေးတစ်လုံးဝယ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်ကတော့ ထိုပန်းအိုး၏ ကိုင်းမှာ အပြာရင့်ရောင် ဖြစ်သည်။ ထိုပန်းအိုးအား ဈေးသည်၏ ဆိုင်မှန်ပြတင်း၌ မြင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော့် အား ဆွဲဆောင်ဖိတ်ခေါ်လိုက်၍ ထိုပန်းအိုးကို ကျွန်တော် ဝယ်လိုက်ရ သည်။ ဖုန်များနှင့်လူး၍ ပေကျံနေပြီး ဆိုင်၏ထောင့်တစ်နေရာ၌ မှား၍ တင်ထားဘိသကဲ့သို့ ထင်မြင်ယူဆရသည်။ ကြေးနှင့် ပြုလုပ်ထားသော ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည့် ခွက်များအလယ်၌ ထိုပန်းအိုးအား ထင်ရှားစွာ အဝေးမှ တွေ့မြင်နိုင်သည်။

ကျွန်တော် ပန်းအိုးအကြောင်းပြောပြခြင်းမှာ ကျွန်တော်ဝယ်သည့် ပန်းအိုးမှာ အခြားပန်းအိုး ပုံသဏ္ဍာန်များအတိုင်း အပေါက်ဝလည်တံ ပါရှိပြီး လုံး၌ဝိုင်းနေသော အသွင်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည်။ ခိုင်မာသော အောက်ခြေရှိ သည်။

ကျွန်တော် ဒီအရာဝတ္ထုအကြောင်းအား လိမ်လည်၍ ဖန်တီး

ရတနာပုံစာပေ

ရေးသားနိုင်သော်လည်း ဤပန်းအိုးသည် ထင်ခြင်း၊ မှန်းဆခြင်း၊ မြင်ခြင်း ထက်ပို၍ တစ်မူထူးခြားနေသည်။ မည်ကဲ့သို့ ကျွန်တော် တင်စား၍ ပြရပါမည်နည်း။ “ကျွန်တော် ဝယ်ပြီးကတည်းက ထူးခြားချက်မှာ ထိုပန်းအိုးသည် တင်၍ထားသောနေရာ၌ သူ့ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေသည်ဟု မြင်တွေ့သိမြင်ခဲ့ရသည်” စကားလုံးကတော့ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲ ရောက်လာပါသည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ထုတ်ဖော် မြွတ်ဟရမှာ တွေဝေနေမိတယ်။ သို့သော် ယခု ကျွန်တော်တင်ပြချင်တဲ့ အခြေအနေနဲ့တော့ ဘာမှမဆိုင်မပတ်သက်ပါ။ ကျွန်တော်ရှေ့မှောက်၌ တစ်စတစ်စဖြင့် အသွင်ပြောင်းလဲမှုအား ဖွင့်ဟတင်ပြရမည်ကိုပင် ကျွန်တော် မဝေခွဲနိုင်လောက်အောင် ခံစားနေမိသည်။

တစ်နေ့ နေဝင်ရီတရောအချိန်တစ်ချိန်တွင် ကျွန်တော်မြို့ထဲရှိ ရပ်ကွက်ဟောင်းများသို့ လမ်းလျှောက်၍ လည်ပတ်ကြည့်ရှုခဲ့သည်။ ထို့နောက် လမ်းလျှောက်၍ ပြန်လာပြီးသောအခါ ကျွန်တော်အသက်ရှူကျပ်နေသည်။ အင်အားကုန်ခန်းမောပန်းနေချိန်၌ ငြိမ်ညောင်းသာယာခြင်းကပင် ကျွန်တော်၏ ညှိုးနွမ်းနေသောစိတ်အား သက်သာရာရစေသည်။

ကျွန်တော်စားပွဲ၌ ထိုင်၍ စားလိုစိတ်လုံးဝမရှိပါ။ စားရခြင်းကိုပင် စက်ဆုပ်၍ ပြင်းပြသော ဆန္ဒမရှိပါ။ ထမင်းစားခန်းရှိ လသာဆောင်တွင် ထိုင်၍ လှိုင်းများကဲ့သို့ လှိမ့်၍ဝင်နေသော တိတ်ဆိတ်ခြင်း၏ အရသာတို့ ခံစားရင်း မိန်းမောကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေမိခိုက် လမ်းပေါ်မှ လှုပ်ရှားသံများက ကျွန်တော်၏နေရာသို့ ချိုးဖောက်ဝင်ရောက်ဖန်တီး လိုက်တော့မှ ကျွန်တော် တစ်ဖန် ပြန်သတိရလာတော့သည်။ ကောင်းကင်ပေါ်တွင် ကြယ်ပွင့်ကလေးများ ခြယ်မှုန်းဖုံးအုပ်ထားသည်။ သူတို့ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ပြုလုပ်နေခြင်းပင် အသံတစ်ခုပေါ်ထွက်နေသည်။ ပိုးစတစ်စကို ပွတ်၍ ချေမှုန့်နေသည့် အသံနှင့်တူသည်။ မကြာမီ အချိန်ကာလအတွင်း လမ်းလည်း ထွက်ပေါ်လာပေပြီ။ အထပ်များစွာရှိသော အိမ်နှစ်အိမ်ကြားအလယ်တွင် ကျွန်းမြောင်းနေသော စင်္ကြံပေါ်၌ အပြာရောင်သန်းနေသည့် အလင်းရောင်

အရိပ်တစ်ခု ဖြာထွက်နေသည်။ ကောင်းကင်၌ လထီးဆောင်းနေသည်။ အနီရောင်ဝန်းရံထားသည့် စက်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်း လ၏ဘေး၌ မြင်တွေ့ရ၍ ရာသီဥတုအပြောင်းအလဲ ရှိလိမ့်မည်ကို ကြိုတင်ခန့်မှန်း၍ သိရှိထားသည်။ လ၏စက်ဝိုင်းအား မျက်ခြေမပြတ်စိုက်၍ ကြည့်နေဆဲမှာပင် ကျွန်တော် ဝယ်လာသည့်ပန်းအိုးလေး၏ အဝစက်ဝိုင်းအား ဖျတ်ခနဲ သတိရမိလိုက်သည်။

အပြာရောင်သန်းနေသော ထိုပန်းအိုးအား ကျွန်တော် မီးလှုံသော ကျောက်ဖြူဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် မီးဖိုပေါ်တွင် ဂရုတစိုက် တင်ထားသည်။ သူ၏မျက်နှာနှင့် သူ၏အလှကို အပြည့်အဝ ရှုစားနိုင်ရန် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ထားလိုက်သည်။ သူသည် ခင်းထားသော စားပွဲခင်းအနားနှင့် လွန်စွာနီးကပ်နေ၍ လျှော့ကျတော့မည့်အသွင်ကို ဆောင်နေ၍ အမှောင်ထဲ၌ မသေမချာတင်ထားမိခြင်းကိုပင် စိတ်ပူပင်မိသလို၊ ရွှေလျားနေခြင်းကိုလည်း လွန်စွာအံ့ဩနေမိသည်။

ထိုပန်းအိုးအား မီးဖိုအလယ်ခေါင်တွင် ထားရမှာကိုပင် ကျွန်တော့်အဖို့ ဝန်လေးနေသည်။ အကြောင်းကတော့ ထိုပန်းအိုးမှာ လေပေါက်နှင့် တည့်နေ၍ မှောက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်၍ တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော် မမြင်ရမှာကိုပင် စိုးရိမ်၍ ထိုနေရာတွင် ထားခြင်းဖြစ်သည်။

နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်ကျရောက်သောအခါ ပြင်းထန်သော မိုးခြိမ်းသံများက ကျွန်တော့်အား နှိုးဆော်လိုက်သည်။ မိုးမှာ ရွာရန်စိုင်းပြင်းနေသည်။ ထမင်းစားခန်းမှ ပြတင်းပေါက်ပွင့်နေသည်ကို သတိရလိုက်၍ ထပိတ်လိုက်သည်။ ပန်းအိုးမှာ ကျွန်တော်တင်ထားသည့်နေရာတွင် ရှိနေဆဲပင်။ သို့သော် ကျောက်မီးဖိုပေါ်တွင် အပြာလမ်းကြောင်းနှစ်ကြောင်း ဖြာထွက်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရ၍ ကျွန်တော် သတိမမူဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။ ညနေခင်းက တင်ထားသည့်နေရာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် တစ်နေရာဘက်သို့ ရွေ့နေသည်ကို လျင်မြန်စွာ သတိပြုမိလိုက်သည်။ ဒီအရာကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်၏ အကျဉ်းသမားပန်းအိုးမှာ လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစား

နေခြင်းနှင့် တူလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုပန်းအိုးအား ကလေးတစ်
ယောက်မမာ သူ၏ပါးနှစ်ဖက်အား ပွတ်သပ်ပေးလိုက်ပြီး တိရစ္ဆာန်တစ်
ယောက်၏ ကျောကုန်းအား ယဉ်ပါးအောင် ပွတ်သပ်ပေးဘိသကဲ့သို့
ညင်သာစွာ လက်များဖြင့် ပန်းအိုး၏ ဣယ်ခန္ဓာအား တည်ငြိမ်စွာ နေလိုငှာ
ပွတ်သပ်ပေးလိုက်သည်။

ကြင်နာယုယစွာ ကျွန်တော်က သူ့အား “မင်းဒီမှာနေရတာ မဖျော်
ဘူးလား” ဟု တိုးတိုးလေး မေးလိုက်သည်။ ပန်းအိုးသည် ရှက်သွေးပြာနေ
သောအသွင်ကိုဆောင်လျက် ဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော မီးခဲအရှိန် လျှော
သွားဘိသကဲ့သို့ ပန်းအိုးကိုင်းတစ်လျှောက် လှိုက်၍ အပြာရောင် မီးလောင်
ကျွမ်းနေသည်ကို ထိုပန်းအိုးက အသွင်ဆောင်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက်
တစ်ဖန် ဒုတိယအကြိမ် ထိုနည်း၎င်း ထပ်မံဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။ သူ၏
လည်တံမှာ အရှေ့သို့ညွတ်လာခြင်းကို မြင်တွေ့ရ၍ ဝမ်းနည်းမှု ပြည့်လျှံနေ
သော ဦးခေါင်းငိုက်၍ ညွတ်နေဘိသကဲ့သို့ တစ်စတစ်စ ထိုပန်းအိုး၏
ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ခါးအစိတ်အပိုင်းမှနေ၍ ခံနိုင်ရည်မရှိသော အသွင်
ဖြင့် ကိုင်းညွတ်လာသည်။ ကျွန်တော်လည်း ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေရာမှ
တစ်ခုခုကို သွားသတိရလိုက်မိသလို မိမိဆရာနှင့် ကင်းကွာနေသော ခွေး
တစ်ကောင်အကြောင်း စဉ်းစားမိလိုက်သည်။ အချို့သော ကြောင်များပင်
အိမ်မှ နှင်ထုတ်ခံရ၍ နှင်ထုတ်ခံရသည့် အိမ်၏ လမ်းစကို ပြန်လည်ရှာဖွေ
တတ်ကြသည်။ ပန်းအိုးလည်း သူ့နေရာကို ဘယ်အတွက်ကြောင့် မလွမ်း
ဆွတ်ဘဲနေပါလိမ့်။ မအောင့်မေ့ မတမ်းတဘဲ နေနိုင်ပါမည်လား။

ကျွန်တော်ဝယ်လာရာ ပစ္စည်းဟောင်းဆိုင်ကို ပန်းအိုးအား သွားပြန်
ပို့လိုက်ချင်သောဆန္ဒ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ကျွန်တော် လက်
မလျှော့ချင်သေး၍ ဆက်၍ထားဦးမည်။ တစ်ပတ်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်
မြို့ထဲ အလည်အပတ် ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ထိုပန်းအိုးမှာ အချိန်
ကြာညောင်းစွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ကြည့်နေလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်၏
မျက်စိအောက်၌ သူ၏ စိတ်ပေါ်မူတည်၍ ပြောင်းလဲခြင်းကို ကြည့်ရခြင်း

အားဖြင့် လွန်စွာ အံ့ဩထူးဆန်းနေမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပန်းအိုးမှာ လဲလျောင်းနေဟန်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ညာဘက် သို့မဟုတ် ဘယ်ဘက်သို့ တိမ်းစောင်းနေဟန် အပြာရောင်မှာလည်း ပိုလက်၍ တောင်ပြောင်နေသလို ကျွန်တော်ထံ လှမ်း၍ ခုန်တော့မည်ပုံ၊ အမှောင်ထုသန်းနေသော သူ၏ ပါးစပ်တစ်ဝိုက်တွင် ခနဲ၍ မဲ့နေသောအသွင် ဆောင်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရသည်။ သူ့အား သိမ်းဆည်းထားသည်ကို မခံမရပ်ခံစားနေဘိ သကဲ့သို့ သူသည် ထူးဆန်းစွာအော်ဟစ်လေတော့သည်။ ကျွန်တော်ကြား၍ နားထောင်ခဲ့ပါသည်။ သူ၏ တက်ကြွဆူညံသော အော်သံမှာ သူ၏ လည်ချောင်းထဲ၌ ဆူပွက်ပြည့်နှက်နေဟန်တူသည်။

နှစ်လကုန်ဆုံးသော အချိန်ကာလတွင် ကျွန်တော် ပစ္စည်းဟောင်းရောင်းသူထံမှ စာတစ်စောင်ရသည်။ ထိုစာထဲတွင် ကျွန်တော် ပေးခဲ့သည့် ဈေးနှုန်းထက် ရာပေါင်းများစွာ ပို၍ ပေးပြီး ထိုပန်းအိုးအား ပြန်ဝယ်မည်ဟု ပါရှိသည်။ သူ့ထံ စာမပြန်တော့ဘဲ ကျွန်တော် သူ၏တောင်းဆိုချက်ပါသော စာအား ဆုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်အားလုံးနှင့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းများ၊ ကျွန်တော့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများအား ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ကျွန်တော်နှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်နေရသော အဖော်နှင့်သာ တံခါးအားသော့ခတ်၍ အတူတကွ ပျော်ရွှင်စွာနေခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညတိုင်းတွင် သူနှင့် ခွဲ၍ မနေနိုင်တော့ဘဲ သူ့အား အခန်းထဲသို့ သွင်း၍ အိပ်ရာဘေးစားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ် လဲလျောင်းနေချိန်တွင် သူသည် မျက်လွှာကို လှုပ်၍ မျက်တောင်ခတ်လိုက်သည်နှင့် မျက်လုံးအိမ်များမှ အရည်ပျော်သော ရွှေအဆင်းအလား ဝင်းလက်တောက်ပြောင်၍ ဆွဲဆောင်မှုပြင်းသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေခြင်းကို တွေ့မြင်ရသည်။

တစ်ညသောအခါ ကျွန်တော် တံခါးခေါက်သံကြားရသည်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းလွမ်းမိုးထားသည့် အလယ်၌ ခြေသံများ လှေကားအောက်၌ အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။ ကျွန်တော်လည်း လှုပ်ရှားခြင်းမပြုဘဲ

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နေလိုက်သည်။ ခြေသံများကိုသာ အားစိုက်နားထောင်ရင်း ခေါ်သံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ အခြားသူ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရောင်းသည့် ဈေးသည်ပင် ဖြစ်ရမည်။ မနက်ကတည်းက မောပန်းစွာ ရှာဖွေနေတာ မတွေ့ရ၍ တစ်ဖန် ယခုအချိန် လာရောက်ရှာဖွေခြင်းဖြစ်ရမည်။

ခေါင်းလောင်းသံများ မရပ်မနား ကျယ်လောင်စွာ မြည်နေသည်။ ဧည့်သည်၏လှုပ်ရှားသံမှာလည်း မရပ်မနား ထွက်ပေါ်ကြားယောင်နေရသည်။ နောက်ဆုံး တစ်စတစ်စဖြင့် ခြေသံများ ကျယ်လောင်စွာ ပြင်းထန်လာသည်။ “ကျွန်တော့်တံခါးအား ဘယ်သူထိုးဖောက်ပြီး ဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတဲ့လူကို ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“ဒီလူတွေဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ပန်းအိုးကို ရယူဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဝှက်ထားရင်ကောင်းမလဲ” ဟု ပြောရင်း အိပ်ရာထဲမှ ထ၍ ကိုယ်အား ကိုင်းညွတ်ပြီး အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ကျွန်တော့်ပန်းအိုးအား လှမ်းယူလိုက်သည်။ ကျွန်တော်လှမ်းယူမည့်အချိန်တွင် ပန်းအိုးလည်း တစ်စတစ်စဖြင့် အသွင်ပြောင်းသွားသည်။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှသည်။ လွန်စွာ ထူးဆန်းလှပေသည်။ ကျွန်တော် ချောခဲ့သည့် ဂရုစိုက်ခဲ့သည့် ပန်းအိုးသည် ကြောင်တစ်ကောင်အသွင်သို့ပြောင်းသွားလေပြီ။ ယခု ကျွန်တော့်ရှေ့မှောက်မှာ ကြောင်အမျိုးအစားဖြစ်သော သတ္တဝါ တစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဂရုစိုက်နှင့်ကြည့်၍ လေ့လာသော အခါလှပသောကြောင်ကလေး တစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်။ ရွှေဝါရောင် မျက်လုံးများလည်း တောက်ပဝင်းလက်နေ၍ ဘိုဒလဲ (Baudelaire)၏ Horloge ထဲ၌ ခြယ်မှုန်းထားသော ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ပင် သူ၏အကြည့်မှာ “ဟုတ်တယ်၊ အချိန်ဆိုတာဟာ ရာသက်ပန် တည်ရှိခြင်းပဲ” ဟု သူ၏ မျက်လုံးများက မြွက်ဟ ပြောဆိုနေသည်။

ကျွန်တော့်အား ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရောင်းသော ဈေးသည်အား ပြန်လည် မတွေ့ဆုံတော့ပေ။ ကျွန်တော့်နေအိမ်အား သူ၏ ပစ္စည်း ပြန်လို့

ချင်၍ မွေနှောက်ရှာဖွေသော ဈေးသည်အား ပြန်လည်တွေ့ဆုံခွင့် မရတော့ပေ။ ကျွန်တော်ထံ မည်သည့်ပစ္စည်းမှ ရှာဖွေမတွေ့နိုင်တော့ပေ။ လှပသော ကြောင်တစ်ကောင်သည် ညဘက်၌လာသည်။ သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင် ကျွန်တော် လက်တင်၍ သူနှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသက်ရှူရင်း အတူအိပ်ကြသည်။ နေ့တွင် ကျွန်တော့်ပန်းအိုးကို ကျွန်တော်အခါမလပ် ကြည့်ခဲ့သည်။ အခြား ဘာမှမထူးသည့်ပန်းအိုးတစ်လုံးသဏ္ဍာန် သူ့အသွင်ဆောင်နေသည်။ တည်ကြည်ခုံညားစွာ တည်ရှိနေသော ကျောက်မီးဖိုအဖြူပေါ်မှ မထူးခြားသော ပန်းအိုးတစ်လုံးသာ ဖြစ်သည်။

x x x

LA VOIX
DANIEL BOULANGER

ခေါ်သံ

တစ်နေ့တစ်ရက်မှ ဆရာမော်တို့ထံ တယ်လီဖုန်းမဆက်တဲ့နေ့ရယ်
လို့ မရှိခဲ့ပါ။ တယ်လီဖုန်းခေါ်သံများထဲတွင် အထူးသီးသန့် တယ်လီဖုန်း
ခေါ်သံတစ်သံ နေ့စဉ်ရက်ဆက် မပြတ် ရုံးခန်း၌ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးရှင် . . . ဆရာမော်တို့နဲ့ ကိုယ်တိုင်စကားပြောချင်
ပါတယ်”

“ဆရာ မအားဘူး”

“ကျွန်မစောင့်နေပါ့မယ်”

ဆရာမော်တို့ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်မျှ ရှိပေလိမ့်
မည်။ ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက်ကပင် တည်ရှိနေသော ခိုင်ခံ့လှသည့် ရုံးခန်း
တစ်ခန်းတွင် မည့်သည့် ခေတ်ပေါ်အဆောင်အယောင်တစ်ခုမှ ဖွဲ့စည်း
တီထွင်ထားခြင်းမရှိဘဲ ရိုးသားစွာ နေထိုင်ခြင်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဆရာ
မော်တို့မှာ သာမန်ရိုးသားသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ၏ ရှေ့နေအတွက်
လည်း ထိုရိုးသားမှုကပင် သူ၏ကောင်းခြင်းကို ဖန်းတီးပေးနေလေသည်။

ရတနာပုံစာပေ

“ဟဲလို . . . ဆရာမော်တိုပါလား”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပါ”

“တစ်မိနစ်လောက် စောင့်ပါဦး၊ ဘယ်သူဆက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရမလဲ”

“ဘာလဲ၊ ကျုပ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ဆရာမော်တို၏ သီးသန့်စားရေးမသည် ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်လျက်။ ဤကဲ့သို့ပင် သုံးပတ်မျှကြာညောင်းခဲ့လေပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ သူမ၏ဆရာနှင့်ပင် သွားရောက်တွေ့ဆုံတော့မည်ဟု စဉ်းစားထားလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ မာသ်”

“အမြဲ နာမည်ကို ထုတ်ဖော်မပြောချင်တဲ့ တယ်လီဖုန်းသံပေါ့”

“ကျုပ်မှာ ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ ဖုံးကွယ်နေစရာအကြောင်း မရှိဘူးဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပဲမဟုတ်လား”

ဆရာမော်တိုသည် မာသ်အား ပြောရင်း ပြုံးပြလိုက်သည်။ သူမသည် ခြေလှမ်းလှည့်၍ ဆရာမော်တိုထံ လျှောက်လာပြီးတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖော်၍ ရိုးသားသောအနမ်းကလေးများဖြင့် အပြန်အလှန် နှစ်သိမ့်ရင်း စားရေးမသည် မိမိစားပွဲသို့ တစ်ဖန်ပြန်လှည့်၍ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

“ဟဲလို . . . ဪ . . . ရှင်ပဲလား”

“ဘာများအလိုရှိလို့လဲ”

စကားကို ဆက်သည့် တုံးအမှတ်ဖြင့် ထိုအသံကို တဖြည်းဖြည်း ကြားရင်း သိကျွမ်းခဲ့ရတော့သည်။

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာဖိုင့်ဖိုင့်၊ ပြည့်ဝဖွံ့ဖြိုးသည့်အသွင်ရှိသော စားရေးမ၏ မျက်လုံးအစုံများထဲတွင် မျက်ရည်များဝဲ၍ . . .

“ဟဲလို . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မဒမ် . . . ” ဟု ဆရာက ပြန်ထူးလိုက်သည်။ အသံမှာ ချောမွေ့နူးညံ့နေသည့် လက်ချောင်းများကဲ့သို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှသည်။

ကုပ်ပေါ်သို့ ထိုလက်ချောင်းများဖြင့် ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပေးနေဘိသကဲ့သို့ ငြိမ့်ညောင်းသာယာလှသော အသံကို ကြားရသည်။

“မာသ် ဖုန်းလာရင် မင်းမကိုင်နဲ့တော့၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကိုင်လိုက်မယ်”

သတ္တိရှိသည့် သတ္တဝါလေးတစ်ကောင်ပမာ မာသ်မှာ ဖြစ်သမျှ အကြောင်းကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။ ရုံးခန်းထဲ၌ ထာဝရ စာအုပ်စာတမ်းများပုံထားသည့် စားပွဲနီလေးအနောက်တွင် အမြဲနှစ်သိမ့်မှု အနမ်းကလေးများနှင့် ကျင်လည်ခဲ့ရာမှ ယခု ထိုအသံကြောင့် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ရပေပြီ။

ဆရာမော်တို့သည် တစ်ဦးတည်းကျန်ရှိသည့် အချိန်ကာလများတွင် ခြေများကိုဆန့်ရင်း အတွေးနယ်ပယ်ထဲ၌ နစ်မြုပ်နေလေသည်။

အသံမှ တစ်ခါတစ်ခါ သဲကွဲပုံမရ။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုအသံမှာ ခပ်ပြယ်ပြယ်၊ ကွေ့ကောက် တွန့်လိမ်နေသော မြွေတစ်ကောင်၏ သဏ္ဍာန်နှင့် တူသည်။

“ဟလို. . . ဆရာမော်တို့လား”

ပြန်၍ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်လိုက်ရင်း သူမသည်တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။

“မာသ်”

မိမိ၏ နာမည်ကို ခေါ်သံကြားလိုက်သည်နှင့် စားရေးမသည် အံခဲလိုက်သည်။ အတွင်းခံအင်္ကျီကို ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ဆွဲ၍တင်လိုက်ပြီး ဆရာဘက်သို့ လျှောက်လာပြီး ဆရာ၏ပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူမ၏ မောပန်းနွမ်းနယ်နေသော မျက်နှာအား အကြောအသွေးလှသော ဓွေဝါရောင်တောက်ပနေသည့် သစ်သားမွန်တင်ခုံဘက်သို့ တစ်စေ့တစ်စောင်း လှမ်း၍ မှန်းကြည့်လိုက်ပြီး အခြားတစ်ဦးတစ်ယောက် အစားထိုးနေသည့် ပမာ ခံပြင်းစွာဖြင့် တစ်ဖက်မှ နားထောင်နိုင်သော ဖုန်းခွက်အပိုတစ်ခုကို ကောက်ကိုင်၍ နားထောင်ရင်း မနာလိုဝန်တိုစိတ်များက တဖွားဖွားရင်ထဲ၌

ပေါက်ကွဲဖြစ်ပေါ် ခံစားလျက်ရှိသည်။

သူမ၏ ဆရာမှာ ခိုင်ငံကလေးများ မြည်တွန်နေဘိသကဲ့သို့ အဆက်မပြတ် မမြင်မတွေ့ မသိရသေးသော အမျိုးသမီးအား တစ်နေ့ ထက်တစ်နေ့ တိုး၍ အချိန်ကြာညောင်းစွာ ရာသီဥတုကောင်းကြောင်း၊ ဆိုးကြောင်း စသည်ဖြင့် အာလာပသလ္လာပများကို တယ်လီဖုန်းနှင့် ပြောဆို စကားကောင်းနေလေ့ရှိသည်။

ရက်သတ္တတစ်ပတ် ကုန်ဆုံးသည့် ရက်များအတွင်း၌ တယ်လီဖုန်း ခေါ်သံများမှာ ရုံးခန်း၌ လွှမ်းမိုးလျက်ရှိသည်။ ချစ်သူအံ့ဩသွားစေရန် ချစ်သူ၏ မျက်နှာအား အိပ်ရာဖုံးဖြင့် လှမ်း၍ အုပ်လိုက်သလို တယ်လီဖုန်း တိုလည်း လှမ်းကိုင်၍ ပြန်ချထားလိုက်သည်။

“မာသ်”

စာရေးမသည် ခံပြင်းစွာ အရှေ့သို့တိုးလာသည်။ အချစ်သစ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရန် မည်သည့်အဟန့်အတားမှ ဂရုမပြုတော့ဘဲ ခံတပ်ကြီးကို ဖြိုခွင်း လိုက်ဘိသကဲ့သို့ မော်တို နေမထိ ထိုင်မထိ ရင်ထဲ၌ ငြောင်းဆန်နေအောင် ခံစားနေရသည်။

မကြာခဏ ပြောင်းလဲသွားတတ်သည့် အကြောင်းအရာများကို သုံးသပ်ရင်း လက်ရှိဖြစ်ပျက်နေသည့် အခြေအနေပြောင်းလဲမှုကိုလည်း ကြာရှည်လေးဖင့်စွာ စဉ်းစားရင်း အဖြေရှာမတွေ့နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ ရပြီး ဆရာမော်တိုလည်း ပြောင်းလဲခြင်းမက ပြောင်းလဲလာခဲ့ပြီး နေ့စဉ် သွားနေရသည့်လမ်း၊ နေ့လယ် (၁၂) နာရီတိုင်း နေရာကြီးတစ်နေရာတွင် အရေးပါအရာရောက်သော လူကြီးမင်းများနှင့် အတူတကွ အရက်သောက် ပွဲများပင် ပျက်ကွက်ပြောင်းလဲမှုများ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

တစ်မနက်တွင် အသံက သူ့အား . . .

“အချစ်ရေ”

“ကဲ . . ဆို ဘယ်တော့လောက်တွေ့ကြမလဲ”

“မပျက်မကွက်နော်၊ ဒီကိစ္စကို မပေါ့ဆပါနဲ့။”

“လေးသမားစု လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပေါ့”

“ရှင်ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်ပါ။ ကျွန်မတော့ ဂရုစိုက်ပြီးလိုက်နာမှ ကြိုက်တာ၊ အဖျားရှူးမယ့် အလုပ်ကိုတော့ မနှစ်သက်ဘူး”

“ကျွန်တော်က အားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ခင်ဗျားကရော”

“တနင်္ဂနွေနေ့မနက် ရထားနဲ့ ကျွန်မ ပါရီကို လာခဲ့မယ်။ အရှေ့ဆုံး အတွဲက စီးနင်းလိုက်ပါလားမယ်။ ကျွန်မလည်ပင်းမှာ လည်ပတ်ပဝါ ခရမ်းရောင်ကို စည်းထားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီ” ဟု ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် မော်တိုက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် မာသ်ကို တွေ့ချင်လွန်း၍ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ မာသ်ကို တစ်ဖန် စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူမ၏ အလှမှာ မှေးမှိန်၍ တောက်ပြောင်မှုမရှိကြောင်း သတိထားမိလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မွန်းတူးစံကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှေ့ကို ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ” ဟု သူမက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ခဏနေပါဦး” ဟု ခြောက်သွေ့သောအသံဖြင့် မော်တိုက ပြန်ဖြေလိုက်ပြီး . . .

“မင်းသွားချင် သွားတော့လေ”

စနေနေ့ တစ်ညလုံးစောင့်နေရသည်မှာ အချိန်ကြာလွန်းသည်ဟု မော်တိုထင်မိသည်။ အပြင်ထွက်၍ လေကောင်းလေသန့်ရှူရင်း စိတ်မှလည်း ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားနေလေသည်။ စောင့်ဆိုင်းနေရသည်ကိုပင် ငြီးငွေ့၍ မချီမဆန် ခံစားနေရသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ ခါးတစ်ဝက်ကို ညွတ်၍ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နံနက်အရုဏ်ဦး နေပေါ်ထွက်စ ပြုလာလေပြီ။ ညမအိပ်ခင်ကတည်းက ပြင်ဆင်ထားသော မိမိသေတ္တာကိုဖွင့်၍ အော်ဒီကလုံး ရေခွေးတစ်ပုလင်းကို သေတ္တာထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် အမြန်ရထားမဆိုက်မီ တစ်နာရီကြို၍ ဘူတာရုံသို့ ရောက်ရှိနေလေသည်။ ရေတစ်ခွက်မှလွဲ၍ မည်သည့် အစားအစာကိုမှ စားချင်စိတ်မရှိပါ။

ရင်ထဲ၌ ရင်ခုန်သံမဖြစ်ပေါ်ဘဲ လည်ချောင်းထဲ၌ အသက်ရှူကျပ်နေခြင်းကိုသာ ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရင်း တယ်လီဖုန်းထဲမှ အသံကိုလည်း ပြန်ပြောင်း၍ ကြားယောင်နေပြန်သည်။

“ပထမဆုံး ရထားတွဲထဲမှာ ခရမ်းရောင်လည်ပတ်ကို စည်းထားမယ်။ နှင့် ကျွန်မကို ဘယ်လိုယူဆမလဲ။ ကျွန်မတို့လုပ်နေတာ တကယ် အဓိပ္ပါယ်ရှိပါမလား။”

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“လူစီရဲနံ”

ဟုတ်ပြီ။ ခုလို သိရခြင်းကပင် အလင်းရောင်တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာဘိသကဲ့သို့။

ဘူတာရုံ စားတော်ဆက်အတွင်း၌ ငဲ့ထားသောကော်ဖီကို ထားခဲ့ပြီး မှန်တံခါးဝတွင် စိုက်ကြည့်၍ လိုက်လံရှာဖွေနေလေသည်။ မီးရထားစက်ခေါင်းက ဘူတာရုံဘက်သို့ ဦးတည်၍ လှည့်လိုက်သည်။ တွဲများကို လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း မည်သည့်ခရမ်းရောင် လည်စည်းကိုမျှ မတွေ့ရ။

“အရှေ့ဘူတာကျမှ တက်မှာလား” မောတိုမှာ ဇဝေဇဝါနှင့် သံသယဖြစ်နေလေတော့သည်။

သူမကို အရှေ့ဆုံးတွဲမှာလည်း မမြင်မတွေ့ရ။ နောက်တွဲများမှာလည်း မတွေ့ရပေ။

“ကေ့တော့ သူမ ပါရီရဲ့ ရထားပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ စောင့်နေမှာ သေချာတယ်”

မော်တိုသည် ဘူတာမှန်ခေါင်မိုးကြီးများအောက်မှ ဖြတ်လျှောက်၍ မြှောက်ဘက်ဘူတာရုံဘက်ဆီသို့ သွားလေသည်။ ရထားရပ်ထားရာဘက်သို့ ဦးတည်၍ ရထားတွဲတိုင်း ခေါင်းပြုကြည့်၍ ရှာဖွေလေတော့သည်။

“ဒီမှာ မတွေ့ရင်တော့ ထွက်ပေါက်တွေ့မှာပဲ”
ထွက်ပေါက်ရှိရာဘက်သို့ ပြန်လည်လျှောက်လာရင်း . . .

“ဒီမှာ . . . ဒီမှာ . . . မာစီရာ” ဟု လက်မှတ်စစ် မိန်းမတစ်ဦးက
မော်တိုကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ရှင့်လည်စည်းပဝါ ပျောက်ကျခဲ့လိမ့်မယ်”

မော်တိုသည် သူမလက်ညွှန်ရာနေရာကို လိုက်ကြည့်ရင်း သူ၏
သေတ္တာ၌ချိတ်နေသော ခရမ်းရောင်လည်စည်းပဝါတစ်ခုကို အံ့ဩစွာ
တွေ့မိသည်။ ပဝါသည် အမျှင်တန်း၍ ကြမ်းပေါ်၌ တရွတ်တိုက် ချိတ်ဆွဲ၍
ပါလာလေသည်။

မော်တိုသည် ဘူတာရုံနှင့် မဝေးမကွာရှိ ပစ္စည်းတင် လက်တွန်း
လှည်းပေါ်တွင် စိတ်ဓာတ်ကျစွာဖြင့် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တော့
သည်။

တနင်္လာနေ့ ညနေတွင် မာသ်သည် သူ့အမေထံ ပြန်သွားပြီး
မော်တို၏အဖြစ်အပျက်အစုံကို ဝမ်းနည်းစွာ သူမ၏ မိခင်ကို ပြန်ပြောပြ
လေသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး မော်တိုကို ခရမ်းရောင်လည်စည်းတစ်ခု ထေးခဲ့
ကြောင်း မိခင်အား ပြန်ပြောင်း၍ ပြောပြရာ . . .

“အမေသိပါတယ်” ဟု အသံကို ပြောင်း၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုသိတာလဲဟင်”

“သမီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပေါ့ဆမှုနဲ့ မဆင်ခြင်တတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်
သူ့မှာရှိလို့ အခုလို သင်ခန်းစာပေးလိုက်တာလေ”

x x x

COMMENT WANG - FÔ FUT SAUVÉ MARGUERITE YOURCENAR

မည်သို့ ဝမ်ဖို လွတ်မြောက်ခဲ့ပုံ

အိုမင်းသောပန်းချီဆရာ ဝမ်ဖိုနှင့် သူ၏တပည့် လင်းသည် ဟန်
ဘုရင်နိုင်ငံတွင် ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ လမ်းမကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် လမ်း
လျှောက်နေကြသည်။

အရှေ့ဘက်ဆီသို့ ဖြည်းနှေးစွာ တရွေ့ရွေ့ တိုးလျှောက်ကြသည်။
ညအခါရောက်တိုင်း ဝမ်ဖိုသည် လမ်း၌ရပ်၍ ကောင်းကင်ပေါ်ရှိ ကြယ်များ၊
နက္ခတ်တာရာများကိုကြည့်၍ လေ့လာသည်။ နေ့အခါတွင် ပုစဉ်းကောင်
များအား ခရီးတစ်လျှောက်၌ ရပ်နား၍ လေ့လာလေ့ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ဦး
တွင် လေးလံသောဝန်စည်စလယ်များ မပါကြဘဲ ဝမ်ဖိုသည် ပစ္စည်းအရာ
ဝတ္ထုများထက် သဘာဝရှုခင်းများကြည့်နေခြင်းကို ပို၍ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထား
သည်။ စုတ်တံများ၊ ဆေးမင်များ၊ တရုတ်ဆေးများသာလျှင် သူ့အတွက်
တန်ဖိုးရှိသည်ဟု ယူဆသည်။ ပန်းချီဆွဲဖို့ရန် ပိုးလိပ်များ၊ မိုင်းကိုင်စက္ကူများ
ကိုသာလျှင် သူ့တွယ်တာသည်။ ဆရာနှင့်တပည့်မှာ ဆင်းရဲကြသည်။ ဝမ်ဖို
သည် ငွေကြေးကို စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာ မုန်းတီး၍ နှံ့စားပြောင်းနှင့် ပြုလုပ်ထား

သော၊ ပူလောင်စွာ ကျိုထားသည့် အစားအစာများကို မိမိ၏ ပန်းချီကား ချပ်များနှင့် လဲလှယ်၍ စားသောက်မှီဝဲသည်။

သူ၏တပည့် လင်းသည် သူ၏ကျောပေါ်၌ ဝမ်ဖို၏ ပန်းချီ ကိရိယာ များအား သယ်ပိုး၍ ကိရိယာများ လေးလံလွန်း၍၊ သူ၏ခါးပင် ကိုင်းညွတ် နေသည်။ အရေးပါ အရာရောက်သော တံတားကြီးတစ်ခု ကျောပခုန်း၌ လွယ်ပိုးထားရတီသကဲ့သို့ လင်းမှာ ဝမ်ဖိုအနောက်မှ ဖြည်းညင်းစွာ လိုက်ပါ သွားသည်။ လင်း၏မျက်စိထဲတွင် နှင်းထုအောက်မှ တောင်တန်းများ ဆောင်းဦးပေါက် စီးဆင်းနေသော မြစ်ငယ်များ၊ နွေရာသီ၌ သာသောလ၏ အလင်းရောင်အား သူလွယ်ပိုးထားသော အိတ်ကြီးထဲ၌ရှိသော ပန်းချီ ကိရိယာများက လှပသောပန်းချီကားချပ်ကို ရေးဆွဲဖန်တီးပေးနေသည်ဟု သူ့မျက်စိ အတွေးအာရုံထဲ၌ ခန့်မှန်း မြင်ယောင်နေလေသည်။

လင်းသည် တကယ်တမ်းကျတော့ အရုဏ်ဦးမှာ ထွက်ခွာသွားပြီး နေဝင်ဆည်းဆာမှ ပြန်လာတတ်သော ပန်းချီဆရာကြီးဝမ်ဖို၏ နောက်သို့ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်လိုက်နေဖို့ မွေးဖွားလာခြင်းမဟုတ်ပေ။

သူ၏ ဖခင်မှာ ရွှေဒဂိုးများကို လိုက်လဲလှယ်သော အလုပ်ကို လုပ် သောသူဖြစ်သည်။ လင်း၏ မိခင်မှာလည်း ကျောက်စိမ်းကုန်သည်ကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သည်။ ချမ်းသာလွန်း၍ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ အား သူ၏ မိခင်တစ်ဦးတည်းကသာလျှင် ရသော်လည်း၊ သူတို့မိသားစုမှာ သားယောက်ျားလေး မထွန်းကားနိုင်ခဲ့၍ မကျေနပ်ကြပေ။ လင်းသည်လည်း အမှတ်မထင် လွန်စွာကြွယ်ဝချမ်းသာသော အိမ်ကြီးအတွင်း၌ ကြီးပြင်းလာ ခဲ့ရသည်။ သူ၏ သိုသိပ်တိကျသောဘဝကပင် သူ့အား ရှက်ကြောက်စေရန် ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။ လင်းသည် ပိုးမွှားများကို လွန်စွာ ကြောက်ရွံ့သည်။ မိုးခြိမ်းသံနှင့် လူသေများ၏မျက်နှာ ကြည့်ရမည်ကို လွန်စွာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားသည်။ သူ၏ အသက်(၁၅) နှစ် အရွယ်တုန်းက သူ၏ မိဘများ က သူ့အား ချောမွေ့လှပသော ကြင်ယာတော်ကို ရှာပေးခဲ့သည်။ သူတို့၏ သား အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်၍ သားစိတ်ချမ်းသာမှုရစေရန် နှစ်သိမ့်

ခန့်တီးပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမှသာလျှင် ကောင်းမွန်နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နိုင်ပေတော့မည်ဟု လင်း၏ မိဘနှစ်ပါးက ယုံကြည်ထားကြသည်။ လင်း၏ ဇနီး၏ အလှမှာ နူးညံ့ချောမွတ်ပြီး နွဲ့နှောင်းနေပုံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ညွတ်၍ ယိုင်နေသော သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်ကလေးတစ်ကိုင်းနှင့် တူနေသည်။ နွားနို့ကဲ့သို့ ဖြူစင်သောအသွင်အရောင်ရှိပြီး သံစတွေကဲ့သို့ ပျော့အိသည်။ အငန့်ဓာတ်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော လေးနက်သည့် မျက်ရည်နှင့် တူသည်။

ပျားရည်ဆမ်းခရီး ပြီးဆုံး၍ လင်းတို့ဇနီးမောင်နှံ ပြန်ရောက် လာကြပြီးသည့်နောက် လင်း၏ မိဘများသတင်းကို မကြားရတော့ဘဲ မိဘများလည်း သက်ဆုံးတိုင် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်သွားကြလေတော့သည်။ လင်းသည် သူ့ဇနီးအား ကြည်လင်သန့်စင်သော မေတ္တာနှင့် ချစ်မြတ်နိုးနေလေသည်။ အရောင်မညှိုးမှိန်နိုင်သောမှန်ကဲ့သို့ မညှိုးနွမ်းသောမေတ္တာဖြင့် ချစ်လျက်ရှိသည်။ ဆီးပင်ကြီးလည်း နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း ဖူးပွင့်ဝေဆာနေသည်။ အဆောင်လက်ဖွဲ့ကောင်းများဖြင့် သူတို့၏ဘဝသည်လည်း တိုးတက်စိုပြည်နေသည်။ ခေတ်မီသောသူများဖြစ်ကြ၍ လက်ဖက်ရည်ပွဲများ၊ ကပွဲ၊ သိုင်းပွဲ၊ ကျွမ်းဘားပွဲများသို့ သွားရောက်လည်ပတ် ကြည့်ရှုတတ်သည်။

တစ်ည၌ စားတော်ဆက်တစ်ခုတွင် ဝမ်ဖိုနှင့် စတင်သိကျွမ်း ခဲ့ရသည်။ အဘိုးအို ပန်းချီဆရာက အရက်သမားတစ်ဦး၏ပုံကို ကောင်းစွာ ရေးဆွဲနိုင်ဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင် အရက်ကို မူးအောင်သောက်နေလေသည်။ ခေါင်းဝိုက်စိုက်ဖြင့် အလွန်အကျွံပူးနေ၍ ဖန်ခွက်နှင့် မိမိကိုယ်ခန္ဓာကြား ကွယ်ထားသည့်လက်ကို သဲကွဲစွာ မမြင်နိုင်ပေ။ ကောက်ညှင်းနှင့် ချက်ထားသော အရက်မှာ သူ၏ပါးစပ်မှ စီးကျယိုဆင်းနေသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ထရံအတွင်း မည်သည့်အရောင်ကိုရွေးချယ်ရမည်ကို ဝမ်ဖို တွေးတောကြံဆ၍ တစ်ယောက်တည်းစကားပြောနေသည်။ မတုန်မလှုပ်၊ ငြိမ်သက်စွာနေသော ရုပ်သဏ္ဍန်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသော လင်းသည် သူ့အတွက် ပထမဦးစွာ အရက်သမား၏အသွင်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့ဩသွားသည်။

ပူသော အခိုးအငွေ့များ ဝမ်ဖို၏ မျက်နှာကို ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ မီးခိုးမီးလွှဲများ သူ၏အသားကို မြှိုက်နေဘိသကဲ့သို့ စွန်းထင်းနေသော စားပွဲခင်းပေါ်၌ ပန်းနုရောင်အရက်စက်ကလေးများပင် ကြွေကျနေကြသော ပန်းချပ်ကလေးများနှင့် တူနေသည်။ ဖိုးစက်ကလေးများလည်း တိုက်ခတ်နေသော လေအေးနှင့်အတူ တစ်ပါတည်းပါလာသည်။ လှိုင်းတွန့်အစင်းတန်းများ၊ သရုပ်ဖော်ထားသည့် လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်များလည်း ကောင်းကင်၌ ကွန့်ဖြူးနေကြသည်။ လင်းအား ဝမ်ဖိုက ကျရောက်နေသောမုန်တိုင်းကို ပြလိုက်သည်။ ထိုမုန်တိုင်းကို ကြည့်ပြီးသည့်နောက် လင်းသည် မုန်တိုင်းများကို ကြောက်ရမုန်းမသိတော့ပေ။

ပန်းချီဆရာဝမ်ဖိုအတွက် ကျသင့်သည့်ငွေအား လင်းက ပေးလိုက်သည်။ ဝမ်ဖိုအား ဖိတ်ကျွေးမည့် သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိခဲ့သလို၊ ပေးစရာငွေလည်း မရှိ၍ လင်းကပင် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ လင်းသည် ပန်းချီဆရာကြီးအား လေးစား၍ ကောင်းသောနေရာထိုင်ခင်းများ ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝမ်ဖိုအား အဖော်အဖြစ် လမ်းလျှောက်ရန် ခေါ်သွားသည်။ လင်းသည် မှန်အိမ်ကို ကိုင်ဆောင်လျက် မီးရောင်များ ဖြာထွက်နေသော ရေအိုင်များကို ဖြတ်သန်း၍ လျှောက်ခဲ့သည်။ ထိုညနေတွင် လင်းသည် သူ၏ အိမ်ထဲရံများကို ကြည့်လိုက်သောအခါ အနီရောင် မဟုတ်ဘဲ ပုပ်တော့မည့်လိမ္မော်သီးရောင် ဖြစ်နေသည်ကို သူသတိပြုမိသည်။ သူသည် လွန်စွာအံ့ဩနေမိသည်။

အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း၌ရှိသော ချုံတောကို မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး ဆံပင်ဖြန့်၍ ခြောက်အောင်လှန်းနေဘိသကဲ့သို့ တင်စားနှိုင်းယှဉ်နေမိသည်။ စင်္ကြံ၏ အုတ်ထရံ တစ်လျှောက်၌ ဖြည်းဖြည်း စွာ တွား၍တက်နေသော ပုရွတ်ဆိတ်တစ်ကောင်အား လင်း မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် တိရစ္ဆာန်ပိုးမွှားများကို လွန်စွာကြောက်တတ်သော လင်းသည် ကြောက်အားပို၍ ရုတ်တရက် သတိလစ်သွားသည်။ သူ၏အိမ်တွင် အမိနှင့်အဖေ ကွယ်လွန်ခဲ့သည့် အိမ်ခန်းတွင် ဝမ်ဖိုအား တည်းခိုနေထိုင်ရန် ခွင့်ပြု

လိုက်သည်။

ရှေးဟောင်းခေတ်ကာလက ခလုတ်ပါသောစောင်းကို ပိုက်၍ ဖိုမခပင်အောက်၌ ထိုင်နေသော ရှေးခေတ် ဘုရင့်သမီးတော်၏ရုပ်ပုံကား ချပ်တစ်ချပ် ရေးဆွဲချင်စိတ်။ ဝမ်ဖိုအသည်းနုလုံးထဲ၌ ဆန္ဒပြင်းပြနေသည် မှာ နှစ်ပေါင်း ကြာညောင်းခဲ့လေပြီ။ ယခုထိတိုင် ဒီပန်းချီကားချပ် ရေးဆွဲရန် အမျိုးသမီး ရှာမတွေ့နိုင်ခဲ့ပေ။ လင်းလည်း မိန်းမ မဟုတ်၍ ဆွဲရန် အခက် အခဲ ကြုံတွေ့နေရသည်။ သစ်တော့သီးပင်အောက်၌လည်း အိမ်ရှေ့မင်း သား မြားပစ်နေသည့်ပုံကို ရေးဆွဲရန်ဆန္ဒရှိသော်လည်း မည်သူ တစ်ဦးတစ် ယောက်မျှ စံပြပုံရေးဆွဲရန် မကူညီနိုင်ခဲ့ကြပေ။ နောက်ဆုံးတော့ လင်း သည် သူ၏ဇနီးအား ခြံထဲရှိ ဆီးပင်ကြီးအောက်၌ ပုံရေးဆွဲခံရန် ဝမ်ဖိုကို ပြော၍ သဘောတူ ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ နတ်သမီးတန်ဆာများကို ဝတ်ဆင် ထားပြီး နေဝင်စပြုသော တိမ်တိုက်များကြားမှ မိန်းမငယ်တစ်ဦး သေရ တော့မည်အသွင်ကို ဆောင်ကြဉ်း၍ ငိုကြွေးနေပုံ ပန်းချီကားချပ်တစ်ချပ် ဝမ်ဖို စတင်၍ ရေးဆွဲလေတော့သည်။

လင်းသည် သူ၏ ဇနီးကို ဝမ်ဖိုက ကားချပ်များ ရေးဆွဲရန် သရုပ် ဖော်ခိုင်းနေခြင်းကို အားရဝမ်းမြောက်နေမိသည်။ လင်း၏ဇနီးလည်း တစ်နေ့ ထက်တစ်နေ့ သူ၏ မျက်နှာမှာ ညှိုးငယ်စပြုလာသည်။ သူ၏မျက်နှာသည် လေပူလောင်၍ညှိုးငယ်နေသော ပန်းကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သူမ၏ မျက်နှာ သည် ခြောက်သွေ့နေသောအသွင်ကိုဆောင်နေသည်။ တစ်မနက်၌ လင်း၏ ဇနီးအား ပန်းနုရောင်အသွင်ရှိသော ဆီးပင်၏ အကိုင်းအလက်များကြားတွင် သစ်ကိုင်းအား တွဲလောင်းခို၍ ဆွဲကြိုးချ၍သေနေသည်ကို ဝမ်ဖိုနှင့် လင်း တို့ တွေ့မြင်ရသည်။ လည်စည်းပဝါ၏ ထောင့်အစများသည် သူ၏ ရှည်လျား သောဆံပင်နှင့်အတူ လေထဲ၌ လူးလွန်ပျံ့ဝဲနေသည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လည်း နဂိုထက် ပို၍ကြုံလှိုသွားသည်။ တစ်ချိန်က ရှေးဟောင်းကဗျာဆရာ ကြီးများ စပ်ဆိုထားသည့် အလှမယ်ဘွဲ့ထဲမှ အလှသည် လင်း၏ဇနီး မျက်နှာပေါ်၌ ပေါ်လွင်လျက်ရှိနေသေးသည်။ သေသူတို့၏ အစိမ်းရောင်

သမ်းနေသော မျက်နှာအား ဝမ်ဖို ကြိုက်နှစ်သက်၍ နောက်ဆုံးအကြိမ် အဖြစ် ပန်းချီကားအား ပြီးဆုံးတိုင် ရေးဆွဲခဲ့သည်။ လင်းသည် သူ့ ဆရာ၏ ဘေး၌ မရပ်မနား အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်နေပြီး ဆေးရောင်များအား ဝရ တစိုက် စပ်ပေးနေရ၍ ဇနီးသေဆုံး၍ ငိုကြွေးရမည်ကိုပင် သတိမရတော့ ပေ။

လင်းသည် သူ့မွေးထားသော ကျေးကျွန်များ၊ သူပိုင်ဆိုင်သော ကျောက်စိမ်းတုံးများ၊ ရေကန်ထဲ၌ရှိသော သူ၏ ငါးများအား တဖြည်းဖြည်း နှင့် ရောင်းချပြီး အနောက်တိုင်းမှလာသော ပန်းချီဆေးများကို ဝမ်ဖိုအား ဝယ်ပေးလေသည်။ နောက်ဆုံး မိမိအိမ်ထဲ၌ မည်သည့်ပစ္စည်းမှ မကျန်ရှိ တော့ဘဲ အတိတ်တံခါးကိုပိတ်၍ အိမ်ကိုထားခဲ့ပြီး ဝမ်ဖိုနှင့် ခြေဦးတည့်ရာ ခရီးထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ ဝမ်ဖိုလည်း မြို့ကြီး၌နေရခြင်း မိမိအား လှသည်၊ ရုပ်ဆိုးသည်ဟု ကွဲပြားခြားနားမှုကို သင်ကြားပေးမည့်သူများ မတွေ့ရတော့၍ ငြီးငွေ့မောပန်းစွာ မည်သည့်အရာကိုမျှ စိတ်မဝင်စား တော့ဘဲ နောက်ဆုံးလင်းနှင့်အတူခရီးထွက်ခဲ့ကြရာ ဟန်နိုင်ငံတွင်းရှိ လမ်းမ ကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်လာကြပြီး ဟန်နိုင်ငံထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။

ရွာများ၊ နန်းတော်ကြီး၏ အဝင်အဝနှင့် နေဝင်ဆည်းဆာ အချိန်၌ ပူပင်သောကရောက်သော ဘုရားဖူးများ လာရောက်ခိုလှုံကြသည်။ ပုထိုး ကျောင်းများတွင် ဝမ်ဖိုနှင့် လင်းတို့၏ ဂုဏ်သတင်းမှာ ပျံ့နှံ့နေသည်။ ဝမ်ဖို အား နောက်ဆုံးသူတို့၏ မျက်စိထဲ၌ သူတို့ကြိုက် နှစ်သက်၍ မြတ်နိုးသော ဆေးရောင်များကို ရွေးချယ်တတ်သော ပန်းချီ ပညာတတ်မြောက်သည်ဟု လူတွေက ယူဆထားကြလေသည်။ ခြံစိုက် မွေးမြူရေးသမားများကလည်း သူတို့အား ခြံစောင့်ခွေး ရုပ်ပုံရေးဆွဲပေးပါရန် ဝမ်ဖိုအားတောင်းဆိုကြ သည်။ မြို့စားကြီးများကလည်း စစ်သည်တော်ပုံများ ရေးဆွဲပေးပါရန် ဝမ်ဖို အား တောင်းဆိုကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများကလည်း ဝမ်ဖိုအား ပညာရှိ တစ်ဦးအဖြစ် ရိုသေလေးစားကြသည်။ လူထုကြီးကလည်း ဝမ်ဖိုအား ပန်းချီ

ညောင်ဖြူညိုတတ်သောစုန်း၊ ကဝေအလား ဝမ်ဖိုအား ကြောက်ရွံ့ကြသည်။

ဝမ်ဖိုသည် အဘက်ဘက်မှ သူ့အား ဝေဖန်သောအကြောင်း အချက်များကို လွန်စွာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မိသည်။ ဤကဲ့သို့ပင် ကျေးဇူးတရား သိတတ်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်းနှင့် ကြည်ညိုလေးစားခြင်းတို့၏ သဘောတရား အကြောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ သိမြင်သဘောပေါက်လာတော့သည်။ လင်းသည် အစာအာဟာရအတွက် လူများထံ လိုက်လံတောင်းရမ်းသည်။ သူ၏ ဆရာအိပ်ငိုက်နေချိန်အခိုက်၊ သူသည်ကောင်းမွန်စွာ သူ့ဆရာအား ကာတွယ်စောင့်ရှောက်ပေးသည်။ သူ့ဆရာ ခြယ်မှုန်းသော ပန်းချီကားချပ်များကို ချွတ်ရင်း ဝမ်ဖို၏ ခြေထောက်များအား ယုယစွာဆုပ်နယ်ပေးသည်။ နံနက် မိုးသောက်လင်းစအချိန်တွင် ပန်းချီဆရာအို အိပ်မောကျနေခိုက် အဆုပ်လိုက်ဖူးပွင့်နေသောပန်းများ၏ အနောက်ဘက်တွင်ရှိသော သဘာဝရွှေခင်းကြီးထဲတွင် လင်းက အမဲလိုက်လေ့ရှိသည်။ ညနေစောင်းရောက်သောအခါ တစ်ခါတစ်ရံ ဝမ်ဖိုမှာ လွန်စွာ စိတ်ဓာတ်ကျတတ်၍ မိမိအသက်ကြီးခြင်းကို ဝင်ရှု၍ စိတ်အားငယ်နေမိလေတိုင်း လင်းမှာ ပြုံး၍ သူတို့ ရွှေမှောက်၌ရှိသော ခိုင်မာသည့် ဝက်သစ်ခြံပင်အိုကြီးကို လက်ညှိုးထိုး၍ ညွှန်ပြလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝမ်ဖိုပျော်ရွှင်စရာ ဟာသစကားများကို ပြောဆိုသော အခါလင်းသည် ကျိုးနွံသောအသွင်ဖြင့် နားထောင်ချင်ယောင် ဆောင်နေလေသည်။ တစ်နေ့သောအခါ၊ နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်ကာလ၌ လင်းနှင့် ဝမ်ဖိုသည် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော မြို့တော်ကြီး၏ လမ်းမတစ်ခုပေါ်သို့ လမ်းလျှောက်လာကြသည်။ တစ်ညတာတည်းခိုရန် တည်းခိုခန်းတစ်ခုကို လင်းက လိုက်လံရှာဖွေသည်။ အိုမင်းမစွမ်း၊ ပန်းချီဆရာကြီး ဝမ်ဖိုသည် အေးလွန်း၍ မိမိခန္ဓာကိုယ်အား အဝတ်စုတ်များဖြင့် ထွေးပိုက်ထားလိုက်သည်။

လင်းလည်း ချမ်းလွန်း၍ ဝမ်ဖို၏ ကိုယ်ငွေ့ကို ခိုလှုံရင်း ဝမ်ဖိုနှင့် တပ်၍ အိပ်လေသည်။ နွေဦးပေါက်အချိန် ရောက်စပြုသော်လည်း မြေကြီး၌ နှင်းများခဲနေ၍ အအေးဓာတ်မလျော့သေးပေ။ နံနက် အရုဏ်ဦးအချိန်

ရောက်သောအခါ တည်းခိုခန်း၊ တံစက်မြိတ်အောက်၌ စူးရှသော လူသံများ ကြားရသည်။ ပြင်းထန်သော ခြေသံများ၊ ယခုလို အရက်ဦးတွင် ကြားနေရ ၍ လင်းအဖို့ အတိအကျ မခန့်မှန်းနိုင်ပေ။

ထို့နောက် ကြောက်လန့်၍ တိုးတိုးလေးပြောနေသော အိမ်ရှင်၏ အသံကို ကြားနေရသည်။ ရိုင်းစိုင်း မာကျောစွာ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသော စစ်သည်တော်များ၏အသံကိုလည်း ကြားရပြန်သည်။ လင်းသည် တမြန်နေ့ က ဝမ်ဖိုစားစေရန်အတွက် ကောက်ညှင်းနှင့်ပြုလုပ်ထားသော မုန့်ကို ခိုးယူထားမိ၍ လွန်စွာ မှန်လျှပ်ချောက်ချားနေသည်။ မိမိအား လာရောက် ဖမ်းချုပ်ကြသည်ဟုထင်၍ မနက်ဖြန် ဝမ်ဖိုအား မြစ်ကို ဖြတ်ကူးရန် မည်သူ အကူအညီပေးကြမလဲဟု စဉ်းစားတွေးတောနေမိသည်။

စစ်သည်များလည်း မီးအိမ်များကို ဆွဲကိုင်၍ တည်းခိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ တောက်နေသောမီးလျှံမှာ ကျ၍ပါးသော စက္ကူထရံ အတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်လာ၍ အပြာနှင့် အနီရောင်များ ကွန်မြုနေ သည်။ သူတို့ဆောင်းထားသော သားရေဦးထုပ်ပေါ်တွင် မီးရောင်များ ဖြာထွက်နေသည်။ ပခုံးပေါ်တွင် တင်ထားသော မြားကြိုးမှာခါ၍ လှုပ်သံ ပေါ်ထွက်နေသည်။ သူတို့ဘက်မှ လွန်စွာရိုင်း၍ ကြမ်းတမ်းသောသူတစ်ဦး က အဓိပ္ပါယ်ကင်းမဲ့စွာ အော်ဟစ်နေသည်။ ဝမ်ဖို၏ ကုပ်ပေါ်သို့ သူတို့၏ လက်များတင်ထားကြ၍ ဝမ်ဖိုလည်း သူတို့၏ အင်္ကျီလက်အရောင်နှင့် သူတို့၏ကုတ်အင်္ကျီအရောင်များမှာ မဟပ်စပ်ဘဲ ကွဲပြားခြားနားနေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

ဝမ်ဖိုအား နောက်လိုက်ပါတပည့်များ ခြံရံလျက် စစ်သည်တော်များ နောက်မှ ကြမ်းတမ်းမညီမျှသော ခရီးလမ်းပေါ်၌ လျှောက်စေပြီး စစ်သည် တော်များက သူ့အား ခေါ်ဆောင်သွားကြရာ ဝမ်ဖိုလည်း တစ်လမ်းလုံး ခလုတ်တိုက်၍ မညီညွတ်သောလမ်းများပေါ်တွင် လျှောက်ရင်းလိုက်ပါသွား သည်။ ဖြတ်သန်းသွားလာနေသော လူများက လူဆိုးနှစ်ဦး ဦးခေါင်းဖြတ်ခံရ တော့မည်ဟူသောအသိဖြင့် ဝမ်ဖိုနှင့် လင်း အား ကြည့်နေကြပြီး သူတို့အား

ဝိုင်း၍ လှောင်ပြောင်ကြတော့သည်။ စစ်သည်တော်များက ဝမ်ဖိုမေးသော
 ဇေးခွန်းများအား သရော်၍ လှောင်ပြောင်ကြသည်။ စစ်သည်တော်များသည်
 နိုင်းစိုင်းစွာ မဲ့၍ ဝမ်ဖိုအား ပြန်ဖြေကြသည်။ ဝမ်ဖိုသည် တုပ်နှောင်ထား
 သော မိမိ၏လက်များ၏ဒဏ်က နာကျင်လွန်း၍ ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရ
 သည်။ မည်သည့်အကူအညီမျှမပေးနိုင်သော လင်းသည် ဝမ်ဖိုအား စိုက်
 ကြည့်၍ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျစွာဖြင့် မိမိ၏
 အသည်းနှလုံးထဲ၌ ညင်သာစွာ ငိုကြွေးနေမိသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့ မင်းဧကရာဇ်တိုင်းနိုင်ငံသို့ ရောက်လာကြ
 သည်။ မတ်စောက်၍ ခရမ်းရောင်သမ်းနေသော အုတ်တံတိုင်းကြီးမှာ
 နေဝင်ဆည်းဆာအချိန် အရောင်သမ်းနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ စစ်
 သည်တော်များလည်း ဝမ်ဖိုအား များစွာသော အခန်းများကို ဖြတ်ကျော်စေ
 သည်။ လေးထောင့်နှင့် အဝိုင်းပုံသဏ္ဍာန် ရှိသော အခန်းနံရံများတွင် ရာသီ
 ဥတုများအကြောင်း၊ ယောက်ျားမိန်းမ အသက်ရှည်စေသော အကြောင်းများ၊
 ထူးဆန်းသော အာဏာတန်ခိုးများအကြောင်းကို ရာဇဝင်သက်သေအားဖြင့်
 သရုပ်ဖော်ထားကြလေသည်။ တံခါးများလည်း အလိုအလျောက်လည်ပတ်၍
 တေးသံများ မြူးကွန်နေသည်။ သူတို့၏ ဖွဲ့စည်းထားပုံမှာ ဤမျှဖြစ်၍
 အရှေ့မှ အနောက်သို့ အဟန်အတားမရှိဘဲ ဖြတ်သန်းသွားလာနိုင်သည်
 ဖြစ်၍ ဤနေရာ၌ တန်ခိုးစွမ်းအားနှင့် လျှို့ဝှက်သောအသိဉာဏ်ကို
 ပေါ်လွင်အောင် ဖော်ထုတ်ပေးထားသည်။ ထိုနေရာတွင် အမိန့်ထုတ်ပြန်
 လိုက်သည်နှင့် ထိုအမိန့်ကို တည်စေရသည်။ ရှေးပညာရှိကြီးများ၏
 လေးနက်သော အသိပညာ၊ ထက်မြက်သော အသိဉာဏ်တစ်ခုကဲ့သို့
 ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ကြသည်။ လေတိုက်ခြင်းသည် တဖြည်းဖြည်း အဟုန်
 နည်း၍ လျော့နည်းစပြုလာသည်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ပတ်ဝန်းကျင်အား ဖြိုခွင်းလိုက်၍ အနှိပ်စက်
 ခံနေရသော ဓားစာခံများပင် မအော်ရဲလောက်အောင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်
 နေသည်။ မိန်းမဆိုးတစ်ဦးသည် ခန်းဆီးလိုက်ကာကို မြှောက်လိုက်သည်နှင့်

စစ်သည်တော်များလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားကြသည်။ စစ်သည်တော်အနည်းငယ်နှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော စစ်သားအုပ်စုငယ်တစ်စုသည် မြို့ကောင်းကင်၏သားတော် ထီးနန်းစံရာနေရာထံသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။

အပြာရောင် ပွတ်လုံးတိုင်များဖြင့် မတည်ခုံခံ၍ ဆောက်ထားသော အကာမရှိသော အခန်းတစ်ခန်း၏ဘေးတွင် ပန်းခြံရှိသည်။ ထိုပန်းခြံထဲ၌ ပန်းများဖူးပွင့်ဝေဆာနေသည်။ ပန်းအမျိုးအစားများမှာလည်း လွန်စွာ ရှားပါးသော အမျိုးအစားများဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ကြီးအား ဖြတ်သန်း၍ ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် မည်သည့်ပန်းမျှ အမွှေးရနံ့မရှိကြပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တရားရှုနေသော ရေနဂါးမင်းအား အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်စိုး၍ပင်။ အနံ့များအား ဖျောက်ဖျက်ထားကြသည်။ မည်သည့်ငှက်ကိုမျှ အတွင်း၌ ပျံသန်းစေခြင်း မပြုပေ။ ပျားကောင်များကိုလည်း မောင်းနှင်ပစ်ကြသည်။ မြင့်မားသော အုတ်တံတိုင်းကြီးသာလျှင် ပန်းခြံနှင့် ကျန်သော ကမ္ဘာကြီးတို့ကို ကားဆီးခြားနားထားသည်။ ထိုမှသာလျှင် ခွေးသေလျှင် ပုပ်စော်နံ့၊ တိုက်ပွဲရင်ပြင်၌ ကျဆုံးသော လူသေတို့၏ အနံ့အသက်များ၊ လေသယ်ဆောင်လာခြင်း မပြုနိုင်ရန်နှင့် ဧကရာဇ် ဘုရင်မင်း၏ အကျီလက်အား အနံ့အသက်များ လာရောက်မထိကပ်စေရန် ကာကွယ်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဂန္ဓလရာဇ်အရှင်သခင်သည် ကျောက်စိမ်းနှင့် မွမ်းမံစိခြယ်ထားသော သလွန်ပေါ်၌ ထိုင်နေလေသည်။ အရွယ်အားဖြင့် နှစ်ဆယ်မျှပင် ရှိသေးသော်လည်း သူ၏ လက်များမှာ အရေတွန့်၍ အဘိုးအိုတစ်ဦး၏ လက်များနှင့်ပင် တူသည်။ သူ၏ ဝတ်စုံမှာလည်း ဆောင်းရာသီကို သရုပ်ပေါ်စေသည့် အပြာရောင်နှင့် နွေဦးပေါက်ကို အမှတ်တရ ဖြစ်စေသည့် အစိမ်းရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာလည်း လွန်စွာ ချောမောလှပသည်။ သို့သော် သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် တက်ကြွ လှုပ်ရှားမှု အသွင်အပြင် မတွေ့မြင်ရပေ။ နက္ခတ်တာရာနှင့် ကောင်းကင်ကိုသာ မြင်တွေ့နိုင်သော အမြင့်၌ ချိတ်ဆွဲထားသည့် မှန်ချပ်နှင့်တူသည်။ သူ၏

လက်ဝဲဘက်တွင် ပျော်ရွှင်မှုကို ဖန်တီးပေးနိုင်သော ဝန်ကြီးတစ်ပါးရှိပြီး သူ၏လက်ယာဘက်တွင် အပြစ်ဒဏ် ကွပ်ကဲနှိမ်နင်းသည့် အကြံပေးအရာရှိ အမတ်ကြီးတစ်ဦးရှိသည်။ နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသားများသည် ပွတ်လုံး တိုင်ကြီးများ ခြေရင်း၌ အခစားဝင်နေကြသည်။ ဘုရင်၏ နှုတ်မှမြတ်ဟမည့် စကားသံကို ရေးကြီးသုတ်ပျာ နားစွင့်နေကြသည်။ ဘုရင်သည် စကားပြော နေသောအခါ၌ တိုးတိုးတိတ်တိတ်နှင့် ညင်သာစွာပြောလေ့ရှိသည်။

“တန်ခိုးကြီးသော အရှင်နဂါးမင်း” ဟု ဧကရာဇ်ဘုရင်အား မော ဟိုက်နေသောအသံဖြင့် ခေါ်လိုက်ပြီး “ကျွန်တော်ဟာ ဆင်းရဲပြီး ချိနဲ့နေသူ တစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ နွေရာသီနဲ့ တူပြီး ကျွန်တော်ဟာ ဆောင်း ရာသီနဲ့ တူနေပါတယ်။ ခင်ဗျားမှာ ဘဝတစ်သောင်းရှိပေမယ့် ကျွန်တော်မှာ တစ်ဘဝတည်းရှိပါတယ်။ ဒီတစ်ခုတည်းသော ဘဝဟာလည်း မကြာခင် တုန်ဆုံးတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို ဘာများလုပ်မိသလဲ။ ခင်ဗျားကို ဘယ်တုန်းကမျှ အနှောင့်အယှက်မပေးဖူးတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ လက် တွေကို ချည်၍ တုပ်နှောင်ထားကြတယ်”

“အဘိုးကြီး ဝမ်းဖို၊ ခင်ဗျားက ကျွန်ုပ်ကို ဘာလုပ်သလဲလို့ မေးတယ် မဟုတ်လား” ဟု ဧကရာဇ်မင်းက ဝမ်းဖိုအား မေးလိုက်သည်။

ဧကရာဇ်၏ အသံမှာ လွန်စွာပင်သာယာငြိမ်ညောင်း၍ ဝမ်းဖိုအား ဝမ်းနည်း၍ ငိုချင်လောက်အောင် စိတ်ကို လှုံ့ဆော်ဖန်တီးပေးနေသည်။ ဧကရာဇ်ဘုရင်လည်း သူ၏ဘယ်ဘက်လက်အား မြှောက်လိုက်သည်နှင့် ကျောက်စိမ်းရောင် ကွန်မြူနေသည့် ရေလွှာပြင်သည် ဖိတ်ဖိတ်တောက် အရောင်များ ကွန်မြူ၍လှိုင်းထလာသည်။ ဘုရင်၏ သေးသွယ်သော လက် ချောင်းများကို ကြည့်၍ ဤကဲ့သို့ လက်ချောင်းမျိုး ပိုင်ဆိုင်သော ဘုရင် သော်လည်းကောင်း၊ ဘုရင်၏ ဆွေတော်မျိုးတော်များသော်လည်းကောင်း ဘုရင့်အဆက်အနွယ်၊ မိသားစု၏ပုံများ၊ ရှေးခေတ်က ပုံရေးဆွဲပေးဖူးသလား ဟု ဝမ်းဖိုတွေးတော စဉ်းစား ခန့်မှန်းကြည့်နေမိသည်။ ရေးဆွဲခဲ့ဖူးရင်လည်း ယခု သူ့သေရကျိုး နပ်ပါပြီဟု ဝမ်းဖို စဉ်းစားနေမိသည်။ ဖြစ်နိုင်မည်မထင်

ပေ။ သူတစ်ခါမှ ြှနန်းတော် ထဲသို့ မရောက်ဖူးပေ။ သူ့ရေးဆွဲလေ့ရှိသော ပန်းချီကားများမှာ များသောအားဖြင့် တောသူတောင်သားတို့၏ ပုံများ၊ မြို့ကြီးများ၏ ပုံများ၊ နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသားတို့၏ ပုံများ၊ သင်္ဘောဆိပ် တံတား တစ်လျှောက် တည်ရှိထားသော ကူလီအလုပ်သမားများ၊ မကြာခဏ ရန်ဖြစ် စကားများကြသော စားသောက်ဆိုင်များ၏ ရုပ်ပုံများကိုသာ ဆွဲလေ့ ဆွဲထရှိသည်။

“ဝမ်ဖို၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ခင်ဗျားဘာလုပ်မိသလဲလို့ မေးသလား” ဟု ဧကရာဇ်က ဝမ်ဖိုဘက်သို့ လှည့်၍ လည်ပင်းကို စင်း၍ ခေါင်းလှည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။ ဝမ်ဖိုသည်လည်း အိုမင်းလှ၍ နားကို စွင့်ပြီး ကြီးစားအား စိုက်၍ နားထောင်နေလေသည်။

ခင်ဗျားရဲ့ အမှားကို ညွှန်ပြရမယ်ဆိုရင် “တစ်ချိန်က အဆိပ်ပြင်း တဲ့မြွေဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ တံခါးအသစ်ကို ဖွင့်ပြီး ဝင်လာနိုင်စရာအကြောင်း မရှိဘူး။ တံခါးအသစ်များ ဖွင့်ထားမှ ထိုသတ္တဝါဟာ လျှောဝင်လာပြီး ခင်ဗျား ရဲ့အမှားကို ပြလိမ့်မယ်။

ကျုပ်ဘဝရဲ့ အတိတ်ဟောင်းအကြောင်းအရာကို ပြန်ပြောင်း၍ ပြောရရင် ရှည်လျားတဲ့ အတိတ်ဟောင်း စကြိုကြီးကို ပြန်လျှောက်ရဦးမယ်။ ကျုပ်ရဲ့ဖခင်ကြီးဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ပန်းချီကားချပ်တွေကို စုစည်းပြီး နန်းတော်ရဲ့ လုံခြုံတဲ့အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ လျှို့ဝှက် သိမ်းဆည်းထားတယ်။ ဒီပန်းချီ ကားချပ်ထဲမှာ ဇာတ်ကောင်တွေကို အပြင်သာမန်လူတွေ မကြည့်ရအောင် တားဆီးပိတ်ပင်ထားတယ်။ ဒီအခန်းတွေထဲမှာ ကျုပ် ကြီးပြင်းလာခဲ့တယ် ဝမ်ဖို၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းနဲ့ ဖွဲ့စည်းပေးထားတဲ့အလယ်မှာ ကျုပ် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ဖြူစင်သန့်ရှင်းခြင်းကို အခြားသူများ၏ သောကများ ငြိစွန်းမည်စိုး၍ လူသတ္တဝါတွေနဲ့ လေးလံစွာ ခြားနားထား တယ်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ကျုပ်၏ တံခါးဝရှေ့ကို မဖြတ်သန်းရ။ ကျုပ်တို့ ဒီလူတွေရဲ့ အပူသောကလောင်းရိပ်အောက်ကို ရောက်မည်ကိုပင် လွန်စွာ စိုးရိမ်ပူပန်ကြတယ်။ ကျုပ်ထံ အခစားဝင်တဲ့လူတွေတောင် အဆက်မပြတ်

မြတ်သန်းသွားလာခြင်းကို ကျုပ်ခွင့်မပြုခဲ့ဘူး။ အချိန်လည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တုန်ဆုံးခဲ့တယ်။ခင်ဗျား ရဲ့ ပန်းချီကားတွေဟာ လင်းအရုဏ်မှာ တက်ကြွ တောက်ပနေမယ့် ညနေ နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်ရောက်ရင် မှေးမှိန်တဲ့ အသွေးအရောင်ကိုဆောင်နေတယ်။

ကျုပ် လုံးဝအိပ်မပျော်တဲ့ညတွေမှာ ခင်ဗျားရဲ့ ပန်းချီကားချပ်တွေကို အမြဲထုတ်ကြည့်တယ်။ ၁၀နှစ်တိုင်တိုင် ညတိုင်း အစဉ်အပြတ် ထုတ်ကြည့် ခဲ့တယ်။ မျက်စိမှိတ်လိုက်တာနဲ့ အဆင်းအရောင် ပွင့်ချပ် ရေးဆွဲထားသော ကောဇောပန်းချီကားကို အားလုံးအလွတ် မှတ်မိတယ်။ ဒီကောဇောပေါ်မှာ အဝါရောင် ပိုးဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ပြီး လွတ်နေသော လက်နှစ်ဖက်အား ပေါင်ပေါ်၌ ဖြန့်ထားပြီး ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် ပိုင်ဆိုင်ရမယ့် စိတ်ချမ်းသာမှုများကို မှန်းဆပြီး စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိတယ်။ ကျုပ်ဖြန့်ထားတဲ့ လက်ဝါးအလွတ်ပေါ်မှာ မြစ်ငါးမြစ် စီးဆင်းနေတာကို တွေ့မြင်ရတယ်။ ကျုပ်ကို သတ္တဝါများ ပေါက်ဖွားရာ ကြောက်ခမန်းလိလိ ပင်လယ်ကြီးပိုင်းရံထားတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ပန်းချီကားများကို အသုံးချရင်း ကောင်းကင်ကို ကျောပိုးထားတဲ့ တောင်လုံးကြီးများက ကျုပ်ရဲ့အတွေးခေါ်ကို ပေါ်လွင်အောင် ဖော်ထုတ်ပေးကြတယ်။

“ပင်လယ်ကြီးဟာ ဖြန့်ခင်းထားသော ရေစားပွဲခင်းကြီးနဲ့ တူနေတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ပန်းချီကားက ကျုပ်ကို အသိဉာဏ်ဖွင့်ပေးတယ်။ ပင်လယ်ရေဟာ ပြာလွန်းလို့ ကျောက်ခဲတစ်လုံး ပစ်ချလိုက်ရင် ဖြာထွက်နေသော နီလာကျောက်ကောင်းနှင့်ပင် တူနေပေလိမ့်မယ်။ နီလာကျောက် အစစ်ဟု ထင်မှတ်ကြလိမ့်မယ်”

“မိန်းမတွေလည်း ထွက်ပေါ်လာလိုက်၊ ပြန်အကာအကွယ်ယူလိုက်နဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးများနဲ့ တူနေတယ်။ ပန်းခြံကြားမှ လေသယ်ဆောင်လာသော ပိုးမွှားသတ္တဝါလေးများလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။ နယ်စပ်တံတိုင်းပေါ်ရှိ သေးသွယ်သော ကိုယ်ခန္ဓာရှိသော စောင့်ကြပ်နေကြသည့် စစ်သည်တော်များဟာ ခင်ဗျားတို့၏ အသည်းနှလုံးကို ထွင်းဖောက်နိုင်သည့် မြားသဏ္ဍာန်နှင့်တူကြသည်။ ကျုပ်လည်း နန်းတော်အထက်ရှိ စင်္ကြံအမြင့်

ပေါ်သို့ တက်ပြီး ကောင်းကင်ရှိ တိမ်တိုက်များကို ကြည့်ရှုငေးမောခဲ့သည်။ သို့သော် ဒီတိမ်တိုက်တွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ပန်းချီကားထဲမှာ ရေးဆွဲထားတဲ့ နေဝင်ဆည်းဆာချိန် ပေါ်ထွက်နေတဲ့ တိမ်တိုက်များလို မလှဘူး။ ကျုပ်လည်း ကောက်ရိုးအိပ်စင်ကို စောင်းပြီး မညီမျှသော လမ်းမများပေါ်၌ ကြမ်းတမ်းလှုပ်ရှားမှုများ ဖုံးလွှမ်းထားသည့် ဟန်နိုင်ငံ၏ နယ်များသို့ ကျောက်တုံး၊ ဗွက်အိုင်များကို သတိမမူဘဲ ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ပန်းချီကားထဲမှာ ရေးဆွဲထားတဲ့ ပန်းခြံထဲက ပိုးစုန်းကြူးနဲ့တူတဲ့ မိန်းမများကို မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ မိန်းမတွေရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာအလှဟာ ခင်ဗျားရေးဆွဲခဲ့တဲ့ ပန်းခြံရဲ့အလှနဲ့ တူတယ်။ ကမ်းစပ်မှာရှိတဲ့ ကျောက်စရစ်ခဲတွေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ပင်လယ်တွေကို ရွံ့မုန်းခဲ့တယ်။ ရက်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းခံနေရသော ကျောက်စရစ်များ၏ သွေးရောင်ဟာ ခင်ဗျားပန်းချီကားထဲက သလဲသီးရောင်ထက် ဖျော့တယ်။ ရွာထဲရှိ ပိုးမွှားများဟာ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားရေးဆွဲထားတဲ့ စပါးနှံများ၏ အလှကို ကြည့်ဖို့ အနှောက်အယှက် ဟန့်တားမှုကို ပြုလုပ်ကြတယ်။

အသက်ရှင်နေသော မိန်းမများ၏ ကိုယ်နဲ့သည် သားသတ်ဆိုင်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော အသားများ၏အနံ့နှင့် တူတယ်။ မခံမရပ်နိုင်၊ ကျုပ်စက်ဆုပ်မိတယ်။ သို့သိပ်စွာနေထိုင်ကြသော ကျုပ်၏စစ်သည်တော်များ၏ ရယ်မောသံပင် ကျုပ်၏ အသည်းနှလုံးကို လှိုင်းထစေတယ်။

“ခင်ဗျားဟာ လူလိမ်ပဲ။ ခင်ဗျားကျုပ်ကို လိမ်ညာခဲ့တယ်။ ကမ္ဘာကြီးဟာ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့အရာများ စုပုံထားရာ နေရာကြီးတစ်ခုဖြစ်တယ်” ပန်းချီဆရာဟာ မရပ်မနား ဟာနေတဲ့အကွက်တွေကို ဖြည့်စွက်ခြယ်မှုန်းထားခဲ့လို့ ကျုပ်တို့ မျက်ရည်များ သုတ်နေကြရတုန်းပဲ။ ဟန်တိုင်းပြည်ဟာ အလှဆုံးတိုင်းပြည်မဟုတ်သေးဘူး။ ကျုပ်ဟာ ဧကရာဇ်ဘုရင်မဟုတ်ဘူး။ ဧကရာဇ်ဘုရင်အုပ်ချုပ်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးတိုင်းပြည်ကတော့ . . . ဝမ်ဖို ခင်ဗျား ဝင်ရောက်လာတဲ့ ကောက်ကွေ့သောလမ်းတစ်ထောင်နဲ့ အလင်းရောင်တစ်ထောင် ထွန်းညှိထားတဲ့လမ်းပဲ ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားကတော့ ခင်ဗျားတစ်ဦး

တည်းပဲ အရည်မပျော်နိုင်သော နှင်းထုတောင်တန်းများ၊ မနွမ်းနိုင်သော ဝမုန်းခင်းများအလယ်တွင် အေးချမ်းစွာ အုပ်ချုပ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဂါထာမန္တရားတွေ မန်းမှုတ်ပြီး ခင်ဗျားကို ကျုပ်နှိပ်စက်ရင် ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အယ်လို အသနားခံမလဲ”

“ကျုပ်ဟာ မလိုချင်တာတွေကို ပိုင်ဆိုင်နေရပြီး လိုချင် မက်မော တာတွေကို မပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ခင်ဗျားကို မထွက်နိုင်တဲ့ လှောင်ချိုင့်ထဲမှာ ချုပ်နှောင်ထားမယ့်အစား ခင်ဗျား၏ကမ္ဘာကို အလင်းရောင် စွမ်းအား ပေးနိုင်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့မျက်စိအစုံကို ကျုပ်မီးမြှောက်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိတယ်။ ခင်ဗျား ရဲ့ခက်ရင်းခွလိုဖြာနေတဲ့ လက်နှစ်ဖက်ဟာ လမ်းနှစ်သွယ်ကို ဖြာထွက်စေပြီး ခင်ဗျားရဲ့ အသည်းနှလုံးမြို့တော်ကို ရောက်စေတာမို့ ခင်ဗျားရဲ့ လက်နှစ် ဖက်ကို ခုတ်ထစ်ပစ်ဖို့ ကျုပ် ပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်နေတယ်။ ခုတ်ထစ်ပစ် ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ပြောတာကို နားလည်လား ဝမ်ဖို့”

ဤကဲ့သို့ အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လိုက်သည်ကို ကြားသိသည်နှင့် တပည့် လင်းသည် လွယ်ထားသော ထက်မြက်သည့်ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး မင်းဧကရာဇ်ရှေ့မှောက်သို့ လျင်မြန်စွာ သွားလေသည်။ အစောင့် နှစ်ဦးက လင်းအား ဖမ်းချုပ်ထားပြီး ကောင်းကင်၏ ဧကရာဇ်မင်းလည်း ပြုံး၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဝမ်ဖို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်သိပ်မုန်းတယ် . . .”

ခင်ဗျားဟာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာကို ရယူပိုင်ဆိုင်တတ် တဲ့ အစွမ်းရှိလို့ပဲ” ဟု ပြောရင်း . . .

“ကဲ ဒီခွေးကောင်ကို သတ်လိုက်ကြတော့” ဟု အမိန့်ပေးလိုက် သည်။ လင်းသည် ထခုန်၍ အရှေ့ကိုတိုးလာရာ သူ့၌ ပေကျံမည့် သွေးစက် များ သူ၏ဆရာကိုယ်ပေါ်၌ မစွန်းထင်စေရန် အကာအကွယ်ယူလိုက် သည်။ စစ်သည်တစ်ဦးသည် ဓားကိုမြှောက်၍ လင်း၏ ဦးခေါင်းအား ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ ဦးခေါင်းသည်လည်း လည်ကုပ်မှ ပန်းကလေးကို ဓား နှင့် စင်းသည့်နှယ် လွင့်စဉ်ကျသွားတော့သည်။ အခိုင်းအစေများလည်း

ကျန်ရှိသော အစိတ်အပိုင်းများကို သယ်ဆောင်၍ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ဝမ်ဖိုလည်း စိတ်ဓာတ်လွန်စွာကျ၍ ကျောက်စိမ်းရောင်ကွန့်မြူးနေသော စင်္ကြံပေါ်၌ ငြိစွန်းနေသော ကြက်သွေးရောင်သွေးစက်များအား စူးစိုက်ပြီး ငေး၍ကြည့်နေသည်။

ဧကရာဇ်သည် သူ၏ အစေအပါးဖြစ်သော မိန်းမယုတ်နှစ်ဦးအား အချက်ပြ၍ခေါ်လိုက်ပြီး ဝမ်ဖို၏ မျက်ရည်များကို သုတ်ပေးရန် ညွှန်ပြ လိုက်သည်နှင့် ထိုအစေအပါးနှစ်ဦးက ဝမ်ဖို၏ မျက်ရည်များကို လာသုတ် ကြသည်။

“ဒီမှာ ဝမ်ဖို၊ ခင်ဗျားဘာမှ ငိုနေစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ ဒီအချိန် ဟာ ငိုနေရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး။ မျက်စိများကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နိုင် အောင် အားထုတ်ကြိုးစားရမယ်။ မျက်ရည်များကို ကင်းစင်အောင် ပြုလုပ် ထားရမယ်။ ဒါမှ ကျန်ရှိနေသေးသောအလင်းရောင်ကို ကောင်းစွာ မြင်တွေ့ နိုင်ပေလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ရန်ငြိုးနဲ့ သေစေချင်တဲ့ဆန္ဒ မရှိပါဘူး။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့စိတ်နဲ့ ခင်ဗျားကို ခံစားစေချင်တဲ့စိတ်ရှိလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်မှာ အခြားလုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေရှိသေးတယ်”

“ကျုပ်သိမ်းထားတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ပန်းချီကားတွေထဲမှာ၊ လွန်စွာလှပတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ပြီးဆုံးတိုင်အောင် ဆွဲထားတာ မတွေ့ရဘူး။ ချောင်းတွေ မြစ်တွေဟာ သေးငယ်နေပေမယ့် အားလုံးကို လွှမ်းမိုးထားတဲ့ အထောက် အထားရှိပြီး မပြီးဆုံးသေးတဲ့အတွက် ခင်ဗျားပြီးဆုံးအောင် ရေးဆွဲရမယ်။ ခင်ဗျားပန်းချီကားဟာ အကြမ်းအဆင့်မှာပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒီပန်းချီကားကို တောင်ပေါ်မှာ ခင်ဗျားတစ်ဦးတည်း ရေးဆွဲနေတဲ့အချိန်မှာ ငှက်တစ်ကောင် ပျံသန်းသွားတာ ခင်ဗျား သတိမထားမိဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် ကလေးငယ် တစ်ယောက် ဒီငှက်နောက်ကို ပြေးလိုက်သွားတာ၊ သတိမထားမိဘူးနဲ့ တူတယ်။ ငှက်နှုတ်သီးနဲ့ ကလေးရဲ့ပါးတွေကို ရေးဆွဲနေရတာနဲ့ အပြာ ရောင် ရေစီးအဟုန်ကို အပြီးသတ်ဖို့ မေ့နေခဲ့တယ်။ ကျောက်ဆောင်တွေ

ကို ရေးဆွဲ တဲ့နေရာမှာလည်း ကျောက်ဆောင်ရဲ့ အနားတွေကို မသိမ်းသွင်း ရသေးဘူး။ ပင်လယ်ကြီးကို အနားသတ်ဖို့လည်း ခင်ဗျားမေ့ထားခဲ့တယ်။

ဝမ်ဖို့ ခင်ဗျားအတွက် ကျန်ရှိသေးသော အလင်းရောင်အချိန် ကာလအတွင်း ဒီပန်းချီကားကို ပြီးဆုံးအောင် ရေးဆွဲစေချင်တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ နောက်ဆုံးလျှို့ဝှက်ချက် လေးများပါမကုန် အားသွန်မာန်တက် ရေးဆွဲ သရုပ်ဖော်ပေးစေချင်တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ပြုတ်လုနီးလက်ချောင်းတွေဟာ ရေးဆွဲရမယ့် ဟိုကားချပ်ပေါ် မှာ တုန်လှုပ်နေစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ အဓိကလိုအပ်ချက်တွေဟာ ခင်ဗျား ပန်းချီကားရေးဆွဲနေတုန်း အလိုအလျောက် ဝင်လာကြမှာပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ သေခါနီး မျက်လုံးတွေဟာ လူ့ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပါယ်အကြောင်းကို ပီပြင်စွာ ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်ဦးမှာ သေချာတယ်။

ဒါ ကျုပ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲ ဝမ်ဖို့။ ဒီကားချပ်ကို ပြီးဆုံးဆောင် ရေးဆွဲဖို့ ကျုပ် တိုက်တွန်းချင်တယ်။ ခင်ဗျား မျက်စိမကွယ်ခင် ငြင်းပယ် မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ လက်ရာအားလုံးကို မီးရှို့ပစ်လိုက်မယ်။ ခင်ဗျားလည်း ဘာနဲ့ တူနေမလဲဆိုတော့ သားကို သတ်ခဲ့ပြီး ပစ္စည်းဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ အဖေနဲ့ တူနေပေတော့မယ်။ အခုလို ခိုင်းရခြင်းဟာ ကျုပ် သဘောကောင်းမှုပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်။ ပန်းချီကားဟာ ခင်ဗျားအဖို့ အမွန်မြတ်ဆုံး ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်သလို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ခင်ဗျားကို စုတ်တံနဲ့မင်ရောင်များ ပေးခြင်းဖြစ် တယ်။ သေရတော့မည့်ဆဲဆဲ လူတစ်ယောက်ကို နောက်ဆုံးပျော်ရွှင်စေရန် မိန်းမရွှင်ကလေးတစ်ဦးနဲ့ အတူတူအိပ်ဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

ဧကရာဇ်မင်း အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် အခိုင်းနှစ်ဦးက ဝမ်ဖို့၏ မပြီးသေးသော ပင်လယ်ပြင်နှင့် ကောင်းကင်ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို သယ် ဆောင်လာကြလေသည်။ ဝမ်ဖို့လည်း မျက်ရည်ကို သုတ်၍ ပြုံးလိုက်သည်။ ဒီပန်းချီကားချပ်အသေးလေးဟာ သူ့ရဲ့ ငယ်ရွယ်စဉ်ဘဝကို ပြန်ပြောင်း၍ သတိရစေရန် လှုံ့ဆော်နေသောကားချပ်တစ်ချပ်ဖြစ်ပြီး ယခု ဒီစိတ် ဓာတ်မျိုးကို ပြန်လည်ရရှိခံစား၍ ရေးဆွဲနိုင်တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း ဝမ်ဖို့

စဉ်စားနေမိသည်။ တစ်ခုခု လိုအပ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဝမ်ဖိုစတင်
 ရေးဆွဲသည့် အချိန်ကာလတုန်းက တောတောင်ရေမြေများကို ကောင်းမွန်စွာ
 မလေ့လာရသေးပေ။ ပီပြင်စွာ မွမ်းမံခြယ်မှုန်းနိုင်စွမ်း မရှိပေ။ ဝမ်ဖိုသည်
 အခိုင်းအစေလှမ်းပေးလိုက်သော စုတ်တံများအထဲမှ စုတ်တံတစ်ချောင်းအား
 လှမ်းယူလိုက်ပြီး ပင်လယ်ထဲ၌ လိုအပ်နေသော အပြာရောင် ရေစီးကြောင်း
 ကို စတင်ဆွဲတော့သည်။ အစေအပါးတစ်ဦးက ဝမ်ဖို၏ခြေရင်း၌ ဆေးရောင်
 အမှုန်များအား ထောင်း၍ ရောစပ်ပေးနေသည်။ ဝမ်ဖိုသည် သူ၏ ကားချပ်
 ကို ပြီးဆုံးတိုင် မဆွဲနိုင်တော့ဘဲ လင်းအား တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေသည်။

ဝမ်ဖိုသည် တောင်ထိပ်၌ ရှိသော တိမ်တိုက်များအား ပန်းဆီရောင်
 စတင်ခြယ်မှုန်းသည်။ ရေပေါ်မှာလည်း လှိုင်းရစ်ကလေးများ ကွန်မြူစွေပြီး
 ပို၍ တည်ကြည်ခုံညားစေသည်။ ကျောက်စိမ်းလမ်း မှာ စွတ်စိုလာသည်ဟု
 ထင်ရသည်။ အလုပ်ခွင်၌ အာရုံစိုက်နေသော ဝမ်ဖိုသည် ဒူးဆစ်အထိ
 ရောက်နေသော ရေအလယ်၌ ပန်းချီဆွဲနေခြင်းကို သတိမထား၊ ဂရုမမူခဲ့ပေ။

သေးငယ်သော လှေကလေးမှာ တဖြည်းဖြည်း ဆွဲရင်းကြီးထွားလာ
 ပြီ။ ပန်းချီကားချပ်မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးထားသည်။ အတောင်ပံ
 ခတ်သံကဲ့သို့ တက်မ ခတ်သံများ အဝေးမှာ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အသံမှာ
 တဖြည်းဖြည်း အရှေ့ဘက်သို့ တိုးဝင်လာပြီး အခန်းထဲသို့ ပျံ့နှံ့လွှမ်းမိုးသွား
 တော့သည်။ ထို့နောက် လှော်တက်၏ အဖျားမှ ကျဆင်းနေသော ရေစက်သံ
 များမှာလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေသည်။ မီးတောက်မီးလျှံနှင့် တူသော
 နေလုံးကြီးလည်း ဝမ်ဖို၏ရှေ့မှောက်၌ ကွယ်ပျောက်စပြုလေပြီ။ နန်းတွင်းသူ
 နန်းတွင်းသားများ မလှုပ်မယှက်နေရာမှ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ပြီး ခြေဖျား
 ထောက်၍ လျှောက်ကြရလေသည်။ ရေမှာလည်း တစ်စတစ်စနှင့် ပြည့်တက်
 လာပြီး နန်းတော်ကြီး၏အလယ်ကို ဖုံးလွှမ်းထားလိုက်သည်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်း
 မှာလည်း သိပ်သည်းလွန်းသော မျက်ရည်စက်ကျသံကိုပင် ကြားနိုင်သည်ဟု
 တင်မှတ်ရသည်။

“လင်း ပါလား” နေ့တိုင်း ဝတ်လေ့ဝတ်ထရှိသည့် အင်္ကျီဟောင်း

ဘတ်စုံနှင့် လင်းကိုတွေ့မြင်ရသည်။ စုတ်ပြုနေသော သူ့အင်္ကျီအား အချိန်
ခရ၍ ပြန်မပြင်နိုင်ခဲ့ပေ။ သို့သော် သူ၏လည်ပင်းတွင် အနီရောင် လည်
စည်း ပတ်ထားတာကို ဝမ်ဖို သတိပြုမိလိုက်သည်။

ပန်းချီကို ဆက်ဆွဲရင်း ဝမ်ဖိုက သူ့အား ညင်သာစွာ စကားပြော
လိုက်သည်။

“လင်း ခင်ဗျားသေပြီလို့ ကျုပ်ထင်နေတာ”

“ခင်ဗျားအသက်ရှင်နေတုန်း ကျုပ်ဘာကြောင့် သေရမှာလဲ” ဟု
လင်းက ဝမ်ဖိုအား လေးလေးစားစား ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

လင်းသည် သူ၏ ဆရာအား လှေပေါ်သို့တက်ရန် ဖေးမ၍ တွဲခေါ်
လိုက်သည်။ ကျောက်စိမ်းရောင်သန်းနေသော ခေါင်မိုး၏အရိပ်မှာ ရေထဲ၌
တွန်ပြုနေသည်။ လင်းလည်း လိုဏ်ဂူအောက်မှ လှေလှော်၍ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။ နန်းတွင်းသားများ၏ ရှည်လျားသော ကျစ်ဆံမြီးများမှာ ရေပေါ်၌
နှစ်မျောနေ၍ မြွေများနှင့်ပင် တူနေသည်။ ဖျော့နေသော ဧကရာဇ်မင်း၏
မျက်နှာနှင့် သူ၏ ဦးခေါင်းမှာလည်း ကြာပွင့်ကဲ့သို့ ရေပေါ်၌ မျောနေသည်။

“ကြည့်ပါဦး တပည့်လင်း” ဟု ဝမ်ဖိုက ညည်းတွား၍ ပြောလိုက်
သည်။ “မကောင်းတဲ့ သူတို့တစ်တွေ သေကြရတော့မယ်။ သူတို့အားလုံး
သေကြဖို့ ဖြစ်ပေါ်လာတာပဲ။ ဧကရာဇ်ဘုရင်ကို ရေနစ်သတ်ဖို့ ရေလုံ
လောက်စွာရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သံသယ မဖြစ်ဘူး။ ဒီတော့ ဘာလုပ်ကြ
မလဲ။”

“ဘာမှ မကြောက်နဲ့ဆရာ” ဟု လင်းက ဝမ်ဖိုအား တိုးတိုးလေး
ပြောလိုက်သည်။ မကြာခင် သူတို့ ခြောက်သွေ့ခြင်းကို ခံစားကြရတော့မှာ
ပဲ။ သူတို့ရဲ့ အင်္ကျီလက် စွတ်စိုတယ်ဆိုတာတောင် သူတို့ သတိရကြမှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဧကရာဇ်ဘုရင်တစ်ဦးတည်းသာ ပင်လယ်ရဲ့ အတွေ့အကြုံ
ကို ခံစားရမှာပဲ။ ထို့နောက် ဆက်၍ “ပင်လယ်ကြီးဟာ လှပါတယ်။ လေက
လည်း သိပ်ကောင်းတယ်။ ပင်လယ်ငှက်တွေလည်း အသိုက်လုပ်နေကြပြီး
ဒီပင်လယ်ကြီးကို ဆန်ပြီး အခြားတိုင်းတစ်ပါးကို သွားကြပါဖို့လားဆရာ”

“သွားကြမယ်” ဟု ပန်းချီဆရာအိုက သွတ်လက်စွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဝမ်ဖိုလည်း တက်မအား ဆုပ်ကိုင်ထား၍ လင်းကလည်း ကိုယ်ကိုကိုင်၍ တက်များကို လှော်ခတ်တော့သည်။ တက်၏ ရိုက်ခတ်သံများမှာ အခန်းတစ်ခန်းလုံးကို ဖုံးလွှမ်း ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ တည်ကြည်မှန်တန်သော နှလုံးသား၏ အသံနှင့်ပင် တူနေသည်။ ရေအမြင့်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လျော့ဆင်းလာပြီး ကျောက်တုံးကြီးများလည်း ပွတ်လုံးတိုင်များအသွင်သို့ ပြန်ပြောင်းသွားကြသည်။ ကျောက်စိမ်းရောင် ကွန်မြူနေးသော လမ်းမပေါ်၌ ရှားပါးသောရေအိုင်ကလေးများ တဖျတ်ဖျတ်နဲ့ လက်နေသည်။ နန်းတွင်းသားများ၏ ဝတ်စုံမှာ ခြောက်သွေ့နေလေပြီ။ ဧကရာဇ်ဘုရင်၏ အနွေးထည်အင်္ကျီ၌ ကွပ်ထားသော အနားတွင် ရေမြှုပ်အလွှာများ စွတ်စိုနေဆဲပင်။

ပြီးဆုံးသွားသော ပန်းချီကားလိပ်အား ဝမ်ဖို စားပွဲနိမ့်တစ်လုံးပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်သည်။ ကားချပ်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးထားသော လှေတစ်စင်းသည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ထွက်ခွာစပြုနေသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ပင်လယ်ထဲ၌ လှေ၏ နောက်တွင် ရေမြှုပ်ကြောင်းများ လှိုင်းထ၍ ကျန်ခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်နှာကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရတော့ပေ။ သို့သော် လင်း၏ လည်စီးပဝါအနီနှင့် ဝမ်ဖို၏ မုတ်ဆိတ်ရှည်မှာ လေထဲတွင် ဖုံးစဲနေကြသည်။

တက်မသံများ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဆိတ်ငြိမ်လာသည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရပ်စဲသွားကြသည်။ အဝေးသို့ လှေထွက်ခွာ သွားသည်နှင့် အသံများလည်း တစ်စတစ်စ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ဧကရာဇ်မင်းသည် ကိုယ်ခန္ဓာကို ညွတ်၍ မျက်လုံးများပေါ်သို့ လက်ကိုအုပ်၍ အဝေးသို့ မှန်းပြီး စူးစိုက်စွာ ဝမ်ဖို၏လှေကို ကြည့်နေလေသည်။ လှေသည် ပင်လယ်ပြင်ပေါ်၌ အစက်ကလေးတစ်စက်အသွင် ပေါ်နေပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေဝင်ဆည်းဆာချိန်၌ ပျောက်ကွယ်စပြုလေတော့သည်။ ရွှေဝါရောင်

သန်းနေသော မြူဒိုးများ ဆိုင်းနေပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပင်လယ်ကြီးကို လွှမ်းခြုံလိုက်သည်။ ကျောက်တုံးကြီးများ ဝန်းရံထားသော ပင်လယ်ဘက်ဆီ သို့ လှေသည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ရွေ့လျားထွက်ခွာသွားတော့သည်။ ကျောက်ဆောင်များ၏ အရိပ်လည်း ပင်လယ်ပြင်ပေါ်သို့ လျှောက်စုတ်နေလေသည်။ ရေမြုပ်တန်းလည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ ပန်းချီဆရာကြီး ဝမ်ဖိုနှင့် သူ၏ တပည့်လည်း ဝမ်ဖိုစီရင်ရေးဆွဲထားသည့် ကျောက်စိမ်းပြာ ပင်လယ်ကြီးထဲ၌ ထာဝရ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့သည်။

x x x

ဘာသာပြန်သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

၁၉၃၉ခုနှစ်တွင် ဒေါက်တာ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်ကို ရန်ကုန်မြို့လယ် ဆူးလေဘုရားအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ဖခင်သတင်းစာ ဆရာကြီး ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်နှင့် မိခင်စာရေးဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော် ဒေါ်မမလေးတို့မှ ဖွားမြင်ခဲ့ပါသည်။ ငါးနှစ်သမီးအရွယ်မှစ၍ စိန်ဂျွန်းကွန်ဗင့် မိန်းကလေး ကျောင်းတွင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ဆယ်နှစ်ခန့် ပညာသင်ကြားပြီး ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်ခင်လေးမြင့်မှာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးနောက် တက္ကသိုလ်၌ ပြင်သစ်စာပေကို လေးနှစ်မျှ လေ့လာသင်ယူခဲ့ပြီး ပြင်သစ်ပြည် Sorbonne တက္ကသိုလ်သို့ ပညာတော်သင်အဖြစ် ငါးနှစ်ကြာမျှ ပြင်သစ်စာပေကို သွားရောက်သင်ကြား ဆည်းပူးလေ့လာခဲ့ပြီး ဝိဇ္ဇာတန်းကို ပြင်သစ်စာပေနှင့် အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ပြင်သစ်ပြည်၌ 'မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့' နှင့် 'ပါရဂူ'ဘွဲ့များကို ဆက်လက်၍ ပြီးဆုံးတိုင် သင်ကြားခဲ့ပါသည်။

ဒေါက်တာဘွဲ့အတွက် ကျမ်းပြုရာတွင် "မင်းသားလေး" ဝတ္ထုကို ရေးသော စာရေးဆရာကြီး Saint-Exupéry ကို ကျမ်းပြုရန် ဒေါ်ခင်လေးမြင့်က ရွေးချယ်လိုက်ပါသည်။ အောင်မြင်စွာ ကျမ်းပြုပြီးနောက် ၎င်းစာရေး

ဆရာကြီးရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုစာအုပ်များအနက်မှ မင်းသားလေးကို မြန်မာ
ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်ခင်လေးမြင့်သည် ပြင်သစ်စာ သင်ကြားနေသည့် သက်တမ်း
မှာ ၃၅နှစ် ခန့်ရှိပေပြီ။ ဘာသာခြား သိပ္ပံတွင် လက်ထောက် ကထိကအဖြစ်
၁၃နှစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ယခု ပြင်သစ် Alliance Francaise
ကျောင်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည်မှာ ၁၅နှစ် ရှိခဲ့ပါ ပြီ။ သူမသည်
ပြင်သစ်ပြည် French Academy က ပေးခဲ့သော Chevalier dans
l'ordre des Palures Académiques အကယ်ဒမီဘွဲ့ကိုလည်း အောင်မြင်
ကောင်းမွန်စွာ ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

EN ATTENDANT SIMONE NÖELLE CHATELET

စီမုန်အား စောင့်ကြိုလျက် . . .

Gaston Cher doux သည် သူ၏ ရှေ့မှောက်၌ ရောက်လာကြသော ခြံစိုက်မွေးမြူရေးအလုပ်သမားများ၏ ဖောင်းကြွနေသော ရုပ်ပျက်ချိုယွင်းနေသော ကြမ်းတမ်းသည့် လက်များအား တစ်ဦးချင်း ကိုင်ဆုပ်၍ နှုတ်ဆက်နေလေသည်။

မြေပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြသော ထို ကျား၊ မ အုပ်စုသည် သူတို့၏ နှုတ်မှ နှစ်သိမ့်မှုစကားများ မြွက်ဟမပြောဆိုနိုင်ကြ၍ ယခုလို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

Gaston သည် သူ၏ မျက်စိအား မော့၍ မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်နိုင်ခဲ့ပေ။ သူ၏ မိတ်ဆွေများသည် သူ့အနားသို့ ဝိုင်း၍ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့၏နှုတ်ဆက်ခြင်းကပင် Gaston အဖို့ လုံလောက်နေပေပြီ။ လက်အား ဆွဲကိုင်သည်နှင့် သူတို့၏ လက်ပုံသဏ္ဍာန်ကိုပင် ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ ချိုင့်ဝင်၍ ခွက်နေသောလက်များ၊ ကောက်နေသော လက်ဆောင်းမှီသောလက်များ၊ အကြောများထောင်နေသောလက်များ၊ စွန်းထင်းနေသောလက်

များ၏ ပိုင်ရှင်များအား တပ်အပ် ခန့်မှန်းသိကျွမ်းနေပြီးသားဖြစ်သည်။ သူ၏ တစ်ခုတည်းသော စွဲလမ်းနေသည့်အသိမှာ Simone ကိုယ်ပေါ်၌ ဖုံးအုပ်ထားသော သဲများ မြေကြီးများသာ မြင်ယောင်နေသည်။ မီးခိုးရောင် ခြံစောင်အား ဖြန့်၍ ဗားနစ်ရောင်တောက်ပြောင်နေသော အခေါင်း၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုခြံစောင်ဖြင့် ထွေးပိုက် လွှမ်းမိုးထားခြင်းအောက်မှ Simone ၏မျက်နှာအား မြင်ယောင်နေမိသည်။

မွန်းတည့် (၁၂) နာရီ ထိုးလေပြီ။

သေးငယ်သော သင်္ဘော၏သံတံခါးအား သူပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ရွာ၏ အဓိကလမ်းအတိုင်း ပြန်၍ တက်သွားသည်။ သူ၏ အိမ်၌ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်များ အနားရောက်သည်နှင့် သိကျွမ်းနေသော အသံများ စားသောက်ရန် ပြင်ဆင်နေခြင်းကို ကြားနေရသည်။ Gaston သည် ခြေလှမ်းသွက်သွက်လေး လျှောက်လာသည်။

သူ့ဇနီးအား သင်္ဂြိုဟ်ပြီး၍ နံနက်စာစားရန် နောက်ကျရောက်လာခြင်းမဟုတ်ပေ။ ခြံတံခါးအား တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး မီးဖိုတွင်းရှိ အခန်းဆီးအား ဂရုတစိုက် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ မီးဖိုထောင့်တစ်နေရာမှ လက်လှမ်းပြမည့် သူ၏ဇနီး မရှိတော့ပေ။

St. Queutin မှ မောင်နှမ တစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်သူညီအစ်ကို မောင်နှမများ နောက်ဆုံးနေ့အထိ လာရောက်နှစ်သိမ့်ကူညီခဲ့ကြပြီး ပြန်သွားကြ၍ ယခုမှပင် သူလည်း စိတ်သက်သာရာရလေတော့သည်။ သူမ၏သားထံ ပြန်လာသော အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်သူ မာဒမ် Amiche သည်ပင် လွန်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။

သူငယ်ချင်းအခန်းအတွင်းရှိ အင်္ကျီချိတ်တံတွင် သူ၏အပေါ် ဝတ်စုံအနက်အား ချိတ်ထားလိုက်ပြီး အိမ်အဝင်ဝတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ခေါင်းစွပ် သိုးမွေးဆွယ်တာ အဟောင်းတစ်ထည်အား ကောက်စွပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂရုတစိုက်ဖြင့် ဖယောင်းပုဆိုးခင်းထားသော ထမင်းစားခန်းတွင် စားသောက်ရန် စားပွဲပြင်လေတော့သည်။ သူတို့၏ နာမည်

ထိုးထားသော လက်သုတ်ပဝါများအား သွားယူပြီး လက်သုတ်ပဝါညှပ်သော ခွက်များထဲတွင် ထည့်ထားလိုက်သည်။ အပြာနှင့် အဖြူရောင်ရှိသော ဆေးလုံးများအား သူမအတွက် ပြင်ဆင်ထားပြီး သူ့အတွက် အဝါရောင် ဆေးလုံးများလည်း ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်သည်။ ပေါင်မုန့်ခြောက် ဘူးသစ် တစ်ဘူးအား ဖောက်လိုက်ပြီး မုန့်ချပ်များအား အဆင်သင့် ဆွဲထုတ်ထားလိုက်သည်။ ဇွန်းများကိုလည်း လွယ်လင့်တကူ ကောက်ယူသုံးစွဲနိုင်ရန် အစီအရီ တင်ထားလိုက်သည်။ Simone အရောင်တင်လေ့ရှိသောဒန်နှင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ခွက်၏ကိုင်းအား မ,၍ စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူထိုင်ချလိုက်ပြီး Simone အား စောင့်နေရုံသာ ပင်ရှိသည်။

တိုင်ကပ်နာရီမှ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်တီးလိုက်သော အချက် (၃) ချက်၏ အသံကြောင့် သူသည် လန့်၍ပင် ထခုန်တော့မည့်အသွင် ဆောင်နေသည်။ မောပန်းလွန်း၍ အိပ်ပျော်တော့မည့် အသွင်ဖြင့် သူ့အား တွေ့မြင်ရသည်။ မောပန်းခြင်းအား ပြန်လည်၍ အရှိန်သတ်လိုက်ပြီး လှုပ်ရှားမှုအား အတိုင်း အတာ သတ်မှတ်ခြင်း ပြုလိုက်ပြီး စားပွဲအား ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်ရပြန်သည်။ ဖန်ခွက်များ၊ ပန်းကန်များ၊ မစွန်းမထင်းသေးသော စားပွဲခင်းများ၊ လက်ဆေးခွက်ပေါ် တင်ထားလိုက်ပြီး မီးဖိုထဲ၌ ဆေးပြား အရောင်စုံများအား ပန်းကန်လုံးထဲသို့ ပြန်လည် ထည့်လိုက်သည်။ လက်သုတ်ပဝါများအား ပြန်လည်လိပ်လိုက်ပြီး နေရာတကျ ပြန်ထားလိုက်သည်။ အဝတ်ဟောင်းများအား ပြန်ခေါက်လိုက်ပြီး အစီအရီ နေရာတကျ ထားလိုက်သည်။ သူသည် စိုက်လက်စ ခြံကလေးအား တစ်နေ့လုံး စိုက်ပျိုးရင်း အချိန်တုန်ဆုံးစေတော့သည်။ ညနေစောင်း ခုနှစ်နာရီမတ်တင်း ရှိသွားလေပြီ။ ပေတုံ့နေသောရေပိုက်များအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ပွတ်၍ သဲများအား ခါချလိုက်ပြီး ရေပိုက်များအား လွှတ်ချလိုက်ပြီး သူ၏ လျှောက်နေသော ဖိနပ်အရည်အား တစ်ဖန် အပေါ်သို့ ပြန်လည်ဆွဲတင်လိုက်သည်။

သံတံတိုင်း၏ လှေကားများ ခါတိုင်းထက် ပို၍ မြင့်နေသည်ဟု

သူထင်မိသည်။ ဝီရိအတွင်းမှ ပန်းကန်ပြားနှစ်ချပ်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။
 စွပ်ပြုတ်သောက်သော ပန်းကန်များချရာတွင် တစ်ခဏမျှ ငေးဝိုင်နေမိ
 သည်။ ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်၊ ဇွန်းခက်ရင်းများ (ဇွန်း၊ ခက်ရင်းများချရန် မမှတ်
 မိတော့၍ ပြန်လည်စဉ်းစားနေရပြန်သည်။) အမှတ်မထင် ညစာစားရန်
 စားပွဲပြင်ထားလိုက်သည်။

(၇) နာရီတိတိထိုးသောအခါ သူ့နေရာ၌ ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်ပြီး
 သူ့မအား စောင့်နေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများမှာ လွတ်နေသော ကုလားထိုင်
 ဘက်သို့သော်လည်းကောင်း၊ ဖြူဖွေးနေသော ပန်းကန်နှင့် အမည်ထိုးထား
 သော လက်သုတ်ပဝါအားလည်းကောင်း၊ တစ်လှည့်စီ စိုက်၍ ကြည့်နေမိ
 သည်။ ကမ္ပည်းထိုးထားသော Simone ၏ အမည်မှာ တစ်ဖန်ပြောင်း၍
 MOINES, OMISE စသော သူ့မအမည်အား ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ 'N'
 စာလုံး ပျောက်နေပြန်သည်။ သူသည် ထိုနာမည်အား စိုက်၍ကြည့်နေရာ
 အချိန်အနည်းငယ် ကုန်ဆုံးစပြုလာသည်။ လွတ်လပ်နေသော ကုလားထိုင်
 ပေါ်တွင်လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ လာရောက်၍ ထိုင်ခြင်းမပြုပေ။
 စိုက်၍ကြည့်နေရာ ဟာနေသော အချိန်ကာလမှာ အသည်းမှစိမ့်၍ အင်္ကျီ
 ပေါ်သို့ထွက်နေသော သွေးကွက်ကဲ့သို့ ကျယ်ပြန့်စပြုလာတော့သည်။

(၈) နာရီထိုးသောအခါ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ သူသည် စားပွဲအား
 ပြန်လည်သိမ်းလိုက်သည်။ သူ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး သူ၏ ခုတင်
 ဘယ်ဘက်နံဘေးတွင် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရန် လဲလျောင်းကာ အဝတ်
 များပင် မချွတ်တော့ဘဲ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ငှက်များ၏ အသံများက သူ့အား နိုးစေလိုက်ပြီး ကျောင်းဆရာမ
 မက်ဒ်မ္မာလဲလ်ဘာရေး (Baillet) ၏ ခွေးဟောင်သံနှင့်အတူ အိပ်ရာမှ
 ထလိုက်သည်။ လှုပ်ရှားမှုတစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း ရွာစွန် ရွာဖျား
 အထိ တုန်လှုပ်ချောက်ချား သံသယဖြစ်တတ်ကြသည်။

သူသည် အအေးဒဏ်ကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။ တဖွားဖွား
 ရွာနေသောမိုးက ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်လက်တန်းများအား စွတ်စိုစေ

သည်။ ထိုနည်းလည်းကောင်း ဆိုဖာပေါ်တွင် တင်ထားသော အမှီပေါ်၌ Simone တင်လေ့ရှိသော လျှော်ပြီးသား အဝတ်အထည်များမှာ စွတ်စိုနေသည်။ သူ၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်း၌ စူးရှစွာထိုးလိုက်ခြင်းကို သူခံလိုက်ရသည်။ သူ၏ အူမအတွင်း စူးစူးရှရှနာကျင်မှုတစ်ခုက သူ့အားထိုးလိုက်သည်။

ဗီရိုထဲ၌ တပ်ဆင်ထားသောမှန်ချပ်ထဲတွင် သူ၏ရုပ်သဏ္ဍာန်အား ကောင်းမွန်စွာ မြင်နိုင်၍ သူ၏ရုပ်မှာ ပျက်ချင်းမလှပျက်နေပေပြီ။ သူတောင်းစားတစ်ဦး၏အသွင်ကိုလည်း ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ ဘယ်လိုနည်းနှင့်ပဲ ဖြစ်စေ၊ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်များကို ဆက်လက်၍ လုပ်ကိုင်ရပေဦးတော့မည်။

ထို့နောက် မီးဖိုထဲရှိ ကော်ဖီမှုန့်ကြိတ်စက်အား ယူ၍ ပေါင်ကြားထဲတွင် ညှပ်ကိုင်သည်။ သူ၏ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သည့် ဘဝထဲ၌ မေ့ဆေးပေးထားခြင်း ခံနေရသလို အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့စွာ စက်အား လက်နှင့်လှည့်နေသည်။ လှုပ်ရှားနေသော သူ၏လက်နှစ်ဖက်အားကြည့်ရင်း “စန္ဒရားတီးဖို့ ကောင်းတဲ့၊ လှတဲ့လျက်ချောင်းတွေပဲ”ဟု မကြာခဏ Simone က သူ့အား ပြောဖူးသည်။ ကော်ဖီအဆင့်သင့်ဖြစ်သောအခါ ပန်းကန်လုံးထဲ သကြားများထုတ်လိုက်ပြီး အိမ်တွင်း၌ဝတ်သော ဖိနပ်အား စွပ်လိုက်သည်။ သူ၏ ဇနီးနှင့် ထိုင်လေ့ရှိသော ကျောက်ခုံရှိရာသို့ ထွက်သွားပြီး ထိုနေရာတွင် သူမ ခေါ်မည့်အသံအား နားစွင့်နေသည်။ ရွာသူရွာသားများ နိုးကြမည့် အချိန်ကို စောင့်ကြိုနေသည်။ လူတွေ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံပြောဆိုကြမည့်အချိန်ပင် ရောက်တော့မည်။ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သည့် ဘဝထဲမှာ သူ့အဖို့တော့ ဒီအချိန်ဟာ အသာယာဆုံး အချိန်ပင်ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ အထီးကျန်သောဘဝကို တွေး၍ ရင်မောနေမိသည်။ လူများသည်လည်း အိပ်ရေးမဝသေးသော ထုံကျင်မှု လောင်းရိပ်အောက်၌ ရှိနေကြသေးသည်။

ကလေးသူငယ်မှစ၍ အသက်အရွယ်မရွေး ပေါ်ထွက်လာမည့် တစ်နေ့တာအား ရင်ဆိုင်ကြရပေတော့မည်။ ကျရောက်လာမည့် လုပ်ရပ်

များ မရင်ဆိုင်မိ ကြမ်းတမ်းမာကြောမှု၊ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်မှုများ မပေါက်ကွဲမိ ထိုအချိန်မှာ သူ့အတွက် အကြိုက်နှစ်သက်ဆုံးအချိန်ဟု သူမှတ်ထားသည်။

ရွာထဲ၌ရှိသော အားလုံးသောလူများ နိုးကြားလာသည့်အချိန်တွင် သူ၏ ကော်ဖီမှာလည်း အေးစက်၍နေလေပြီ။ သူသည် ကော်ဖီအား မသောက်တော့ဘဲ လက်ဆေးခွက်ပေါ်တွင် မပေကျံသေးသော ပန်းကန်၊ ခွက်များ တင်ထားလိုက်သည်။ သူ၏ ဘွတ်ဖိနပ်အရည်ကို စွပ်လိုက်ပြီး ခြံထဲရှိ အာလူးခင်းများ စိုက်ပျိုးရန် ထွက်သွားလေသည်။

(၁၂) နာရီ ထိုးသံကြားရသည်နှင့် သူသည် ပန်းခြံတွင်းရှိ ရေဘုံဘိုင်တွင် လန်းဆန်းစေရန် မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပန်းခက် (၃)ခက် ဖြတ်လိုက်ပြီး သူစီးထားသော ဖိနပ်မှာ လွန်စွာ လေးလံနေသည်ဟု ထင်မှတ်၍ ဖိနပ်များချွတ်လိုက်ပြီး မီးဖိုထဲရှိ ဖယောင်းပုဆိုးပေါ်တွင် ပေါ့ပါးစွာ ခြေအိတ်စွပ်၍ လျှောက်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် နေ့လည်စာစားရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။ စားပွဲအလယ်၌ တင့်တယ်စွာ ထိုးထားသော ကော(စ်)မို ပန်းခိုင်များအား ကြည့်၍ ကြည့်နူးနေမိသည်။ သူ့ဇနီး၏ အကြိုက်ဆုံးပန်းများဖြစ်သည်။

ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ တဖန် စူးရှစွာ ထိုးလိုက်ပြန်သည်။ တစ်မနက်လုံး ခြံစိုက်သည့် အလုပ်လုပ်နေရ၍ အခြေအနေဆိုးလာသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆမိသည်။ သူသည် မခံမရပ်နိုင် ခံစားနေရ၍ ထိုင်ချလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ ဟာတာတာဖြစ်လာပြီး အားနည်းမှု ပေါက်ကွဲသွားခြင်းကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။

လေးလံထိုင်းမှိုင်းမှုက သူ့အား ဖိနှိပ်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန် ပေါ့ပါးသွားပြန်၍ စန္ဒရားပေါ်တွင် လက်တင်၍ ပိုးဖိနပ်ဖြူ တေးသံကို ခေါက်လိုက်သည်။

“စောင့်ရတာ တော်လောက်ပြီ”

“ဒါပဲနော်၊ မစောင့်နိုင်တော့ပြီ”

အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်သည့် မာဒိမ် Amiche သည် သူမ၏ သားထံ

ပြန်လာသည်။ ထမင်းပွဲပြင်ပြီးသည်နှင့် မာဝီရာ Cherdoux ထံ အငြေးအလွှား သွားလေသည်။ သူ့အား မီးဖိုထဲတွင် တွေ့မြင်ရသည်။ နှစ်ဦးအတွက် ကောင်းမွန်စွာ ပြင်ဆင်ထားသော စားပွဲအရှေ့တွင် သူသည် တည့်တည့်မတ်မတ် ထိုင်နေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော အရာဝတ္ထုတိုင်းကို ကိုင်တွယ်သုံးဆောင်ရန် အစဉ်သင့် ဖြစ်နေဘိသကဲ့သို့ စားပွဲအလယ်တွင် Cosmos ပန်းစည်းကြီးကလည်း ဖြာထွက်နေသော ရေစီးကြောင်းအသွင်ဆောင်နေသည်။

မလ္လုပ်ရှားဘဲ အသက်မရှိတော့သည့် Gaston ၏ လက်မှာ စားပွဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ဖိတ်ထားသောသူတစ်ဦးအား လှမ်း၍ ပြောနေဟန်တူသည်။ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် Simone ၏ ကုလားထိုင်နေရာတွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်ဝင်ထိုင်၍ စကားပြောသွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

ပန်းကန်ဘေးနေရာတွင် ပန်းကန်များ၊ ဖန်ခွက်များ၊ ပန်းကန်လုံးခက်ရင်း၊ ဇွန်း၊ စားများ စွန်းထင်ပေကျံခြင်း မရှိဘဲ သန့်ပြန့်စွာ ပန်းကန်ဆေးသောနေရာတွင် ထပ်၍ စီထားခြင်း၊ ပန်းကန်ပြား တစ်ချပ်တွင် အပြာရောင်၊ အဖြူရောင်နှင့် အဝါရောင် ဆေးလုံးလေးများနှင့် ပြည့်နေသည်ကို မာဒမ် Amiche တွေ့မြင်ရတော့သည်။

x x x